

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 5 DIN BROJ 194

**POKAŽI IM
ZUBE!**

H. S. SHARON

POKAŽI IM ZUBE!

»Laso« Nova serija 1977.

H. S. Sharon: POKAŽI IM ZUBE!

Naslov originala: ZEIG IHNEN DIE ZÄHNE

(Copyright: Pabel-Verlag, Rastatt)

Recenzija: Fedor Hanžeković, filmski redatelj i publicist

Prijevod: Sonja Budak

Urednik: Marcel Čukli

»Laso« — Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja
NISP »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Glavni
odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak OOUR
Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«
Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1977.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA
PRESS AGENCIJA Zagreb

Pretplata po broju 5 d (Pretplata se prima na onoliko brojeva koliko želi
pretplatnik). Uplata na račun 30101-833-42, »Vjesnik«

Cijene za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 10.00, SFRS 2.00, HFL 2.00

Cijene inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36,00 SKR 63,00, ASCH
25,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00.

Uplate na devizni račun: 30101-620-37-32000-256 — Privredna banka Zagreb
(za »Vjesnik«)

Osiobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata
za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 — 1973 od 28. XI 1973.

I

Ray Corrin jašio je preko brežuljaka put sjevera. Vodio je sa sobom dva jednogodišnja ždrijepca. Iznenada začu pucnjavu. Ždrijepci su prestrašeno zanjistali, dok je Rayov bijelac samo zarzao. Snažnim trzajem dugih uzda uspjelo je Rayu smiriti ždrijepce koji su se htjeli otrgnuti.

— Smirite se! — govorio je jačač, visok čovjek tamnoplave kose. Imao je široka ramena i oštro, suncem opaljeno lice.

Odjek pucnjeva izgubio se iza brežuljaka koji su Rayu zaklanjali vidik. Pričekao je još trenutak, a zatim je potjerao svog bijelca vukući za sobom ždrijepce.

Ray je doskora stigao na vrh brda i ugledao u dolini poštansku stanicu okruženu drvećem i grmljem. U dvorištu Hells-Fargo postaje stajao je neki crnokosi mladić i pucao iz revolvera. Dim baruta počeo se dizati u dvorištu, a plamen iz revolverске cijevi nije se vidio zbog snažnoga sunčanog svjetla. Crnokosi je momak ispalio čitiri metka, jednog za drugim. Ždrijepci su njištali i vukli uzde. Ray Corrin

poveo je svog bijelca u dolinu. Zamijetio je kako je onaj mladić ponovno nabio revolver, a potom počeo pucati u neku limenku. Prva dva metka bacila su je u zrak, dok ju je treći odbacio prema zidu staje o koji se odbila i napokon glasnim treskom pala na zemlju.

Poštanska je postaja bila smještena u drvenoj kući s dva kata i s nekoliko malih prozora.

Ray je zamijetio da je mladić ponovno napunio revolver. I dok se okrenuo da pogleda prestrašene ždrijepce, ponovno začuje pucnjavu. Ždrijepci su još snažnije počeli navlačiti uzde i glasno njištati. Mladić stavi revolver u korice i ponovno ga potegne. Dim baruta zakrio je za trenutak njegovo lice, a pucanj je odzvanjao preko brežuljaka.

Ždrijepci su postajali sve nemirniji, i Rayu nije preostalo ništa drugo nego da zaustavi svog bijelca i pričeka dok se umire.

— Prokleti balavče! — začu se tog trenutka bijesan glas. — Pokazat ću ja tebi, ti đavole!

Ray Corrin pogleda u dvorište kojem se već bio posve približio. Iz staje je trčao neki visoki, sjedokosi čovjek. Njegova je rijetka kosa lepršala na vjetru, dok je mahao bičem.

Mladić se povukao uperivši pritom cijev revolvera u tlo. Bio je to vrlo okretan osamnaestogodišnjak, srednje visine.

— Nećeš ti više pucati! — Čovjek zamahne bičem i udari ga.

Mladić je stigao do ograde korala udarivši leđima o letve. Kriknuo je od bola kad ga je bič pogodio u rame. Tada je munjevitom brzinom istrkao čovjeku bič iz ruke. Bič je pao na zemlju. Čovjek se htio prignuti da ga podigne, ali zastane zamijetivši da je mladić već izvukao revolver i povukao kokot. Sjedokosi čovjek problijedi i uvuče glavu među ramena.

— Podigneš li ga ubit ću te! — zaprijeti oštrim glasom mladić.

— Prokletstvo, već sam ti dsuću puta kazao da ne pucaš uokolo!

— Nisam pogodio ništa što već ionako nije bilo bezvrijedno, gospodine Weaver. Ubit ću vas, podignite li bič na mene.

Tog je trenutka čovjek pogledao prema Rayu Corrinu, a mladić je spustio ruku s revolverom.

Ray je pucnuo jezikom i krenuo prema dvorištu. Kad je stigao, zaustavi se i zapita; — Od kada imate posjet, Weaver?

— Već čitav tjedan. Nije vas dugo bilo, Corrine. Sigurno ste čuli što je momak malo prije kazao?

Ray je kimnuo promatrajući pritom okruglo lice čovjeka ledena pogleda, koje je tog trenutka odavalo proživljeni strah.

— Htio me ubiti! A ja dobro znam da to lopovi poput njega i čine — jedva je procijedio poštanski agent.

Rayov je pogled odlutao do mladića kraj ograde korala. Imao je usko lice, a u njegovim je svijetlim oči-

ma gorio divlji plamen. Njegova je košulja bila potpuno izlizana od mnogog pranja a i pokrpana na nekoliko mjesta. I hlače su bile iznošene, a iznad lijevog koljena i rastrgane. Široki opasač s s mecima bio je prevelik za njega, jednako kao i revolver. Za opasač je zadjenao nož.

— Moje je ime Ray Corrin, mladiću!

Momak ga je šuteći promatrao svojim poluzatvorenim očima.

— Njegovo je ime Dewall — odgovori agent. — Jim Dewall. Stigao je ovamo s majkom. Uboga je žena teško nastradala. Leži gore u mojoj sobi s metkom u trbuhu. Pričali su da su razbojnici napali njihovu farmu i ubili njegova oca.

— Tako, dakle? — Ray je skinuo šešir i obrisao rukavom znoj s čela. — A gdje imate farmu, Jime? — zapita i ponovno stavi šešir na glavu.

— To se vas ne tiče! — odvrati momak ljutito i odbojnim glasom.

— Kako želiš, Jime! — Ray je sjasio i privezao ždrijepce za ogradu korala. — Kako ti se sviđaju ždrijepci? Namijenjeni su rasplodu na konjskoj farmi.

Jim Dewall pogleda konje. — Imate li vi ranč?

— Ne, Jime! Kupio sam ih za čovjeka koji namjerava uzgajati konje. Nije bogat i morao je prilično dugo štedjeti dok je mogao nabaviti tako lijepe životinje.

Jim je gurnuo revolver u korice. — Da, lijepi su! Zar vam se moja priča ne sviđa?

— Zašto to misliš, Jime? Pa ja tvoju priču ne znam.

— Malo prije ste je čuli. Razbojnici su nas napali. Moj je otac mrtav,

a majka teško ranjena. Stoga ne možemo otići odavde. Osim toga, izgubili smo sve što smo imali.

Ray je pogledao Abela Weavera koji se upravo spremao podići bič.

— Ovdje ima mnogo posla. Ali taj balavac ne želi raditi.

— Pospremio sam pojatu i iznio gnoj iz staje — nasmiješio se Jim. — Jučer sam morao ponovno unijeti sijeno koje sam dan prije iznio.

Ray odmahne glavom.

Weaver bijesno reče. — Tako se bar malko krećeš! A sada ćeš pospremiti pojatu. Možda poštanskom kočijom stigne nešto što će trebati pospremiti.

— Ždrijepci su još mladi, zar ne? — zapita poštanski agent.

— Da, zapravo su premladi. No, za starije trebalo bi platiti još više. Namučio sam se s njima. Već sam sedam dana na putu. Malo sam spavao. Mislim da ću se ovdje dva dana odmoriti, jer mi je to posljednja prilika.

— Možete ostati ovdje, Corrine, ako imate dovoljno novaca.

— Dovoljno da mi ne morate ništa pokloniti.

— Trgovac sam — zamijeti Weaver. — Ili možda mislite da mogu živjeti od zraka? Požurite i odvedite konje u staju.

* * *

Ray je stojeći za pultom promatrao stepenice koje su vodile u hodnik na kat. Weaver je u poštanskoj postaji uredio salun i dobro ga utvrdio, misleći pritom vjerojatno na godine koje još treba proživjeti. Ray je bio sam u salunu. Nakon nekog vremena začuje zatvaranje vrata, a zatim glasnu agentovu kletvu. Trenutak kasnije pojavi se na galeriji. Dok se Weaver spuštao stu-

bištem, Ray se okrenuo. Ugledao je onog momka kako izlazi iz pojate noseći pritom na leđima neki teški sanduk. Posrtao je kao da je taj teret pretežak za njega. Slijedećeg trenutka nije više mogao škrinju zadržati i ona uz glasan štopot pade na tlo.

Uz kletve Weaver je potrčao kroz sobu i izjurio van. — Prokleta lijenčino! — zaviknuo je. — Jesam li ti ja naredio da sanduk izneseš iz pojate?

— Zahtijevali ste da pojatu ispraznim — odvrati momak.

— Prokleti balavče! — zaurao je Weaver kad je stigao do mladića. — Pokazat ću ja tebi!

Ray je zamijetio kako je Weaver podigao ruku i udario. Momak je zateturio i udario u sanduk. Tada ga Weaver ponovno lupi, a momak preleti preko sanduka. Kad se Dewall ponovno uspravio, držao je u ruci revolver. Weaverovo lice poprimilo je samrtnički blijedu boju. Počeo se povlačiti držeći ruke u vis. — Nemoj to činiti, Jime! — zakriještao je promuklo. — U kući je čovjek koji sve to promatra. Nisam naoružan. Corrin će te otpremiti u Fort Laramie, a sudac dati objesiti.

Jim Dewall naceri zube i zavikne: — Svi ste vi jednaki. On bi me sigurno odvuкао u Fort Laramie. Uz pretpostavku da bude zaista brži od mene. Sada se bojiš, zar ne?

Tog je trenutka Corrin pošao prema otvorenim vratima i izišao iz saluna. Weaver ga je promatrao preko ramena. Njegovo je lice bilo nacereno od mržnje i straha. Jim gurne revolver u korice, a Weaver spusti ruke.

— Smjesta ćeš odnijeti sanduk natrag u pojam! — naredi. — Nakon toga pomešt ćeš dvorište. Uostalom, dvorište mora biti čisto kad stigne poštanska kočija.

— A ne budem li to htio učiniti?

— Tada ćeš se odmah izgubiti odavde zajedno sa svojom majkom.

Jim je spustio ramena. Ray se vratio u salun i zastane kraj pulta. Tog se trenutka na vratima pojavio Weaver glasno stenjući. Kockastim rupčićem brisao je znoj s čela. Glasno kunući stao je iza pulta.

— Mogu li sada dobiti viski sa sodom? — zapita Ray. — Weaver, vi tog momka sve više mučite.

— Kazali ste da ga mučim? — procijedi Weaver kroza zube, udarivši pritom snažno rukom po pulu.

— Da, to sam kazao. Još nikada nisam čuo da je netko pomeo ovo dvorište ili iznio sijeno iz staje da se prozračiti.

Weaver gurne rupčić u džep i natoči viski od pola čaše. Čašu je gurnuo preko pulta obloženog prijavim metalom. Potom je gurnuo bocu sa sodom. — Taj momak mora naučiti kako se na svijetu ništa ne dobiva badava. Ili možda nije tako? Njih dvoje nemaju ni je jedin cent.

— Zar je žena teško ranjena?

— A što ste vi mislili. Leži gore u jednom od mojih kreveta i vjerojatno ga više nikad neće napustiti.

— Mladić možda mnogo voli majku?

— Jim! Ruke mu se tresu kad je samo pogleda, ta prokleta lijenčina!

— Nije to razlog da tako govorite o njemu, Weaver. Ni sa mnom ne bi bilo drugačije kad bi moja majka ležala bolesna preda mnom. —

Ray je napunio čašu sodom i ispio gutljaj.

— Možda bi joj liječnik mogao pomoći — zlovoljno nastavi agent.

— Ali ni to nije sigurno.

— Htio bih poći do nje.

Weaver slegne ramenima. — Možete što se mene tiče. Možete je čak povesti sa sobom, ako želite.

* * *

Ray je polagano otvorio vrata i pogledao u tijesnu prostoriju. Žena je ležala na jednostavnom krevetu. Koža njezinoga mršavog, upaloga lica bila je žućkaste boje. Crni kolotovi okruživali su oči koje su bile smještene duboko u šupljini. Njezine bezbojne, od groznice ispucane usne, neprekidno su se pomicala. Sijeda joj se kosa rasprostrela po jastuku. Izgledala je poput starice poodmakle dobi, iako vjerojatno još nije imala ni pedeset godina.

— Što kažete sada? — zapita Weaver koji je zaostao usred sobe. — Ovo je Myra Dewall, ima četrdeset i osam godina. Ovaj te čovjek htio posjetiti, ženo. Možda će moći učiniti nešto za tebe. — Ray pristupi krevetu i objema rukama obuhvati mjedene šipke koje su ukrašavale drvene stranice kreveta. Istog mu je trenutka postalo jasno da Jim ne može raditi dok njegova majka leži ovdje u takvom stanju.

— Dakle, što je, Corrine? — zapita Weaver.

Ray je obišao oko kreveta. Razgrnuvši pokrivač ugledao je krvavi povez oko tijela teško ranjene žene. — Je li netko izvadio metak? — zapita Weaver.

— A tko bi to učinio, čovječe? — ljutito uzvрати agent.

Tada je Ray odmahnuo glavom i ponovno pokrio ženu.

— Zar ne biste... vi to mogli...? —
prošapta žena.

— Nisam liječnik, gospodo De-
wall — odgovori Ray promuklim
glasom, ne usuđujući se pogledati
ženu pred sobom. — Trebalo bi do-
vesti liječnika.

Žena se lagano pomaknula. Izne-
nada je napad kašlja počeo tresti
njezino izmoždjeno tijelo. Tanak
mlaz krvi potekao joj je s uglova
usana.

Agent je zlovoljno nastavio: —
Mogli bismo otići, zar ne?

Ray je šuteći, spuštene glave, na-
pustio sobu u pratnji mrzovoljnog
agenta. Tiho je zatvorio vrata za
sobom. Kad je stigao u salun, zami-
jetio je kako Weaver nestaje iza
pulta. Agent napuni čašu viskijem i
popi je naiskap.

— Izgleda loše, zar ne?

— Ne mogu to poreći.

— Teško da će se izvući. — Wea-
ver upitno pogleda Raya. — Ili vi
mislite nešto drugo?

— Ne! — Ray je pogledao kroz
prozor. Jim je već meo dvorište.

— Pokušajte to njemu objasniti —
nastavio je Weaver stavljajući praz-
nu čašu na pult. — Uхватit će vas
za gušu. Jučer sam ga uhvatio ovd-
je iza pulta kraj blagajne. Zasigur-
no je htio ukrasti novac i poći po
liječnika. Dobro sam ga udesio. Od
tada trči naokolo s revolverom. Vje-
rojatno nalikuje svojem ocu. Nakon
toga počeo je vani kao sulud pucati.
I sami ste vidjeli kako je brz. To
nije naučio ni jučer, a ni danas.

— Naravno da nije. Zar postoji
mogućnost da liječnik dođe?

— Kad čovjek ima hrpu novaca,
mogućnost uvijek postoji. Ali to sad
više nema smisla. I sami ste vidjeli
da ta žena umire.

Ray dohvati čašu i ispije na du-
šak. Pogleda potom van i opazi da
Jim još uvijek mete dvorište. Odlo-
ži čašu na pult i izađe. Zastao je
kraj zida staje i naslonio se na gru-
bo izdjelano drvo.

Jim se ponašao kao da ga nema.
Iznenada se ipak okrenuo prema
Corrinu. — Zabavlja li vas to? —
procijedi kroza zube.

— A što bi me zabavljalo?

— Promatranje! U staji ima još
jedna metla. A kad ovdje završimo,
on će već sigurno naći neki dru-
gi posao za nas. Možda bismo mogli
obrisati prašinu s trave u koralu.

— Ovdje vani čovjek živi vrlo
osamljeno. Možda je Weaver zbog
toga postao takav. Vjerojatno mu
je uvijek u životu bilo vrlo teško,
pa sad misli da ni drugima ne bi
trebalo biti bolje. Bio sam kod tvo-
je majke.

Jim se trznuo kad da ga je pogo-
dio udarac.

— Kako ste se usudili?

— Htio sam vidjeti mogu li joj
pomoći. Katkad sam uspijevao spasi-
ti teško ranjene ljude.

Jim je prišao staji. Metlu je vu-
kao za sobom. Naslonio se na zid
kraj Raya. — H... te li joj pomoći?

— Ne može... teško je bolesna.
Teže no što ti i pomišljaš.

— Ali liječnik bi joj ipak mogao
pomoći!

— Ne znam, mladiću! Kad bih
imao dovoljno novaca, dao bih ti ga
i ti bi mogao dovesti liječnika. Ali...

— Ali?

— Vrlo je slaba i izgubila je mno-
go krvi. Kad se dogodio taj prepad?

— Prije osam dana.

— Onda je njezina krv već zatro-
vana.

— Kako vi to znate?

— Zašto ne želiš da s tobom otvoreno i iskreno razgovaram — nastavi tiho Ray.

— Sve to nije istina! — zavikne Jim. — Ona mora ozdraviti. Kad bih bar imao novaca! Pošao bih po liječnika u Cody. Otac mi je pričao da tamo postoji dobar liječnik.

— To je točno, Jime. Ali do Codyja ima trideset milja. Bila bi ti potrebna tri dana da dođeš do liječnika. On će zahtijevati mnogo novaca. Vrlo mnogo! A možda tvojoj majci i ne bi mogao pomoći. Žao mi je, Jime!

Momak je uhvatio ruku Raya Corrina i stresao je.

— Njoj se sigurno može pomoći!

Ray je pričekao da Jim pusti njegovu ruku. Pogladio je rukav svog kaputa i upravo htio nešto reći kad iz daljine začuje konjski topot i kotrljanje točkova kočije.

Jim ga pogleda.

— Poštanska kočija iz Fort Laramieja — rekne uzbuđeno.

Ray je zamijetio nadu koja je iznenada zaiskrila u mladićevu pogledu.

— A što bi bilo s kočijom?

— Možda će stići neki doktor, milosrdan čovjek, netko tko neće htjeti da ona umre. Možda neki putujući liječnik.

Buka kočije koja se približavala postajala je sve glasnija. Sada se već čuo i fijuk biča.

— Vjerojatno bi ti i oni mogli samo potvrditi da je prekasno. — Ray se okrenuo i prešao preko dvorišta.

— Lažete! — vikao je Jim za njim. — Svi vi želite da ona umre! Ona vam svima smeta!

II

Željezni okovi kotača oštro su zaškripali, a kočija se zaustavila. Gust se oblak prašine vinuo u zrak i sakrio vozilo. Zrake zalazećeg sunca prodirale su kroz pješčanu zavjesu u kojoj je zaiskrilo bezbroj sićušnih kristala.

Ray je ponovno ušao u salun i sada je stajao kraj barskog pulta. Kroz prozor je opazio agenta koji se pojavio kraj kočije.

— Požuri, Abel! — zaviknuo je kočijaš grubim glasom. — Čeka me još dugačak put!

— Samo mirno! — oglasi se čovjek kojeg je Ray ugledao u kočiji. — Čuj, Weaver, možemo li dobiti sobe kod tebe?

— Možete, ako vam je samo to potrebno — odvрати poštanski agent.

Preko dvorišta se začuo grubi smijeh i djevojačko hiotanje. Tog je trenutka Ray zamijetio lice drugog muškarca i dugu crvenu kosu mlade žene.

— Kočijašu, ostat ćemo ovdje! — zaviknuo je taj čovjek. — To moramo proslaviti, Do! Što je, Morris, želiš li bez nas krenuti u Cody?

— Jesi li poludio? — mrzovoljno je odvratio drugi muškarac. — Ne misliš valjda da ćeš sam slaviti s njom. Dakle, krenimo, Do!

Djevojka je ponovno počela hiotati, vrata kočije otvoriše se i iz njih izađe neki visoki, snažan čovjek okrugla lica. Bio je odjeven u crno, prilično prljavo odijelo, a na glavi je imao crn šešir. — Pružio je ruku crvenokosoj ženi.

— Dođi, Do! Ovdje ćemo se divno osjećati. Uvjeravam te u to.

Ray je sada bolje vidio tu ženu. Duga riđa kosa padala joj je u uvojcima na ramena. Pramen kose iznad čela obojila je bijelo. Bila je vitka i visoka, obučena u zelenu baršunastu haljinu. Uхватила je ruku muškarca koji je izašao iz kočije i pritom se ponovno nasmijala. Za djevojkom je izašao i drugi čovjek. Bio je vrlo mršav, ali jednako tako visok kao i njegov drug. Prugaste hlače bile su mu zgnječene. Pod crvenim masnim kaputom nosio je prljavu košulju, a na glavu je stavio svjetli šešir.

— Koliko će to još dugo trajati, Jime? — viknuo je agent. — Dođavola, čekam da dovedeš druge konje.

Prvi je muškarac pristupio dugom barskom pultu. Kad je zastao, razmaknuo je kaput objema rukama. Nosio je taman opasač i za njega zataknut revolver. Na njegovom dršku bilo je nekoliko zareza.

— Dobar dan! — rekne Ray.

Hladan smiješak pojavio se na licu pridošlice. Gurnuo je šešir na potiljak. — Vruće je, zar ne?

— Da!

Tog su trenutka u prostoriju ušli djevojka i drugi muškarac.

— Ovdje već ima gostiju — zamjeti čovjek za barskim pultom.

— Vidim — kazao je drugi. Njegovo je lice nalikovalo jastrebovom licu. — Gospodine, ja sam Morris Carter.

— Ray Corrin.

— Čini mi se da sam vas prije šest dana vidio u Fort Laramieju. — Drugi je čovjek pogledao Raya kroz poluzatvorene oči.

— Možda.

— Posve sam uvjeren. Prolazili ste ulicom s dva ždrijepca. Zar ne?

— Tako je.

— Corrine, ja sam Stan Miles. — Čovjek je položio za pozdrav ruku na obod šešira. — Nećete se valjda ljutiti budemo li ovdje malko slavili.

— Ne, pa to nije moja kuća.

— Potražit ćemo dakle mjesto gdje ćemo neko vrijeme proboraviti. Morrise, valjda ne želiš nastaviti putovanje? — Stan Miles je pogledao djevojku stisnuvši pritom oči. — Što ti kažeš na sve to, Do?

Djevojka je glasno zahihotala pokazavši pritom snažne bijele zube koji su sjali iza njezinih lijepih, punih usana.

— To bi ti baš odgovaralo, Stan! — odgovori čovjek nalik jastrebu. — Stan, ostat ću ovdje.

— Ne pravi se važan, Morrise! — Miles se nasmije i lupnu šakom o pult. — Pa to je bilo samo pitanje. — Okrenuo se i prišao jednom od stolova.

Dvoje drugih ga je slijedilo.

Vani su vodili konje preko dvorišta.

— Weaver, što je s viskijem? — zaviknuo je Miles.

— U ovoj kući leži teško bolesna žena — primijetio je Ray.

— Što se dogodilo? — Miles se namršti.

— U jednoj sobi na katu leži bolesna žena. — Ray pogleda prema djevojci.

— Što se to nas tiče? — zapita Carter.

— Ništa. Samo sam vam to želio kazati.

Carter i Miles su se pogledali. Bili su to četrdesetogodišnjaci tvrda izgleda. Miles je slegnuo ramenima.

— On vjerojatno misli da smo preglasni — rekao je Carter.

— Zasigurno — oštro se nasmijao Miles. — Jesmo li bili preglasni, Corrine?

— Što se mene tiče niste. Mislio sam samo na bolesnu ženu koja je na katu.

— To je možda tvoja žena?

— Ne, ona je majka onog momka koji vani pomaže Weaveru.

— Kakve ti veze imaš s time?

— Nikakve. — Ray se okrenuo, dohvatio svoju čašu i ispio gutljaj.

— Sad nas ostavi na miru! — ljutito zamijeti Carter. — Ne sviđa nam se kad nam netko naređuje kako se moramo ponašati.

Ray se ponovno okrenuo nasmijevši se. — Prilično ste hrabri kad ste zajedno.

Carter je naglo skočio.

— Sad mu možeš dokazati da ti ja nisam potreban — nacerio se Miles.

— Ne želim se svađati — uspravio se Ray. — Samo sam mislio da su ljudi obzirni prema bolesnicima.

— Taj ima pune gaće! — Carter je pobjedonosno pogledao preko ramena. — Što se zapravo može učiniti s nekim tko bježi?

— Kakva to pitanja postavljaš?! Kad netko bježi, kukavica je. Jesi li već jednom doživio da pravi muškarac premlati kukavicu? Pozovi radije Weavera, inače ću umrijeti od žeđi.

— Dobro, Stan! — Carter se ponovno naceri Rayu u lice. — Corrine, ti ipak ne nalikuješ na kukavicu.

Ray se nasmiješio ne upuštajući se u dalji razgovor.

Carter je teškim koracima krenuo prema vratima.

— Sve smo uredili — začuo je izvana agentov glas.

— Samo još trenutak, Abel! Žena je zaboravila svoju putnu torbu.

Trenutak kasnije začuo se tijuk biča. Poštanska kočija provezla se kraj stanice. Za njom se uzdizao gust oblak prašine. Carter je otvorio vrata i zaviknuo:

— Požuri, čovječe! Prašina nam je shijepila grla! Potom se gromoglasno nasmijao i ponovno povukao u kuću.

Abel Weaver je također ušao. Zastao je kraj stola za kojim su sjedili Miles i djevojka. Odložio je tešku smeđu putnu torbu.

— Bože moj, zaboravila sam na nju! — zaviknula je djevojka. — Vrolo ljubazno od vas, gospodine.

— Sve je u redu — promrmrljao je agent i prišao barskom pultu.

— Hoću li još dugo čekati na viski? — zapitao je nestrpljivo Carter.

Weaver je skinuo s police bocu viskija i tri čaše, zatim je prišao stolu i zapitao:

— I sodu?

— Što ćemo s njom? — nasmijao se Miles. — Jesi li ga čula, Do? Želi nam prodati vodu! — Ponovno se nasmijao kao da je kazao nešto duhovito.

— Valjda smijem pitati? — razljutio se agent okrenuvši se.

Zvuk kočije koja se udaljavao, postajao je sve tiši. Tad su se vrata naglo otvorila i Jim Dewall uđe u postaju. Pogledao je prema stolu za kojim su sjedila ona dva muškarca i djevojka.

— Ovo je Jim Dewall — objasnio je agent. — Njegova majka leži gore u sobi. Teško je ranjena. Jim je ispričao da su farmu njegova oca

napali razbojnici. — Ni ne pogledavši Jima, Weaver se povukao iza barskog pulta.

— Razbojnici? — trgnuo se Miles.

— A što ste vi mislili? — naljutio se Jim.

Miles je nabrao čelo.

— U ovom dijelu zemlje ima mnogo razbojnika, mali moj, a na to se mi ljutimo.

— Zašto? Zar i vi imate farmu?

— Zbog toga ne treba imati farmu, momče. Dođi i popij s nama čašu viskija.

Jim je pristupio stolu.

— Weaver, donesi nam još jednu čašu!

Agent je nešto promrmeljao, ali je ipak donio čašu, a Miles ju je do ruba napunio viskijem.

— U tvoje zdravlje, momče!

Jim podigne čašu, ispije gutljaj i zakašlja se. Miles se zlobno nasmijeo, a Carter grubo nasmijao.

— Pij dalje! — zapovijedi Carter Jimu udarivši pritom glasno rukom po stegnu.

Jim je ispio čašu i postavio je na stol. Na njegovim obrazima pokazale su se crvene mrlje.

— Još jednu? — zapitao je Miles.

— Hvala, neću!

— Ne stidi se. Možeš dobiti još jednu. Koliko ti je godina?

— Osamnaest — odgovorio je Jim. — No još ove godine navršit ću devetnaest.

Ray je zamijetio kako su Carter i Miles pogledali. Tada su obojica počela promatrati momka. Nakon nekog vremena Miles je kazao:

— I ja bih još jednom želio biti osamnaestogodišnjak. Do, to bi zasigurno i ti željela, zar ne?

— Da, Stan, i ja također — odgovori djevojka začuđujuće ozbiljno.

— Zato ćemo popiti još jednu — promrmeljao je Carter i ponovno natio čašu. — Nije ni loše stajati na jednoj nozi.

Jim je sjeo za stol.

— Je li tvojoj majci zaista zlo? — zapitao je Miles s puno sućuti.

Ray je pogledao agenta koji je nešto promatrao kroz prozor. Corrinu se pričinilo kao da ponovno čuje udaranje konjskih kopita.

Jim se nakašljao.

— Ne bi smio toliko piti — šapnula je djevojka.

— Dobar viski još nikada nije nikoga uništio — odvрати Carter. — A to je dobar viski, zar ne, Weaver?

— Naravno. — odgovorio je agent i obišao barski pult. — Najbolja roba s Istoka.

— I sam si čuo, Jime. Taj viski možeš piti. Njime ćeš otjerati svoju bol. I to se mora jednom dogoditi.

Weaver je napustio kuću. Sad se konjski kas već jasno čuo. Neki su se jahači približavali poštanskoj postaji.

Jim je prinio čašu ustima. Ovog se puta nije zakašljao. Miles je ustao, otišao iza barskog pulta i pogledao kroz prozor. — Posjet — reče. — Pet muškaraca!

Carter je također ustao. Jim je ponovno stavio čašu na stol promatrajući pritom djevojku.

U tom trenutku krik je prodro kroz kuću. Jim je otrčao prema stubištu. Djevojka se trgne i pogleda za njim. Zatim pođe za mladim Dewallom na kat.

Ray je pristupio otvorenim vratima i pogledao van. Sa zapadne strane približavalo se pet jahača. Budu-

či da su jahali obasjani sunčanim zrakama, izgledali su poput crnih sjena na prašnoj pozadini. Stigli su do dvorišta. Weaver je stajao u praznom koralu. Djelovali su otrcano i opasno. Njihova odjeća, koja je podsjećala na kaubojsku, bila je potpuno prekrivena prašinom. Svi su nosili revolvere, a iz držača na sedlima virile su puške. Jedan od njih, neki vitki čovjek, skliznuo je vješto iz sedla. S lijeve i desne strane zataknuo je revolver za opasač. Trećeg je gurnuo u stražnji džep. Čovjek je nešto kazao agentu i pokazao preko svojih ramena.

— Nadajmo se da neće ući ovamo — kazao je polagano Miles.

Onaj dugonja je domahnuo svojim drugovima. Nakon toga su još dvojica sjašila i pošla za njim do pojate. Otvorili su vrata.

— Čini se kao da su po nešto došli — zamijetio je Carter.

— Da, upravo tako — potvrdi Miles.

Ona su trojica nestala u pojati. Nakon nekog vremena ponovno su se pojavila. Nosili su sanduk nalik onom koji je Jimu skliznuo s ramena. Treći je čovjek zatvorio vrata pojate, potom je dugonja ponovno razgovarao s Weaverom, a taj je uzbuđeno mahao rukama. Dugajlija je pogledao prema kući.

— Sigurno mu je rekao da smo ovdje trojica — kazao je Miles. — Stoga se ne usuđuju doći. Mi smo uostalom prije njih stigli ovamo.

Ray se povukao s vrata.

Za to vrijeme ona su dvojica odložila sanduk na zemlju, zatim su ponovno potrčali do pojate i otvorili vrata.

— To ne razumijem — šapnuo je Carter kad su ona dvojica nestala u pojati.

— Zaista ne? — Miles je izvukao svoj revolver.

— Ne!

— Staviti će sanduk na kola. A znaš li zašto, Corrine?

— Zato što se plaše da ne saznamo što je u njemu.

— Tako je. Poznajete li te ljude?

— Ne!

— Corrine, govori se da se u brdima nalaze prava razbojnička gnijezda. Pričaju također da sve više ljudi dolazi u Laramie i Medecine Bow da bi ubrzo potom nestali u brdima Laramie Ranga.

Jim se ponovno pojavio. Stajao je kraj Raya i promatrao što se vani događa.

— Jesi li ih već prije ovdje vidio?

— Ovdje nisam — odgovori mlađić. — Ali ljudi koji su napali našu farmu, izgledali su upravo tako.

Iz pojate su izveli niska kola. Tada su i posljednja dvojica sjahala, skinula sedla s dva konja i upregla ih u kola. Podigli su sanduk i stavili ga na kola.

— Da ti pravo kažem, ja sve to ne razumijem — odmahnuo je Carter.

— Ne budi lud — odgovori mu Miles. — Kad ih ne bismo promatrali, oni bi otvorili sanduk i raspodijelili teret na konje. No, oni ne žele da mi išta od toga vidimo. Jime, što bi moglo biti u tom sanduku?

— Nemam pojma. Znam samo da je vrlo težak.

— Puške su teške. — Miles je pogledao u Raya Corrina. — Bi li to mogle biti puške?

— Kako bih ja to mogao znati?

Jim je prošao kraj Raya i izašao iz kuće.

Kad ga je Weaver ugledao, zavi-knuo je:

— Što tražiš ovdje?

Jim je naglo zastao, raširio noge i prekrizio ruke na prsima. — Zar odjednom više ne moram mesti dvorište?

Jahači su stali pred kola. Dvojica su se naslonila na njih, a dvojica na kotače.

— Što kažete, taj golobradi momak već ima revolver! — zaviknuo je dobro raspoložen jedan od njih.

Onaj koji se bio naslonio na kotač, krenuo je nekoliko koraka prema Jimu. — Zar možda znaš i puca-ti?

— A zašto ne bih znao?

Smijeh jahača odjekivao je preko dvorišta. I ostali su napustili kola i prilazili Jimu.

— Momak očito namjerava nešto dokazati — zamijeti Carter.

— Pokaži što znaš — izazivao je jedan od jahača.

Weaver se povukao prema pojati.

— Na što bih pucao?

Jahač se nasmijao i izvukao nov-čić iz džepa. — Na njega, momče! Pazi! — Bacio je novčić u zrak.

Jim je povukao kolt i zapucao. Kad se pucanj začuo, novčić je već bio pao na pijesak. Odjeknuo je gro-moglasan smijeh. Jedan od jahača potegnuo je revolver i zapucao. Go-tovo istodobno s pucnjem začuo je Jimov prestrašeni krik. Metak je pogodio njegov kolt. Udarac je bio tako snažan da mu je revolver iz-letio iz ruke. Jahači su se svijalji od smijeha.

— Podigni ga! — rekne onaj koji je pucao, i istodobno poče otpuhiva-ti dim s cijevi.

Jim se povukao nekoliko koraka.

— Kazao sam ti da ga podigneš!

Tad se Jim sagnuo. Njegovi prsti tek što nisu dohvatili revolver, ali jahač je ponovno pucao. I opet je pogodio kolt koji je proletio kroz Jimove raširene noge.

— Digni ga! — zauriao je momak.

Tog je trenutka Ray izašao na dvorište.

Jim se posrćući počeo povlačiti i upravo se želio ponovno sagnuti kad je Ray kazao: — Ne diraj revol-ver, Jimel!

Čovjek s revolverom u ruci naglo se okrene, a drugi su se prestali smijati.

— Tko je to, Weaver? — zapitao je dugajlija.

— Zove se Corrin i radi na ne-kom malom ranču. Njegov gazda želi uzgajati konje.

— Nadajmo se da ima revolver — Čovjek s revolverom u ruci nacerio se Rayu. — Nadam se da znaš nji-me i baratati.

Ray pođe dalje. Kad je bio dvana-estak koraka od čovjeka s revolver-om, zastane.

— Što je? — S jahačeva lica ne-stalo je smijeha. Gurnuo je revolver za opasač i ispustio držak iz ruke. — Nisi valjda kukavica?

— Ima vas mnogo, a ja sam sam.

— Što kažete na to? — zapitao je preko ramena narogušene revolvera-še. — Prestrašio se da biste se vi mogli u to umiješati. Zar biste se umiješali u poštnu borbu nas dvoji-ce? Ja sam Kansas-Joe. Budeš li se borio sa mnom, nećeš se morati bo-riti ni s kim drugim. Samo ćeš se mene morati plašiti. Razumiješ li?

— Podmaklo se nasmijao.

— Ne drži duge govore, Joel — kazao je onaj čovjek koji ih je sve

nadvisivao. — Ne želimo ovdje prenoćiti.

— Dakle, gospodine? — izazivao je Kansas-Joe.

— Rekao sam samo da momka ostaviš na miru. — Ray je pogledao prema Jimu. Tad se ponovno obratio Joeu.

— Čuo sam. Možeš povući revolver, ili ne. Učini što te volja. Meni je svejedno. Brojit ću do tri, jesi li me razumio? Jedan...

Ostali su se razmaknuli tako da sada više nitko nije stajao iza Kansas-Joea.

— Dva! — brojio je taj dalje cereći se.

Sve je bilo tiho.

— Tri! — zavikne Kansas-Joe, sagne se i izvuče revolver iz opasača. Njegovo je oružje još bilo u zraku kad je dvorištem odjeknuo pucanj. Smrt i propast kretali su prema Joeu. Kriknuo je, trgnuo se kad ga je metak pogodio i zateturao. Tad se srušio okrenuvši se na leđa. Ostali jahači promatrali su sve to ne mogavši shvatiti što se dogodilo. Napokon je jedan od njih pristupio Kansas-Joeu. Pijesak je škripao pod njegovim koracima, a njegova je sjena pala na to nepomično tijelo.

— Kansas-Joe je mrtav, Owene!

— Podignite ga na kola! — naredio je dugajlija promuklim glasom.

I još je jedan čovjek pristupio mrtvacu. Podignuli su ga, odnijeli na kola i položili na njih tako da ga se više nije vidjelo iza drvene ograde. Nakon toga svi su pogledali dugajliju kao da od njega nešto očekuju.

— Vidjeli ste da sam poštene postupio — govorio je smireno Ray.

— Jesmo! — priznao je Owen. Prišao je svom konju, vinuo se u

sedlo i dao znak ostalima. Krenuli su za njim. Dvojica su zajahala, a četvrti se popeo na kola. Dohvatio je bič i uzde. Dugajlija je krenuo i ne osvrnuvši se napustio dvorište poštanske postaje. Čovjek na kolima zamahnuo je bičem. Konji su povukli kola, a dvojica jahača krenula su za njima. Jim je još jednom pogledao jahače prije no što se sagnuo i podigao revolver. Spuštene glave gurnuo je oružje natrag u opasač.

— Ne upuštaj se nikada više u nešto slično — primijeti Ray, pođe do onog mjesta gdje je pao novčić i podigne ga. — Evo ti deset centi, momče! Nisu željeli žrtvovati dolar.

Jim je dohvatio novčić koji mu je Ray pružio i gurnuo ga u džep. — Moram toliko dugo vježbati dok to neću umjeti jednako tako dobro kao i vi. A tad ću ustrijeliti nekoga od slavnih revolveraša.

— Misliš zato što se nazivao Kansas-Joe? On se samo hvalio.

— Ne, bio je brz. To sam i sam vidio. Ali vi ste brži od svih njih!

III

Ray se stresao. Viski se zagrijao i postao ogavan. Izlio ga je i stavio praznu čašu na pult. Agent mu je ponovno natočio. Ray je zamijetio da su djevojka i njezina dva kavalira već gotovo ispraznili svoju bocu. Mlada žena nije ni jednom riječju spomenula ono što se dogodilo. Jim je vježbao vani u dvorištu. U kući je prodirao zvuk pucnjeva.

— Taj se ne može smiriti — kazao je Weaver. — S njime ću još

zasigurno doživjeti mnogo iznenađenja.

— Je li Bronson pošteno platio za sanduk? — zapitao je iznenađa Miles.

— Bronson? — Weaver se trgnuo.

— Zar si možda mislio da ga ne poznajemo? — nasmijao se Miles. — Tako glupi kako izgledamo, zaista nismo.

Ponovno se začuo glasan pucanj.

— Ona je žena u teškom stanju — izjavi iznenađa djevojka. — Možda neće preživjeti ovu noć.

— Zaista? — Miles je pogledao Do.

— Momak vjeruje da bi je liječnik mogao spasiti — nastavila je mlada žena. — Ne mogu ga uvjeriti u protivno. Kazao je da bi odmah krenuo po liječnika kad bi imao dovoljno novaca.

— Novaca? — zapitao je Carter.

— Da, novaca.

Miles i Carter pogledali su Raya.

Jim je i dalje pucao u dvorištu.

Sumrak se polagano počeo šriti poštanskom postajom pa je Ray tek nejasno vidio lica one dvojice muškaraca i djevojke.

— Cijelo dobro raspoloženje je pokvareno — kazao je Carter nakon nekog vremena.

Jim je ušao u kuću. Weaver se uspravio iza pulta. — Koliko ću ti još puta morati kazati da prestaneš s tom prokletom pucnjavom? — zapitao je ljutito.

— Odakle mu zapravo meci? — počeo se raspitivati Carter.

— Nisam mu ih dao. Donio ih je sa sobom. Čudno da razbojnici nisu i metke ponijeli sa sobom kad su napali farmu.

Miles je ustao i pošao oko stola.

— Htio sam još nešto pitati: što je bilo u onome sanduku po koji je Bronson došao sa svojim ljudima?

— To se vas ništa ne tiče.

Miles se naslonio na pult i podrugljivo nasmijao.

— Ne uzbuđuj se, Abel! Oni ti robu nisu platili, zar ne? Bar to nisam vidio. Nitko ti nije predao novac. Ipak, ni uz najbolju volju ne mogu povjerovati da si im sanduk poklonio. Što će biti s kolima? Pripadaju tebi, zar ne?

— Oni su ljudi po mom nalogu otpremili sanduk — odvratio je poštanski agent.

— To smo vidjeli — dobaci Miles. — Vjerojatno će ga odvesti u grad koji je negdje na Zapadu. Usred bregova. Želio bih vidjeti pukovnikovo lice kad mu netko u Fort Laramieju saopći da se u ovom mjestu trguje oružjem. Ne bi prošlo dugo vremena i vojska bi došla ovdje, zar ne, Weaver?

— A što bi vojska ovdje radila?

— Pukovnik misli da ga se sve tiče što se ovdje događa — nastavi Miles. — Hajde, daj nam još jednu bocu.

Dršćućih ruku izvukao je agent još jednu bocu viskija ispod pulta. Miles ju je dohvatio smijući se glasno i vratio se svom stolu.

— Zar Bronsona traže? — raspitivao se Ray.

— Zapravo i ne — odvratio je Miles. — Ne zna se baš mnogo o njemu. Ali ipak ga u Fort Laramieju ne zaboravljaju. Ni njega, ni njegove poslove — Miles je ponovno napunio čašu. — Popijmo ovu čašu u čast našega plemenitog domaćina!

Ray je zamijetio kako se Weaverovo suncem opaljeno lice žestoko tr-

za. Čvrsto je stisnuo usnice tako da su sada nalikovale uskoj crti.

— Prodat ću vam konja svoje majke, gospodine Weaver — kazao je iznenada Jim Dewall.

— Što to govoriš?

— Želim vam prodati konja svoje majke.

— Prodati? Konja? Bi li ti možda mogao kazati od čega vas dvoje zapravo ovdje živite? Ti samo pucaš iz toga svog revolvera umjesto da radiš.

Ray je popio gutljaj i bacio novac na stol. Vidio je kako je Jim spustio ramena.

— A zašto sve to? — pitao je dalje agent. — Corrine, možda će vama vjerovati da sve to više nema smisla.

— On to nikome ne vjeruje. Gdje je moja soba?

— Na lijevoj strani, broj 5. — Weaver je bacio na pult ključ od sobe.

— Hvala! — Ray ga uzme, okrene se i pođe.

* * *

Poštanski agent je zapalio svjetiljku. Vani je već bio potpun mrak. U daljini su zavijali vukovi. Konji su njištali u štali. Weaver dohvati svoju dvocjevku i izađe. Jim je šuteći stajao ispred barskog puta i zurio u boce na polici. No činilo se da ih ni ne zamjećuje.

— Jime, dođi ovamo! — pozove ga Miles.

Mladić se trgnuo, okrene se i pogleda prema stolu na kojem je stajala upaljena svjetiljka.

— Valjda nas se ne plašiš? Možda bismo ti mogli pomoći — govorio je Miles zavalivši se na stolicu.

Jim je prišao stolu i sjeo. Carter mu pruži punu čašu viskija i rekne:

— Popij ovo. Tada ćemo moći lakše razgovarati. Jim je popio gutljaj. Miles je pogledao prema galeriji na katu. Tad je i Jim ustao i pogledao gore.

— Kašljala je — zamijeti je Carter.

— Do, pođi gore i vidi što se događa — zapovijedi Miles. — Možeš ponovno sjesti, Jime. Ona će već poduzeti sve potrebno. Žene znaju bolje postupati s bolesnicima od nas muškaraca.

Djevojka je ustala i krenula prema stepenicama.

Jim je gleda za njom. Tog je trenutka Carter ustao, stavi mu ruke na ramena i nježno ga prisili da sjedne.

— Možeš imati povjerenja u nju — objašnjavao je Miles. — Imaš doista već osamnaest godina?

— Prokletstvo, valjda znam koliko imam godina!

— No dobro. Možda bismo ti mogli dati novaca. Znaš li čitati i pisati?

Jim najprije pogleda čašu koju je držao u rukama, a potom odgovori: — Majka me naučila napisati ime.

— Zašto bi se zbog toga stidio? — Miles se nagnuo prema dječaku. — Imaš li pojma koliko malo ljudi u ovoj zemlji zna napisati svoje ime? Da, možda bismo ti mogli pomoći. Bi li ti pedeset dolara koristilo?

— Pedeset dolara? — zapitao je uzbuđeno Jim.

Miles je polagano kimnuo i oštro pogledao mladića.

— Pedeset dolara je mnogo novaca. Hoće li to biti dovoljno za liječnika?

— To ti ne mogu kazati. Ali znam da je to mnogo novaca.

— Misliš li da će biti dovoljno za liječnika? — umiješao se Carter.

Začuli su se glasni koraci koj su se približavali ulaznim vratima. Weaver je ušao noseći svoju dvocijevku. Nešto je ljutito mrmljao i gledao prema stolu.

— Što bih trebao učiniti za taj novac? — pitao je Jim.

— Morat ćeš potpisati izjavu da mi toliko duguješ i ništa više. Reda mora biti. Inače bi već sutra mogao tvrditi da ti taj novac nikada nisao dali.

Jim je kimnuo.

— Prepustio bih vam svog konja. Ali on mi je potreban da bih mogao krenuti u susjedni grad. Nakon toga...

Miles se dobroćudno nasmiješio...

— To ni ne zahtijevamo od tebe. Bit će dovoljno da potpišeš izjavu. — Izvukao je iz unutrašnjeg džepa svog kaputa neke papire. Jedan od njih stavio je na stol i izravnao ga. Ostale je ponovno spremio u džep. Olovkom je nešto napisao na papiru, okrenuo ga i gurnuo prema Jimu. Činilo se kao da je Jim još uvijek neodlučan.

— Požuri! — tjerao ga je Carter.

Miles najprije prezrivo pogleda Cartera, a zatim se nasmiješi Jimu, gurne ruku u džep i izvuče nekoliko novčanica. Izbrojio je podeset dolara. Potom je stavio novac kraj ispisanog papira. Jim je odvoji odvojio pogled od novca i pogledao prema galeriji. Gore je sve bilo tiho. Do je još uvijek bila u bolesničnoj sobi.

— Dakle, što je? — zapitao je Miles. — Ne moraš uzeti taj novac, momče. Ovisi samo o tebi hoćeš li potpisati ili nećeš.

Jim je dohvatio olovku i teškom mukom napisao svoje ime na mjestu koje mu je Miles naznačio. Obavivši to, položio je olovku na stol.

Miles je odmahnuo.

— Vidiš li, to je bilo sve.

Brzo je izvukao papir ispod Jimovih prstiju, složio ga i spremio u džep svog kaputa. Carter je, očito raspoložen, popio svoju čašu najsakap. Iza barskog puta sve je to zlovoljno promatrao Weaver. Miles mu se nasmijao i kazao:

— Ne boj se, Weaver, slijedeća će boca ponovno biti na naš račun.

Jim je brzo dohvatio novac sa stola i stavio u džep. Zatim je ustao, potrčao prema stepenicama i počeo se brzo uspinjati.

— Zar mu doista namjeravaš dopustiti da odjaše? — zapita je Carter svog druga.

Miles se samo nacerio.

— Jime! — zaviknula je iznenada glasno djevojka's galerije.

Miles je pogledao gore i zamijetio kako su se Do i Jim sudarili pred vratima sobe Myre Dewall.

— Sad ću moći poći po liječnika! — viknuo je Jim tako glasno da se to čulo po cijeloj kući. — Sad imam novaca!

Djevojka je obuhvatila njegovu ruku.

— Žao mi je, no više ne moraš ići po liječnika, Jime.

— Kako to? — zapita užasnuto dječak.

— Zašto mi nitko ne pomogne da mu objasnim što se dogodilo? — zavapi djevojka.

Miles je napunio čašu viskijem i počeo je mirno piti.

Tad je Jim gurnuo djevojku u stranu i utrčao u sobu svoje majke. Do je umornim koracima prišla stu-

bama i počela se polagano spuštati. Lice joj je bilo bijelo poput svježe okrećenog zida. Zastala je kraj stola i pridržala se za rub.

— Mrtva je! — reče djevojka blizini jednih usana.

— Znači, uspjeli smo u posljednji čas — odvratila Carter

Do ga upitno pogledala.

— Jeste li već kad vidjeli čovjeka kako umire?

— Ne samo jednoga — odgovorio je grubo Miles. — Uostalom, svi ćemo mi jednom umrijeti. Jedan prije, drugi poslije. Važno je samo da je čovjek dobro proživio svoj život. Do, dođi i popij gutljaj. To uvijek koristi.

Carter je ustao i pružio čašu djevojci. Kad ju je Do dohvatila, ruka joj se tako tresla da je dio viskija prosula po stolu. Ispila je jedan jedini gutljaj.

Jim se pojavio na galeriji. Čvrsto se držao za ogradu i govorio ravnim glasom:

— Ona je mrtva.

Začuvši to, Do je iskapila čašu. No kad je nakon toga sjela, još je uvijek bila jednako blijeda kao prije.

* * *

Prošlo je samo nekoliko minuta prije no što su na galeriji zaškripale daske poda. Muškarci su podigli glave i pogledali gore. Niz stubište se polagano spuštao Ray Corrino. Zamijetio je agenta iza barskog pulta. Pred njim je stajao Jim. Naslonio je laktove na pult i sakrio lice među ruke. Carter i Miles sjedili su za stolom, a među njima nasmrt blijeda djevojka.

— To vjerojatno nikada još niste doživjeli — govorila je ona. — Bilo je strašno.

— Speri viskijem te mračne misli — predložio joj je Miles.

Djevojka je ispila oštro piće ne trepnuvši pritom ni okom.

— Tako je dobro — hvalio ju je Miles. Popij odmah još jednu. Lijepa smrt je rijetka. Tko zna kako ćemo mi završiti!

Carter je ponovno napunio djevočinu čašu.

— Već sam pomislio da si zaspao — rekao je Miles Corrinu, koji je zastao na najdonjoj stepenici.

— Zidovi nisu baš debeli — kazao je. — Sve sam čuo.

Miles je kimnuo s razumijevanjem.

Ray je pogledao Jima. Mladić je još uvijek stajao kraj barskog pulta nepomično kao da se skamenio.

— Još nisam doživjela nešto slično — govorila je djevojka. — Zašto sam uopće otišla k njoj? Ionako joj nisam mogla pomoći.

— Popij, Do, bit će ti lakše! — umirivao ju je Miles.

Ray je krenuo dalje i zastao na kraju barskog pulta. Jim je polagano spustio ruke i uspravio se. Bol je ostavio trag na njegovu licu. Činio se mnogo starijim.

— Žao mi je, Jime! — rekne Ray kad su se on i mladić pogledali — ali... — Rado bi još bio dodao neku riječ utjehe, no znao je da bi to bilo beskorisno, pa je radije šutio.

Jim se okrenuo i prišao stolu za kojim su sjedila ona dva muškarca u pratnji djevojke. Zastao je pred stolom i bacio na njega novčanice.

— To mi sad više nije potrebno, gospodine Miles.

— Zadrži novac, Jime. Sigurno će ti trebati. -

Ray se uspravio

— Da, novac je uvijek potreban — složi se Carter. — Kad netko ima novca, ne doživljuje razne neugodnosti. To ne bi smio zaboraviti, momče.

Miles odmahne rukom i natoči Jimu čašu viskija.

— Ne govori gluposti. Svakom je čovjeku novac potreban.

— Meni nije — tvrdoglavo je optovao Jim. — Vratite mi papir koji sam potpisao, gospodine Miles. I još vam jednom najsrdačnije zahvaljujem.

— O kakvom to papiru govoriš? — raspitivao se Miles.

— O onom koji sam potpisao.

— Nisi pri zdravoj pameti, momče. Ono što si ti potpisao nije običan papir, već ugovor. A ja sam te izričito upozorio na to da ga potpisuješ dobrovoljno i da te nitko nije prisilio na to. Toga se valjda sjećaš?

— Nisi to mogao zaboraviti! — zaviknuo je Carter i naglo ustao.

Jim ga je pažljivo promatrao, a zatim ponovno pogleda Milesa. — Što se mene tiče, možete to nazvati kako hoćete. Dobro, zahtijevam, dakle, da mi vratite taj ugovor.

Miles se samilosno nasmiješio i odmahnuo glavom.

— Ugovor je ugovor, to zna svako dijete. Tu se više ništa ne može poduzeti. Žao nam je što je tvoja majka umrla. No, to s time nema nikakve veze.

Carter je još uvijek stajao.

Jim je gledao čas Milesa, a čas Cartera.

— Što je to zapravo ugovor?

Miles je odmahnuo glavom zgrajući se.

— Ne izigravaj nevinašce! Ugovor je obaveza. Zbog čega si se obavezao na nešto. Kad dva čovjeka sklo-

pe ugovor, svaki od njih mora nešto dati da bi nešto dobio. Uzeo si pedeset dolara. Oni pripadaju tebi.

— Ne trebaš vratiti taj novac — uvjeravao ga je Carter. — Novac ti pripada za sva vremena.

— Rado bih pogledao taj ugovor — iznenada je kazao Ray.

Miles se okrenuo.

— Što se to tebe tiče, Corrine?

— Spremi novac, momče! — rekao je Cartir. — Što ćeš raditi sad kad si ostao posve sam? Bit će prava sreća bude li se netko brinuo za tebe.

Jim je nesigurno pogledao Corrina.

— Kad pokopaš majku, poći ćeš s nama u Laramie — objašnjavao mu je Miles. — Tamo će ti obući predivnu uniformu. Osim toga, dobit ćeš krevet i svakog dana dobro jelo. Sve što je čovjeku potrebno za život, momče moj.

Ray je pristupio stolu.

— Vi ste posrednici za novačenje — kazao je grubo.

— Svatko mora znati gdje mu je mjesto, Corrine — nacerio se Miles. — Najvažnije je ne postati razbojnik i završiti jednog dana na vješalima.

Ray je dohvatio Milesa za kaput i naglo ga okrenuo. Noge stolice zagrebale po podu.

— Daj ugovor! — zaurla. — Momak zasigurno ne zna čitati.

— Sklanjaj svoje šape! — oštro mu je zaprijetio Carter.

Ray ga pogleda i zamijeti revolver u njegovoj snažnoj ruci. Revolverska je cijev bila uperena u njega. Carter nije pripadao među one ljude koji bi dugo oklijevali. Ray je pustio prljav Milesov kaput govoreći pri tom:

— Ne boj se, Jime, to ćemo već srediti. Pazite, vi lopovi! Budem li imao sreće, skupit ću još dvadeset dolara. Oni i pedeset koji ste dali Jimu, trebalo bi vam biti dovoljno.

Miles se prstom udario po čelu.

— Mislio sam da želite krenuti u Cody — nastavio je Corin. — Odvedete li ga u Laramie, nećete moći otići u Cody.

— To neka bude naša briga — odgovori Miles. — Osim toga, možda ni tamo nismo željeli ništa drugo.

— Nismo mogli znati da ćemo već ovdje šćepati žrtvu — nasmijao se grubo Carter.

— Što sve to znači? — zapita prestrašeno Jim.

— Postao si redov slavne američke vojske — zamijeti Carter. — Sve to smo ti lijepo objasnili prije no što si potpisao ugovor.

To nije istina! — zaviknuo je mlađić. — Kazali ste da ćete mi posuditi pedeset dolara, a da ja ne trebam učiniti ništa drugo do li potpisati priznanicu.

Miles je pogledao Jima s puno suosjećanja. Pogledavši zatim Raya, rekne:

— Zašto bi mu stranac posudio pedeset dolara za njegovu smrtno bolesnu majku, Corrine? Zašto bi to netko učinio? Ta sami ste nam rekli da nema smisla dovesti liječnika ovamo. Pa tko bi onda bio tako lud? I još nešto: tko bi bio tako glup i ponadao se da će toliku svotu novaca više ikad dobiti od tog malog siromaha?

— To je posve točno, Miles. Nešto takvo je mogao povjerovati samo momak poput Jima. Vrlo ste ga spretno prevarili. Što dobivate za svaki potpisani ugovor?

Milesov je smiješak postao još zadovoljniji.

— To ponajprije ovisi o tome hoćemo li onog tko je potpisao odmah dovesti sa sobom ili nećemo. Zar to niste znali, Corrine?

— A mi ćemo ga dovesti sa sobom — nastavio je Carter. — Imamo uz to još i nekoliko drugih ugovora. Corrine, ako i ti želiš potpisati, mogli bismo sve to ovog trenutka urediti.

— Nudim vam dvadeset dolara da momku vratite taj ugovor. Zar je to malo novca?

— Nije baš mnogo, Corrine! Osim toga, mi ne volimo nepoštene poslove. Kad netko radi za vojsku, tada ne smije činiti takve stvari. — Miles je ustao i odgurnuo stolicu. — Ugovor je ugovor.

— Kad bih ti mogao ponuditi stotinu dolara, drugačije bi ti govorio, Miles.

— Ali ti nemaš stotinu dolara — prekinuo je Carter. — Ostavi se tih gluposti! — Pogleda Milesa, ne ispuštajući pritom Raya iz oka. — Najbolje će biti ako nam Weaver spremi konje. Mogli bismo odmah krenuti. Što misliš, Stan?

Miles je kimnuo.

— Dobro, Morrise. A ti, Corrine, prestani s tim glupostima, inače ćemo i tebe povesti sa sobom. Vjeruj mi, tad ćeš doživjeti pravo čudo.

— Pa za njega je to najbolje — zamijeti Carter. — Kako bi on mogao sam živjeti?

— Mogao bih ga povesti sa sobom — predložio je Ray. — Mogao bi poći sa mnom na ranč kamo sam krenuo sa ždrijepcima.

Jim se povukao nekoliko koraka i uhvatio držak svog revolvera.

— Nemoj ga izvlačiti! — zaviknuo je prijeteći Miles. — Što bismo započeli u Laramiju s mrtvim regrutom?

Carter je uperio kolt u Jima koji je zastao na mjestu.

— Odjahat ću s tobom u Laramie, Jime — govorio je Ray promatrajući momka. — Vidjet ćemo što pukovnik misli o svemu tome. — Pogledavši Milesa zamijetio je izraz bijesa na njegovu licu. U njegovim je očima mogao nazrijeti užasnu mržnju.

— Corrine, uzet ćeš svoje konje i odjahat na ranč gdje te čekaju. Nisi nam potreban. A pukovniku je posve svejedno kako armija dolazi do vojnika. Važno je samo da se skupi toliko ljudi koliko mu je potrebno.

Jim je htio povući revolver, ali je Carter prije toga opalio. Zvuk pucnja odbio se o zidove kuće. Metak je ogrebao Jimov rukav, a zatim se zabio u zid. Jim je prestrašeno kriknuo i ispustio revolver. Carter krene naprijed i baci svoj kolt na Jima. Oružje je pogodilo mladića usred lica, tako da je zateturio prema zidu. Tog trenutka Carter je već bio kraj njega i udario ga.

Ray je zamijetio kako se s njegove strane nešto miče i skoči natrag. Milesova je šaka prošla krajnjega. Snaga udarca povukla je čovjeka za sobom. Ray ga je udario šakom posred glave tako da je Miles odletio na stol. Čovjek se munjevitom brzinom ponovno uspravio i okrenuo. Kad je bio ispred stola, udario je šakom desne ruke.

Ray je uspio uhvatiti ruku svog protivnika. Udario je šakom Milesa u bradu. Taj je ponovno lupio o stol. Ray je htio skočiti na njega, ali je čovjek uvukao noge i gurnuo

mu ih u trbuh. Ray odleti natraške i udari o ogradu stubišta.

Miles je skočio vješto poput mačke. Ponovno je počeo napadati. Pogodio je Raya tako snažno posred čela tako da mu se zacaklilo pred očima. Čuo je kako Jim viče i začuo lomljivu. Ray se omamljen nasloni na ogradu. Osjećao je krv u ustima i ponovno ugledao šaku kako mu se približava. Udarac ga je pogodio svom snagom. Ray je počeo teturati uz ogradu. Zamijetio je da ga Miles slijedi.

— Zar ti još uvijek nije dosta, Corrine? — vikao je Miles.

Slijedeći je udarac odbacio Raya prema stupu na kojem je bila galerija. Iznenada je ponovno posve jasno vidio Milesa. Golema šaka jurila je prema njemu. Uspjelo mu je izbjeći udarac. Miles je udario u stup. Kriknuo je od bola. No, ubrzo Ray ga udari desnicom posred lica. Miles je zateturio. No Ray nije zastao nego još jednom navali. Udarac je odbacio Milesa, tog snažnog čovjeka, preko ograde. Ray nije čuo kako su daske na podu iza njega zaškrupale. Dakako, nije zamijetio ni uzdignute ruke s revolverom. Prije no što je ponovo mogao udariti, pogodio ga je osmerokutni kundak kolta tako snažno da mu se pred očima zacrnilo. Zateturio je prema Milesu, a potom se stropoštao na pod.

* * *

Kad se ponovo osvijestio, čuo je kako mu u ušima glasno šumi. Uzdahnivši, podigao je glavu i počeo se ogledavati. Činilo se kao da se svi predmeti u prostoriji vrte oko njega u krugu. Tad se pred njegovim očima pojavila Do. Činilo se kao da lebdi. Njezin je lik postojao

veći, pa ponovo manji. Ugledao je neku golemu čašu pred svojim očima.

— Popijte to, Corrine! — govorila je Do. Osvježit će vas.

Ray nije uspio podići ruke. Zamijetio je da ga nešto drži čvrsto za stolicu. Polagano je počeo shvaćati da su ga privezali za nju.

— Popijte to! — govorila mu je Do, a njezin je glas dopirao do njega kao iz velike daljine.

Prinijela mu je čašu ustima. Nešto oštro, vjerojatno viski, potekao mu je preko jezika. Prošlo je još nekoliko trenutaka prije no što se Ray koliko-toliko razbistrio.

— Želite li još? — zapita Do i ponovno mu pruži čašu.

Ray je pogledao u stranu. Agent je stajao iza pulta, a Jim i ona druga dvojica više nisu bila u toj prostori. Izvana je dopirala neka buka. Ali Weaver se nije maknuo s mjesta.

— Ako želite još gutljaj, morate to odmah kazati, Corrine. Ili želite da čašu neprekidno tako držim? — Do se povukla.

Ray ju je pogledao.

Do je slegnula ramenima, odložila čašu na najbliži stol i sjela na stolicu kraj njega.

Ray je zamijetio da je Miles ušao u kuću. Lice mu je bilo natečeno. U očima se nazrijevala mržnja iako se nastojao nasmijati.

— Kako je, Corrine? Očito si zaboravio da smo bili dvojica, a ti sâm. — Miles mu se polagano približavao. — Vodimo momka sa sobom. I taj bi htio glavom kroza zid. Možda će time nešto postići u vojsci. Ako ne, stavit će ga pred zid. No, to nas se više neće ticati.

— Vi proklete svinje! — jauknuo je Ray.

— Što će biti sa mnom? — zapitala je djevojka. — Pošla sam s vama jer ste kazali da idete u Cody.

— Krenula si s nama jer su te se htjeli riješiti u Laramieju. Do — ispravio ju je Miles. — Jedan od vojnika je tvrdio da si ga okrala. No, nije to mogao dokazati. Zašto me tako gledaš? Imaš svoju putnu kartu za Cody. Povest ćeš se slijedećom poštanskom kočijom. Poslije ćemo se naći u Codyju.

Miles je prišao pultu.

— Abele, ne zaboravi, ako ga oslobodiš prije nego što sutra osvane zora, sjetit ćemo se ponovno Bronsona i onog sanduka. Vojsku će to zasigurno neizmjereno zanimati.

Weaver je problijedio na smrt.

— Drži se dobro! — Miles je do dirnuo rub šešira i izašao iz kuće. Zalupio je vrata za sobom i njegovi su se koraci sve više i više udaljavali.

Djevojka je prešla rukom preko lica, zatim je podigla čašu i iskapila je.

Iza barskog pulta stajao je Weaver nepomično poput stupa od soli. Izvana je dopirao zapovjednički Milesov glas. Nakon toga su konji zarzali i začuo se topot kopita.

— Hoće li dugo potrajati dok ne stigne kočija za Cody? — raspitivala se Do.

— Nekoliko dana — nakašljao se Weaver.

Vani se konjski kas udaljavao i napokon zamuknuo.

Weaver je pogledao prema galeriji. — Moramo je pokopati.

— Odvežite me! — zapovijedi Ray.

Agent je odmahnuo.

— Onda ću sutra odjahati u Laramie i ispričati zapovjedniku zašto je Bronson došao ovamo.

— Corrine, Miles i Carter zaklet će se da nije bilo tako. Osim toga, nikoga se ne tiče kako ja ovdje uređujem svoj život. Nemojte zamišljati da mi to priređuje posebno zadovoljstvo.

— Reći ću pukovniku i to da ste bili prisutni kad su prevarili Jima i natjerali ga da potpiše ugovor koji je on smatrao priznanicom.

— Upravo sam ulazio iz dvorišta kad sam zamijetio papir pred tim momkom. Kako sam mogao znati o čemu je riječ? Nisam prišao stolu, pa prema tome nisam ništa ni vidio. To će Miles i Carter uzajamno jedan drugome posvjedočiti. Reći će da je sve bilo u najboljem redu. Sutra ću vas odvezati, a tada možete odjahati kamo vas volja. Weaver je prišao stepenicama i počeo se uspinjati.

— Vi također niste bili prisutni kad je Jim potpisao ugovor? — zapitao je Ray djevojku.

— Ne, bila sam kod njegove majke. Ona je vjerojatno umrla baš onog trenutka kad je on primio novac.

— No dobro ste znali što se ovdje događa.

— Bilo mi je poznato da Miles i Carter nastoje nagovoriti mladiće da se pridruže vojci. Nisu pritom postupali baš najnježnije. Ali to se mene ne tiče. Moram se najprije brinuti za samu sebe.

— Dakle, ne namjeravate mi pomoći?

Djevojka slegne ramenima i prezrivo se nasmiješi.

— Vama se ionako ništa nije dogodilo. Čim sunce izađe, Weaver će

vas osloboditi. Tad možete odjahati na svoj ranč kao da se ništa nije dogodilo.

— Vama se sve to čini tako jednostavno, Do. Zar nemate milosti prema tom dječaku koga su tako prevarili?

Prezriv se smiješak pokazao na djevočinim usnama.

— Zar je tako strašno postati vojnik? Objasniti će mu u Laramieju da je za njega čast služiti svojoj domovini.

— Nije se dobrovoljno odlučio na to, pa stoga sigurno tako ne misli. Odvezite me, Do!

— Neću! Poznam onu dvojicu dovoljno dobro i znam da bi me zbog toga progonili do kraja svijeta.

— Koliko plaćaju u vojsci za jednog vojnika?

— Nisam ih to pitala, jer to nisam ni željela znati. To je okrutan posao, Corrine!

— Ono što oni rade ne razlikuje se mnogo od ponašanja razbojnika koje ste imali prilike vidjeti ovdje.

— Valjda vam je jasno da bi vas razbojnici već odavno bili ubili. No, Carter i Miles to ne smiju učiniti i po tome se razlikuju od onih lopova.

Iz pokojničine se sobe začula buka. Na galeriji se zatim pojavi Weaver. Teškom je mukom odvuкао lešinu niz stube, napustivši potom sa svojim teretom kuću.

Ray više nije ništa pokušavao. Bio je uvjeren da mu djevojka neće pomoći.

Do je sjedila za stolom i promatrala vrata kroz koja je nestao poštanski agent.

Ray je pokušao pomaknuti svezanu ruku. Djevojka ga je pritom pro-

matrala, ali se činilo da njezine misli lutaju negdje daleko. Nakon nekog vremena Do reče:

— Kad Miles nekoga sveže, tad to učini tako da se ne može tako lako odvezati.

Ray je zlovoljno kimnuo.

— Jeste li znali da momak ne zna čitati?

— Odakle bih to znala? Nisam bila prisutna.

— Zašto sudjelujete u toj prokletom igri? Nitko vas za to ne plaća! — zaviknuo je bijesno Ray.

— Corrine, ne namjeravam vam još jednom ispričati zbog čega sve to činim. A možda se Jim već i pomirio sa svojom sudbinom. On je postao vojnik, a vi sjedite ovdje i razmišljate kako biste mu pomogli. A što bi vam pukovnik na to mogao odgovoriti? Vjerojatno bi vam kazao kako je za tog momka najbolje da se netko brine za njega i učini od njega pravog muškarca.

— Mrzim svaku podlost i silu, Do. O tome je riječ. A neću zaboraviti ni to kako ste se ponijeli prema meni!

— Posve mi je svejedno. — Djevojka naglo ustane, pride vratima i otvori ih.

Do njih je dopro zvuk udaraca lopate po zemlji. Weaver je počeo kleti i vikati:

— Zemlja je zbog dugotrajne suše tvrda poput kamena!

Djevojka se povukla i ponovno zatvorila vrata. Tad je prišla barskom pultu i dohvatila bocu s viski-jem.

— Hoćete li i vi čašu? — zapitala je Raya.

— Hvala!

— Zašto niste ostali u svojoj sobi? Nije se dobro miješati u stva-

ri koje se čovjeka ne tiču. A niste tog momka čak ni dobro poznavali.

Ray nije odgovorio. Vidio je kako djevojka ispija čašu jakog viskija, ne stegnuvši pritom lice. Ray se pokušao odgurnuti na stolici. Drvene su noge oštro zastrugale po grubom daščanom podu. Do je odložila čašu i počela zuriti u Raya. Tog se trenutka on dovuče do zida i ustane, podigavši tako i stolicu.

— Što to znači? — zapitala je djevojka.

Ray se bacio natrag. Stražnje noge stolice udarile su tako snažno o zid da su se prelomile.

Do se trgnula začuvši tu buku.

Ray se s ostatkom stolice bacio na pod. Glasna lomljava drva ispunila je sobu. Tad je Do pritrčala vratima i naglo ih otvorila.

— Weaver, brzo! Corrin pokušava pobjeći!

Ray se počeo koturati po zemlji, pri čemu se sjedalica stolice posve raspala. Sad su na njegovim rukama visjeli još samo ostaci naslona. Ustao je, dohvatio desnom rukom lijevu i pokušao razvezati čvor.

Djevojka se povukla. Weaver je uletio u sobu i trenutak zastao uvlačeći glavu među ramena.

Ostaci naslona pali su s Rayove lijeve ruke i on ih dohvati desnom.

— Zašto ništa ne poduzimate — zaviknula je djevojka. — Želite li da vam se Miles i Carter zahvale na tome?

Weaver odjuri iza pulta, dohvati sačmaricu i uperi u Corrina.

— Dosta je, Corrine!

Tog je trenutka ostatak naslona pao s Rayove desne ruke. Protrlijao je zglob i krenuo prema pultu.

— Ni koraka bliže! — zaviknuo je Weaver kreštavim glasom.

— Gdje je moj revolver? — Ray je zastao. — Želite li doista opteretiti svoju savjest ubojstvom, Weaver?

Weaver je pogledao u djevojku kao da traži pomoć od nje.

— Svežite ga ponovno! — zaviknula je Do.

Ray je promatrao cijev sačmarice koja mu se sve više približavala.

— Hajde, kreni do one stolice! — zapovjedi Weaver.

Ray pogleda udesno i priđe stolici.

— Do, dodajte mi uže! — naredio je agent. — Corrine, sjednite!

Ray se spustio na stolicu. Djevojka se sagnula i dohvatila uže. Tog trenutka već mu je prišao i Weaver. Gurnuo mu je cijev puške u grudi. Činilo se kao da se ne šali i da će doista zapucati, ne bude li se Ray pokorio.

Do je stajala kraj poštanskog agenta.

— Nemojte samo tako stajati! — prosijtao je Weaver. — Morate ga svezati! Corrine, ruke na stolicu!

Djevojka je stala iza stolice.

— Ako sada skočim, Weaver, ubit ćete djevojku!

— Brzo, Do! — zavikne agent.

— Ne drži ruke na naslonu — odgovorila je djevojka.

— Corrine, došao je kraj mojem strpljenju!

— Weaver, vi se plašite! Kapljice znoja pojavile su se na vašem čelu. Miles i Carter moraju se još jednom navratiti ovamo i dovesti konje, zar ne? Tada će htjeti saznati što se sa mnom dogodilo. A bude li Do još uvijek ovdje, reći će im to. Možete zamisliti što će se tada dogoditi. Ona će vam dvojica zasigurno zahvaliti. Oni su nesmiljeni, pa će

vas uza sve to još i ucjenjivati. Otet će vam i posljednji dolar. Bronson nije ništa u usporedbi s ta dva nitkova.

— Sveži ga, Do!

Znoj je Weaveru curio sad već i u oči. Morao ih je stisnuti. Nije više bio tako siguran kao prije.

Ray iskoristi taj trenutak, dohvati cijev sačmarice i gurne je u stranu. Weaver nije pucao. Kad je Ray ustao, gurnuo je pušku još dalje od sebe i udario šakom agenta u bradu. Weaver je kriknuo i ispustio oružje. Puška je pala na pod. Uz užasnu buku sačmarica je opalila. Cijela je kuća zadrhtala od silnog pucnja. Gust oblak baruta obavio je agenta koji je trljao natečeni podbradak.

Ray pogleda djevojku i zapita:

— Gdje je moj revolver?

Do je uzmaknula sve do zida.

Weaver je stenjući ustao.

— Hoću svoj revolver! — doviknuo je Ray djevojci.

Do je promatrala poštanskog agenta.

— Tamo je na polici, iza boca — rekao je Weaver brišući prljavim rukama lice.

Ray se okrenuo, pošao do police i maknuo boce. Ugleda revolver i uzme ga.

— Weaver, ostavit ću konje ovdje. Jeste li me razumjeli?

Agent je izustio oštru kletvu.

Ray je gurnuo kolt u korice i napustio poštansku postaju. Pošao je po svog bijelca u staju, u prolazu pogledao ždrijepce koji su nekontrolirano rzali i brzo napustio Wells-Fargo postaju.

* * *

Ray se sagnuo iza sedla. Jasno je vidio tragove kopita triju konja

koje je slijedio. Jašio je dalje. Nakon nekog vremena spazi da tragovi vode u gusto grmlje i tamo nestaju.

Sjahao je, sagnuo se i odmaknuo grane. Ponovno je ugledao tragove kopita. Krenuo je za njima dolje do korita rijeke. Tamo su ponovno nestali. Kroz noć punu mjesečine čuo se urlik vukova. Činilo se kao da su Carter i Miles računali s tim da će ih netko progoniti. Ray je shvatio prema tragovima na obali da su vjerojatno odjahali kroz vodu prema sjeveru. Natjerao je svog konja u rijeku i također krenuo tim smjerom. Neprekidno je promatrao obalu ne želeći proći kraj mjesta na kojem su napustili rijeku.

IV

Na istoku je nebo već postajalo svjetlije. Miles je zaustavio konja i prešao rukom preko očiju. Carter je uhvatio Jimova konja i zaustavi ga u isti čas kao i svoga. Miles je promatrao svezane mladićeve ruke na sedlu.

— Neće ostaviti dobar dojam budemo li te svezanih ruku doveli u grad, momče. Je li ti u međuvremenu postalo jasno što je za tebe najbolje? Opet ćeš imati pravi dom.

— Da! — odgovori Jim.

Miles je nabrao obrve.

— Doista?

— Zašto me pitaš ako mi ne vjeruješ?

Miles se okrenuo prema Carteru. Taj je samo slegnuo ramenima. Napokon je kazao:

— Konjima je potreban odmor. Nećeš pokušati pobjeći, zar ne?

— Vjerojatno bez oružja ne bih daleko došao.

Miles se podrugljivo nasmijao.

— Pametno si momče, Jime. Morris, odveži ga!

— Još smo daleko od Laramieja.

— Ne bih htio da se na njegovim rukama vide tragovi konopca kad stignemo do grada.

— Hajde, sjaši!

Carter je skliznuo s konja i pričeka da Jim stane kraj njega. Skinuo mu je konopac s ruku.

Jim je počeo trljati zglobove.

Carter se okrenuo želeći otvoriti torbicu pričvršćenu za konjsko sedlo kako bi u nju stavio konopac. Tog je trenutka okrenuo bok Jimu. Mladić je samo trenutak pogledao Carterov revolver, a potom, bez mnogo razmišljanja, pružio ruku i dohvatio oružje. Strelovitom ga brzinom izvuče iz korica, i brzo se počne povlačiti natraške. Carter se naglo okrenuo, ugledao cijev revolvra uperenu u sebe i zaviknuo:

— Stan, dođavola, on se domogao mog kolta!

Jim se sve više povlačio unatrag, dok ga je Carter slijedio ispružene ruke. Jim je opalio. Metak je uz glasan fijuk poletio prema Carteru. Čovjek je kriknuo, zateturao poput prepiljenog debela i oteturao do svog konja. Životinja je prestrašeno zarzala. Carter je još jednom zakoraknuo, a zatim se srušio na zemlju.

Dječak se još uvijek povlačio. Htio je kolt uperiti u Milesa, ali ga nije mogao otkriti.

— Miles, gdje si? — viknuo je. — Pokaži se i pokušaj se odmjeriti sa mnom, ti prokleti psu!

Carter je ležao nepomično u bljedom sumraku.

Jim je leđima udario o grm i osjetio njegove grane na svom vratu. Milesa nije nigdje bilo. Vjerojatno se šuljao oko grmlja. Jim je zastao još jedan trenutak gledajući prema konjima. Potrčavši zatim naglo kraj uzmemirenih životinja uletio je među gusto grmlje. Neki je revolver zapucao i Jim je jasno čuo fijuk metka. Sopćući pojurio je sve dublje u grmlje. Grane su ga udarale po licu, spotaknuo se o korijen i pao. Brzo ustane i krene. Osim njegova glasnog disanja sve je bilo tiho. Činilo se kao da mu se iz mraka smije bezbroj nacerenih lica.

— Miles, ti podla kukavico!

Ponovno se začuo pucanj. Jim je ugledao plamen iz revolverске cijevi i potrčao prema njemu. Pucao je, potrčao kroz grm i ponovno pucao. Kad je stigao do mjesta s kojeg je odjeknuo pucanj, Milesa više nije bilo. Okrenuo se oko sebe. Suspregnuo je dah i ponovno osluškivao. Napokon mu se učinilo da s istoka čuje lomljenje granja. Potrčao je tamo vičući:

— Miles, kamo si se sakrio? Zašto se ponašaš poput kukavice?

Čuo je rzanje konja i ponovno zastao. Trenutak zatim kroz grmlje je počeo odjekivati topot konjskih kopita. Nejasni obrisi jahača ocrtavali su se na tamnom nebu. Jim je zapucao, ali nije pogodio jahača. Zbog dima od baruta zapekle su ga oči. Lik jahača se gubio. Konjska su kopita udarala o tvrdu zemlju uzdižući prašinu. Zvuk se pomalo počeo gubiti. Jim je osluškivao sve

dok se udaranje kopita nije izgubilo u daljini. Tad se okrenuo i vratio čovjeku kog je bio ustrijelio. Gurnuo je Cartera vrhom čizama u rebra, a mrtvačeva je ruka skliznula s grudi. Jim se sagnuo i zamijetio ukočen pogled koji nije više ništa vidio. Jim se uspravo, gurnuo revolver u korice i prišao Carterovu konju. Otvorio je torbu na sedlu i izvadio svoj revolver i metke. Pošto je pričvrstio opasač, uzjahao je i ne osvrćući se više na mrtvaca, napustio to mjesto.

Ray je zamijetio jahača koji je izronio iz grmlja. Krenuo je prema njemu na svom bijelcu. Tanka jutarnja magla pokrivala je gustiš.

Činilo se kao da ga Jim nije vidio, ali kad se našao blizu njega, zaustavio je konja. Njegovo je lice bilo ukočeno poput maske. Tamni su mu kolutovi okruživali oči, a prljavština i barut prekrivaše mu kožu.

— Jime! — rekao je tiho Ray.

— Nisu me htjeli svezanih ruku dovesti u Laramie — odgovorio je momak. — A Carter je stajao tako da sam mu samo morao izvući revolver iz korica. Miles je pobjegao.

— Pred tobom?

— Naravno.

— Zar doista vjeruješ da je pred tobom pobjegao?

— Jasno. Kad je ugledao Cartera kako leži na zemlji i ne miče se više, obuzeo ga je strah. Odjahao je.

— Izvukao si Carteru revolver iz korica i pucao na njega?

— A što bih drugo učinio?

— Znači, on se nije mogao braniti?

— Htio mi je oduzeti revolver i već je bio pružio ruku. Nije mi ništa drugo preostalo.

— Tad Miles nije pobjegao, Jime. On ima ugovor s tvojim potpisom. Zaklet će se da si ti ubio Cartera.

— Oni su me razoružali, premlatili i svezali!

— Miles će tvrditi protivno, mali moj. Kazat će da si se iznenada predomislio i želio da ti vrate ugovor. Kad nisu pristali na to, pucao si... s Carterovim revolverom. Moramo krenuti za njim. Svojim bijegom samo si potvrdio Milesove riječi.

— Corrine, nisam valjda lud!

— Jime, oni će te svuda tražiti!

— Mogu me tražiti ako ih to vese li! — viknuo je momak. — Sve ću ih ubiti!

— Ne govori gluposti! — nastojao ga je smiriti Corrin. — Možda još nije prekasno. Dodi, odjahat ćemo do onog mjesta gdje se to dogodilo.

— Nikada! Mene neće zatvoriti, a niti će me obući u uniformu, Corrine! — Jim je brzom kretnjom izvuкао revolver i uperio ga u Raya. — Odjašite!

Ray je pogledao oružje.

— A kamo ti namjeravaš?

— Do poštanske postaje.

U mladićevim očima mogla se nazrijeti silna mržnja. Činilo se da su ga protekli događaji pretvorili u divlju zvijer.

— Jime, moraš misliti na svoju budućnost. Pukovnik će shvatiti da ljudi ne smiju na taj način novačiti vojnike. Da se ne smiju služiti tim prevarama.

— Briga mene za pukovnika! — Jim je počeo uzmicati na svojem konju. — Što se mene tiče, možete odjahati onamo. Ali bez mene! —

Mladić je potjerao svog konja i projahao kraj Raya.

Ray je okrenuo konja, podigao se i zaviknuo:

— Jime, pričekaj! — Njegove su se riječi izgubile u gromoglasnom topotu konjskih kopita. Ray je trenutak neodlučno zastao. Nije znao bi li slijedio Jima. Tad se odlučio za put kojim je već prije bio krenuo. Možda će sresti potjeru s Milesom na čelu. Taj je već zasigurno sve objasnio na svoj način. I, daka-ko, da će mu povjerovati. Barem u prvo vrijeme.

* * *

Ugledavši nepomično tijelo na zemlji, Ray je zaustavio svog konja. Sjahao je i prišao mrtvacu. Jednim je pogledom ustanovio da je metak pogodio Cartera točno u srce. Corrin se povukao promatrajući tragove koji su posvuda bili vidljivi. Bio je uvjeren da će se Miles ubrzo ovdje pojaviti s vojnicima. Jer taj čovjek, hladan poput leda, zasigurno nije zbog straha pobjegao pred Jimom.

Iznenada iza Raya zarže neki konj. Corrin se trgne i dohvati revolver. Čuo je kako se grmlje pomiče, a kad se okrenuo, ugleda pred sobom konjsku glavu. Konj je doduše, bio osedlan, ali ga nitko nije jahao. Ray prepozna žig postaje »Wells Fargo« i spusti revolver.

Carter je sigurno dojahao na tom konju. Iz korica je virio kundak puške. Ray je prišao konju i gurnuo ga u stranu. Sagnuo se i slijedio tragove koji su se gubili među žbunjem. Tada se ponovno vratio, odveo konja do mrtvaca i stavio mrtvaca preko sedla. Kad je završio s time, zajahao je svog bijelca i poveo drugog konja prema sjeveru.

Sunce se sada brzo dizalo iza bregova, a Ray je s vremena na vrijeme zamjećivao kako iskrivljene sjene lebde iznad tla.

Grmlje je postajalo sve rjeđe, dok se pred njim nije odjednom ukazala beskrajna ravnica obrasla prerijskom travom. Ovdje ondje stajao je poneki suhi grm. Gdje gdje i više njih zajedno. Corrin se zaustavi kraj guštika, sjaše i povede konje kroz grmlje. Skinuo je mrtvaca s konja i spustio na zemlju. Ponađao se da će sve biti mnogo zamršenije ako vojnici ne pronađu leš. Sve je ovisilo o tome da otrpve ne povjeruju Milesu sve što im on bude ispričao. S vremenom će se i tragovi izgubiti.

Ray nije imao sa sobom pijuk. Ali za sedlo Carterova konja bio je pričvršćen nož za rezanje grana. Odvezao ga je, a zatim kleknuo i počeo kopati jamu. Pijesak je bio tako suh da su se u tlu pojavile pukotine. Kadikad bi oštricom udario kamen. Zrake sunca, koje se sad već bilo popelo visoko na nebu, palile su Rayova leđa. Znoj mu je prodirao iz svih pora.

Prošlo je četvrt sata kad je Ray prestao kopati. Rukavom je otirao znoj s lica. Odmaknuo je pijesak iz iskopane rupe, ponovno dohvatio nož i počeo njime udarati po tvrdom tlu. Iznenada je začuo buku, a njegova uzdignuta ruka s nožem ostala je visjeti u zraku. Buka je postajala sve glasnija. Ray je spustio ruku i ustao. Potrčao je prema mrtvom Carteru i počeo ga vući među grmlje.

Približavao se vod vojnika slijedeći njegov trag. Na čelu voda jahao je Miles u pratnji nekog oficira. Ray je spustio grane koje su se sklo-

pile tik njegova lica. Do njega je dopirao topot kopita. Povukao se i udario u svog konja. Nož je bacio u poluiskopani grob ne znajući što bi poduzeo. Sad se već jasno čulo dahanje konja i škripa kožnatih sedla. No taj je zvuk iznenada nestao.

— Možda je u tom grmlju — govorio je Miles. — Hej, Jime, ako si ovdje, pokaži se!

Zov je odjekivao iznad grmlja i drveća te se izgubio u daljini.

Ray je disao otvorenih usta.

— Evo tragova konjskih kopita, gospodine! — govorio je neki drugi glas.

— Jime, jesi li ovdje? — ponovno je zaviknuo Miles. — Predaj se, ništa ti drugo ne preostaje.

— Naredniče, neka vojnici opkole gušti! — naredio je neki glas koji se Rayu učinio poznat.

Odmah potom javio se još jedan grubi glas. Začula se škripa sedla. Oružje je zazvečalo, a grane su se počele pomicati. Trenutak zatim pojavila se konjska glava i Ray vidje oficira. Bio je to čovjek visoka rasta i uska lica. Odmah ga je prepoznao. Oficir je izjahao iz grmlja i zstao kraj posljednjeg drva na rubu čistine.

— Corrine? — zapitao je iznenađeno. — Poznajete li me još?

— Naravno, kapetane Hale! — odgovorio je Ray osjetivši veliko olakšanje.

Za kapetanom pojavi se iz grmlja Miles na svom konju. Slijedila su ga dva vojnika.

Kapetan Hale je vidio mrtvaca, nabrao čelo i ponovno pogledao Corrina.

— Miles, niste li vi govorili o nekom mladom momku?

Miles je dojahao do kapetana i zaustavio se.

— Tako je, gospodine! Ja sam vidio i to da je on ustrijelio Cartera.

Kapetan je sjahao i ispustio uzde.

— Jeste li vi donijeli mrtvaca ovamo, Corinne?

— Jesam!

— Dužni ste mi objašnjenje.

— To je duga priča, kapetane — odgovori Corrin pogledavši Milesa koji još uvijek nije bio sjahao. — Ona se zasigurno posve razlikuje od one koju vam je Miles ispričao.

— Odakle poznajete Milesa?

— Upoznao sam ga jučer na postaji Wells Fargoa. Kod poštanskog agenta Abela Weavera.

Kapetan je preko ramena pogledao Milesa. Miles je tiho kleo. Tada je Hale ponovno pogledao Corrina.

— Ti su lopovi prevarili onog momka — nastavio je Corrin. — Jim Dewall ne zna ni čitati, ni pisati.

— Ali je potpisao ugovor.

— To su ga naučili njegovi roditelji, jer nisu željeli da stavlja križ na mjesto gdje se drugi potpisuju. Ona dvojica mu nisu kazala što potpisuje. Pričali su mu nešto o nekom kreditu koji mu je Miles navodno namjeravao dati. Zahtijevali su da im potvrdi primitak novca. To mi je Dewall kazao. Jim im je povjerovao, a oni mu neko vrijeme nisu rekli istinu. Momak je povjerovao da će tim novcem moći dovesti liječnika svojoj bolesnoj majci. No, tek što je potpisao ugovor, majka mu je umrla.

Hale je ponovno pogledao mrtvaca. — Zašto ste leš donijeli ovamo?

— Jer sam želio da ga vojska ne pronađe prije nego sve objasnim —

iskreno je priznao Ray. — Htio sam spriječiti da Miles nevina mladića proglašim razbojnikom.

Stan Miles se zlobno nasmijao.

— Kao što vidiš, to ipak nije uspjelo, Corrine!

— Sve ćete mi još jednom podrobno protumačiti, Corrine — zatražio je kapetan. — I to riječ po riječ.

Grob su zasuli. Jedan od vojnika lopatom je počeo nabijati zemlju. Nedaleko od tog mjesta sjedio je na čistini Ray. U rukama je držao prazan tanjur i promatrao kapetana Halea koji je stajao naslonjen na drvo.

— Morate priznati da to nije dopustivo — govorio je Ray. — Vojska se ne smije služiti takvim sredstvima da bi došla do vojnika.

— Čini mi se da se ljutite na vojsku — primijetio je oficir, s neveselim smiješkom.

— Ljuti me takav postupak. Kapetane, ima mnogo mladića koji ne znaju čitati. A ljudi poput Milesa traže baš takve. Ono što su učinili on i Carter za mene je najpodlija prevara.

— Lako moguće.

— Što bi to trebalo značiti? — Ray odloži tanjur na zemlju i izvučem iz džepa hlaća kesu s duhanom.

— Sreća je za vas što sam vas baš ja našao. Svaki drugi bi vas odmah uhapsio.

— Mislio sam da to i vi namjeravate učiniti.

Ray je smotao cigaretu i spremio kesu s duhanom.

Hale je odlučno odmahnuo.

— Poznam Milesa, a znam i to da niste lagali. Corrine, ne namjeravam kazniti nekoga tko nije učinio ništa drugo do li prenio mrtvaca s jednog mjesta na drugo. Ali onog

mladića moram potražiti. Znete li kamo je pošao?

Ray je slegnuo ramenima.

— Nemam pojma.

Gurnuo je cigaretu u usta i uzaludno počeo tražiti šibicu u svom džepu.

Hale mu dobaci kutiju. Kad je Ray zapalio cigaretu, vrati oficiru kutiju.

— Nadam se da ću pronaći Jima Dewalla — reče kapetan. — To bi za njega bilo najbolje.

— Zašto?

— Jer će inače izdati tjeralicu za njim. Tad će svatko smjeti pucati na njega kao što je on pucao na Cartera. Uspijem li ga odvesti u Fort Laramie, imat će priliku sve objasniti. To je za njega posljednja mogućnost.

Ray je lagano otpuhivao dim u zrak i gledao ga kako nestaje.

Tog trenutka pristupi im neki bradati vojnik i zapita:

— Jeste li još gladni, Corrine?

— Ne! — Ray je čovjeku dobio tanjur. — No, izvanredno mi je gođilo. Hvala vam!

Bradonja se nasmijao, okrenuo i ponovno nestao.

— Pitat će me kako sam našao Cartera? — nastavio je kapetan Hale. — Sve ostalo nije važno.

Ray je ustao i počeo hodati gore-dolje ispred svježeg humka.

— Dovedem li Dewalla u Fort Laramie, a vi nas otpratite kao svjedok sve će se promijeniti. Naravno, takav način nabavljanja vojnika nije dopušten. No, teško je nešto poduzeti, jer uvijek nedostaje dokaza. Ako ih pribavimo, pukovnik će morati nešto poduzeti.

Ray je zastao. Ponovno je uhdanuo dim cigarete, a zatim gledao za njim.

— Ta dvojica su onog momka prevarila, pretukla ga i na silu odvela. Zapravo je on ubio Cartera u samoodbrani.

— O tome će pukovnik morati odlučiti, Corrine.

— A kakav je čovjek taj pukovnik?

— Tek je kratko vrijeme u Laramieju. Nisu smjeli mladića prevariti, a niti ga premlatiti. A ne smije se zaboraviti ni to da su ga vezali. Vjerojatno se Dewallu neće ništa dogoditi. Ali moramo ga što prije pronaći.

Ponovno se začulo pucketanje grana. Ray je pogledao što se tamo događa. Iz gustiša se pojavio Miles.

— Je li vam konačno kazao kamo se taj momak izgubio?

Ray je bacio cigaretu na tlo i zgazio je čizmom.

— Nije!

— Gospodine, trebali biste poslati glasnika u Fort Laramie! — zavičnuo je Miles. — Pukovnik bi trebao poslati potjeru za njim.

— Hale, jeste li već kad čuli za ime Bronson? — zapitao je Ray pogledavši oficira.

— Bronson? — Kapetan je stisnuo oči.

— Tako je. Owen Bronson. — Ray se sada posve okrenuo i pogledao Milesa, koji je počeo glasno psovati.

— Čini se da je Bronson šef bande — odgovorio je oficir. — Ali osim nekoliko pucnjava nije bilo drugih dokaza. Ipak se mnogo priča o pljačkama i prepadima na željeznicu.

— Bronson i poštanski agent Weaver rade zajedno, kapetane. Zar ne, Miles?

— Kako bih ja to znao? — Ljutio se Miles.

— Bronson je došao Weaveru po robu. Bila je spremljena u velik sanduk. Weaver mu je čak posudio kola da sanduk preveze. Što bi se moglo prevesti u sanduku iz poštanske stanice do brda? Nije li to možda bilo oružje?

— Vjerojatno su to bile puške. No, kakve to veze ima s ovom našom pričom? — zapitao je oštro Hale.

— To je vrlo jednostavno. Miles i Carter promatrali su Weavera prilikom njegova sastanka s Bronsonom. Dakako, Miles to neće priznati, ako ga za to zapitate. Iz zahvalnosti će mu Weaver sve ostalo posvjedočiti. Weaver će se zakleti da mladića nisu ni prevarili, ni pretukli. Vjerojatno se neće više sjetiti ni to da je mene čuvao kad su me Miles i pokojni Carter svezali da bi mogli pobjeći sa svojom žrtvom.

— Sve je to najobičnija izmišljotina i laž! — odmah je prosvjedovao Miles.

— Što sam vam kazao? — Ray je pogledao oficira. — To je tako jednostavno. On će sve to zaniijekati, a Weaver će učiniti isto. Što bi DeWall već mogao poduzeti protiv takvih nitkova?

— Nije baš tako zlo, Corrine. Pukovnik uvijek prije pokuša procijeniti ljude koji mu nešto pričaju, pogotovu ako je to važno.

Miles je počeo ogavno psovati.

— Naravno, momak će se vratiti na poštansku postaju — zaviknuo je oficir.

Ray se okrenuo

— To je namjeravao učiniti kad sam ga sreo.

Miles je trenutak promatrao Raya mračnim pogledom, zatim se naglo okrene i potrči u grmlje.

— Pričekajte, Miles! — Oficir je krenuo za njim.

Ray ih je slijedio. Pred guštikom stajali su vojnici s konjima. Miles je već stigao do svoga kad je oficir kazao:

— Ne mislite valjda da ćete sami poći po tog momka. Krenut ćemo svi zajedno. Počnete li pucati kad ga ugledate, Miles, kunem vam se da ću vas odvesti ravno pukovniku i to svezanih ruku.

V

— Jim! — Poštanski je agent problijedio i počeo se povlačiti. Udarilo je leđima o barski pult i zurio u djevojku koja je ustala. — To je Jim! — zavikne uzbuđeno. — On je sâm!

— Weaver, sad se plašite tog momka, zar ne? — Djevojka je prišla barskom pultu i zastala kraj agenta. Gledala je kroz prozor i zamijetila usamljenog jahača koji se približavao poštanskoj postaji.

— Kako to da se sâm vraća? — prosiktao je Weaver i počeo brisati znoj sa čela. — Je li...?

— Čini se da je baš tako. Vjerojatno dolazi da vam se zahvali.

Djevojka je neprekidno promatrala jahača. Jim se skutrio u sedlu. Od poštanske postaje više nije bio udaljen ni dvije stotine metara.

Weaver se iznenada okrene, potrči iza barskog pulta i izvuče sačma-

ricu. Drščućim je prstima otvorio pušku. Iz ladice ispod barskog pulta izvadio je municiju. Napuni pušku i ponovo zatvori. Kad je stigao do vrata, mladi se Dewall upravo pojavio na kraju dvorišta.

Weaver naglo otvori vrata i vikne:

— Ni koraka dalje inače ću te udesiti!

Jim je zaustavio konja. Glava i vrat konja štitili su mu gornji dio tijela.

— Zašto si došao ovamo i što želiš? — zaviknuo je poštanski agent. Glas mu je bio užasno uzbuđen.

Mladić je skliznuo s konja na stranu koja je bila okrenuta od Weavera. Agent je uz glasnu kletvu izašao na dvorište. Jim je poveo konja prema pojati. Weaver je vidio samo njegove noge ispod tijela konja.

— Nemaš ovdje što tražiti! — zaur-lao je agent.

Jim mu nije odgovorio. Stigao je do pojate i otvorio vrata. Weaver ga još uvijek nije vidio.

— Što namjeravaš, Jime? Pokopao sam tvoju majku! Grob je kraj staje. Čuješ li me?

Jimove su noge nestale. Odmah potom preko dvorišta odjeknuli su glasni udarci.

— Što to radiš?

Poštanski je agent obrisao rukom znoj s očiju. Zvuk se ponovio. Začula se lomljava drva, a zatim zvuk kao da se nešto srušilo. Weaver je tada bio smrtno blijed. Ruke su mu tako drhtale da je jedva mogao držati pušku. Osluškivao je zvukove dok napokon nisu zamrli. Neko je vrijeme vladala tišina. Nije se čulo ništa do Weaverova uzbuđenog disanja. Tad su zaškripala mala vra-

ta sa strane koja Weaver sa svog mjesta nije mogao vidjeti.

— Što to znači, Jime? — zaviknuo je.

Pijesak je zaškripio pod nečijim nogama. Weaver pođe nekoliko koraka dalje. Kad se zaustavio, zamijetio je zid i mladića, koji je s puškom u ruci stajao pred malim vratima. Jednim jedinim pogledom shvatio je poštanski agent da je ta puška njegova vinčesterka.

— Nadam se da su puške u škri-nji ispravne — iznenada je rekao Jim. — Uzeo sam jednu. A, dakako, i municiju. — Dignuo je pušku i zapucao. Metak je udario u zid kuće.

Weaver je počao glasno kleti i pucati iz obje cijevi sačmarice. Lice mu je nestalo iza oblaka vatre dima.

Jim je strelovitom brzinom skočio natrag i nestao u tami pojate.

Weaver je otvorio sačmaricu i izvukao fiškeke iz tog smrtonosnog oružja.

Tog se trenutka Jim pojavio na malim vratima pojate i zapucao. Pogodio je Weavera u ruku. Weaver je zaur-lao od bolova. I dok je Jim repetirao Weaver je vičući potrčao prema kući. Glasno je zalupio za sobom kućna vrata i naslonio se teško dišući na zid. Promatrao je djevojku koja kao da mu se smiješila. Krv mu je tekla iz rukava i kapala na prljavi daščani pod.

— To niste očekivali, zar ne? — zapitala ga je djevojka. — Taj mladi vuk postao je sada opasna zvijer.

— Ne govorite toliko. Radije mi povežite ruku.

— Čime?

— Naći ćete sve potrebno u kuhinjskom ormaru. Prokletstvo, požurite već jednom!

Djevojka ga je prezirno pogledala.

— Možda se on ljuti i na vas? — nastavio je Weaver. — Htio bih znati što se zapravo dogodilo.

— Možda je mladić ubio onu dvojicu.

Weaver je pozorno gledao kroz prozor. Vidio je dio dvorišta i poja-
te, ali Jimu Dewallu nije bilo traga.

Djevojka je još uvijek stajala usred sobe.

Sad je Weaver potrčao prema stolu, položio sačmaricu na njega i izvukao metke iz džepa.

— Znaite li napuniti pušku, Doris?

— Ne znam. Zašto me zovete Doris, a ne Do, kao i svi ostali?

— Jer se vi zasigurno tako zovete, a ja nisam toliko lijen da ne bih izgovorio vaše ime. Prokletstvo, a ja sam se brinuo za njegovu majku. To mi je hvala! Taj propalica je pravi đavo.

— Vi ste pomogli da ga oni prevare. Morao je poput životinje raditi za vas, Abele. I to bez ikakva smisla. A niste se brinuli za njegovu majku. Vidjela sam krevet te uboge žene. Mene ne možete obmanjivati.

Weaver je neprekidno kleo. Uspjelo mu je ugurati dva metka u puščanu cijev i zatvoriti je. Krv s njegove lijeve ruke tekla je po stolu. Pušku je mogao držati još samo desnom rukom. Iznenada je puška, uz glasan zveket, pala na pod. Baš onog trenutka kad su se vrata naglo otvorila i udarila o zid Weaver se sagnuo da podigne pušku. Agent je skočio natriag. Ali Jim se nije pokazao. Izvana su se čuli koraci koji su se udaljavali.

— Sad želi vidjeti imam li dobre živce — prosiktao je Weaver.

— Čini se — potvrdila je djevojka.

— Zašto se ne maknete, Doris? Uzmite vinčesterku koja stoji tamo u kutu.

— A bih s njom? — zapitala je djevojka. — Ne znam pucati i nisam to nikada činila.

— Onda ćete to sada učiniti! Prokletstvo, niste mi još ni ruku previli.

— Zapravo ste trebali računati s time da će on pobjeći onoj dvojici i vratiti se ovamo da vam se osveti.

— Morao sam? — Weaver se prignuo i podigao sačmaricu. — Jeste li vi vjerovali u to?

— Da, računala sam s tim. Nije ga trebalo objesiti, a ni zatvoriti. Njega je čekala samo uniforma. Bilo je posve jasno da će se prije ili poslije pojaviti ovdje. Pa makar i kao vojnik.

Weaver je trenutak promatrao svoju krvavu ruku. Zatim je pogledao prema vratima.

—Kad bih samo znao kamo se zavukao. Doris, donesite već jednom iz kuhinje nešto za previjanje.

Djevojka je slegnula ramenima. prošla kraj barskog pulta i otvorila kuhinjska vrata. Kriknula je i povukla se podignuvši ruke u zrak.

U vratima se pojavio Jim s novom vinčesterkom u ruci. Weaver je bacio sačmaricu na pod i podignuo desnu ruku u zrak. Povlačeći se, zamuckivao je:

— Ranjen sam, Jime! Ne mogu podići drugu ruku.

I djevojka se povlačila korak po korak dok nije udarila o zid kraj prozora.

Jim je ušao u sobu.

— Kako ti je samo uspjelo popeti se tako brzo kroz prozor, a da te mi nismo pritom čuli? — Weaver je odmahnuo glavom. — Što sada namjeravaš? Mi ti ništa nismo učinili.

Jim je prišao barskom pultu i položio ruku na njega.

— Doris mi mora povezati ranu, Jime! Pogodio si me u ruku. Dopus ti joj da pođe u kuhinju po zavoj.

— Vjerojatno će biti potreban liječnik.

Jim je prezirno pogledao poštanskog agenta.

— Možeš prištedjeti zavoj.

Weaver je pogledao djevojku kao da od nje traži pomoć. Ali Do ga nije ni pogledala.

— Zar bi htio da iskrvarim, Jime?

— Došao sam ovamo da te ubijem.

— Nemam nikakve veze sa svim tim. Nisam imao pojma što ona dvojica namjeravaju s tobom. Nisam ih poznavao.

— I te kako dobro si ih poznavao — odgovori mu Jim. — Sva trojica dobro ste se poznavali.

— Nisam znao da rade za vojsku i nabavljaju vojnike.

— Lažeš!

— Ne! — Weaver je ponovno pogledao svoju ruku i krvavu mrlju koja se sve više širila po podu.

— Morate znati je li poznavao ona dva lopova — obrati se Jim djevojci.

— Pretpostavljam da ih je poznavao. Prodaje li on Bronsonu puške?

— Da. Sanduk u pojati jednak je kao onaj koji su oni ljudi odnijeli odavde.

Weaver je zateturio, pridržao se za naslon stolice, a zatim se, jaučući, spustio na nju. Promatrao je sač-

maricu koja je bila između njega i pulta. Bila je bliža njemu nego Jimu.

— Jesu li Miles i Carter mrtvi? — zapitala je Do.

— To se vas ništa ne tiče.

— Zar ne smijem ni pitati? — odvratila je djevojka spustivši glavu.

— Carter je mrtav. Miles je shvatio da sam naoružan, pa je pobjegao. On je kukavica. Spreman je boriti se samo onda kad je siguran u pobjedu.

— Ne znam, Jime. Ja tako ne mislim o Milesu, a bolje ga poznajem od tebe.

— On je već, uvjeren sam, negdje blizu — zaviknuo je agent koji se iznenada opet ohrabrio. — Poslat će te u pakao! Jao, moja ruka! To nitko ne bi mogao izdržati!

— Ne možeš dopustiti da iskrvari — uvjeravala je djevojka Jima.

— A zašto ne bih?

— Jer to ne smiješ.

— A on je to smio. Zar nije morao dovesti liječnika jednoj ubogoj teško bolesnoj ženi? Smio je dopustiti da umre?

— Jime, tvojoj majci više nikakav liječnik nije mogao pomoći.

— Još samo nekoliko dana i njegova će krv biti otrovana. I njemu više nikakav liječnik neće moći pomoći.

— Jime, budi razuman!

— Zašto baš ja? Vi smijete sve raditi. Smijete varati ljude, vezati ih ih i prodavati, jednako kao što prodajete i oružje.

— A što sam mogao učiniti? — zapitao je Weaver. — Bronson i njegovi ljudi htjeli su mi zapaliti kuću. Kako sam im se mogao suprotstaviti? Nisam učinio ništa osim što sam pohranio te škrinje kod

sebe dok Bronson nije došao po njih.

— Zasigurno se ne bi usudili zapaliti pojatu Wels Farga — rekao je Jim. Djevojka je uto spustila ruke, a da mladić to nije opazio.

— Ustrijelili bi me! — jadao se Weaver. — Nije ovdje baš tako lako živjeti. — Zatim je pogledao pod na kojem se i dalje širila krvava mrlja. — Hoćeš li toliko dugo čekati dok ne padnem mrtav?

Jim je prišao pultu, izvukao iz police bocu, a da je pritom nije ni pogledao i razbio joj grlo o rub pulta.

Tog je trenutka Weaver skočio i potrčao prema sačmarici. Pao je prije no što je stigao do nje. Pritom se oslonio na ranjenu ruku. Zaurkao je i počeo se zbog silnih bolova valjati na leđima.

Jim mu je pristupio i počeo ga promatrati.

— Neće umrijeti od otrovanja krvi, nego će prije toga iskrvariti — rekla je djevojka promuklim glasom.

Jim je pozorno promatrao Do.

— I vi ste sve to znali. Svi ste vi posve točno znali što te svinje namjeravaju učiniti sa mnom.

Do je pogledala njegovu ruku koja se počela spuštati prema dršku revolvera.

— Da, Jime, znala sam to. Ali nisam željela razmišljati o tome, jer nisam htjela znati što se događa. Svi smo mi znali što ta dvojica rade. I Weaver.

Poštanski agent stenjao je na podu.

— Pomozite mu! — naredio je Jim.

Do je prišla Weaveru i pomogla mu ustati. Povala je čovjeka, koji

je neprekidno stenjao, do stolice i pridržala ga dok nije teškom mukom sjeo.

Jim je za to vrijeme ponovno prišao pultu i popio gutljaj viskija.

— Zar ti uopće nemaš srca? — zapitala je grubo djevojka.

Jim je ponovno potegnuo i zakašljao se.

— Izigravaš preda mnom snažnog muškarca, zar ne?

Jim je naglo stavio bocu na pult.

— Uvijek sam mislio da vojnici moraju biti snažni ljudi.

Djevojka se okrenula i pošla prema Jimu.

— Donijet ću zavoje — kazala je. Htjela je poći u kuhinju, ali joj je Jim stao na put. Do se povukla.

— Ne žalim ga i stoga mu nećeš povezati ranu. Je li to jasno? Zašto bih ja radio ono što on nikada ne bi ni pokušao? Je li njemu bilo žao moje umiruće majke? Dopustio nam je da ostanemo u njegovoj kući samo zato što se plašio da ću ga u Codyju prijaviti. Svi znaju da je zabranjeno prepustiti bolesnog čovjeka njegovoj sudbini. Ali pomogao nam nije.

— Ti ne želiš shvatiti da se njoj nije moglo pomoći. Jime, vjeruješ li da uvijek imaš pravo?

— Pođi k njemu!

Jim je dohvatio revolver koji mu je bio zataknut za pojas. Djevojka je pogledala revolver i zamijetila ureze na dršku. Iznenada je stavila ruku na barski pult kao da se želi pridržati za njega. Istog se časa u djevojčinoj ruci našla vinčesterka. Skrenula je pogled s puške na Jima.

— Zašto je ne podigneš? — zapitao je.

— Jer još nikada nisam pucala iz puške.

Do je povukla ruku. Povlačila se korak po korak, sve dok nije zastala kraj ranjenika koji je glasno jaukao.

— Weaver, ovo su ljudi poput vas učinili od Jima. Zapravo on i ne može biti drugačiji. Mirno će promatrati kako ćete vi, malo po malo, iskrvariti.

— Dat ću ti novaca! — zaviknuo je Weaver. — Jime, imam mnogo novaca! Dat ću ti ga.

Izraz Jimova lica bio je odlučan i tvrd. Dohvatio je vinčesterku i repetirao.

— Gdje je novac?

— Sakrio sam ga. Nestaneš li, dat ću ti tisuću dolara.

Jim se prezirno nasmijao, a agentu se pričinilo kao da ga je udario. Uvukao je glavu među ramena.

— Zasad ću ostati ovdje, Weaver, želio ti to ili ne. Ali poslije ću možda ponijeti tvoj novac. I to sve što imaš.

Weaver je pogledao djevojku.

— Zar nemate ništa čime biste mi mogli povezati ranu.

— Žao mi je.

— Nemate ni nož? Mogli biste mi njime odrezati rukav. Prokletstvo, pa ja imam nož u džepu! U lijevom.

Djevojka je gurnula ruku u agentov džep.

Tog je trenutka Jim uperio pušku u djevojku. — Pokušat ću pogoditi nož, ali ne znam hoće li mi to uspjeti. Do, baci nož na pod.

Djevojka je pogledala agenta ne znajući što bi učinila.

— On se to neće usuditi? — prokiktao je Weaver.

— Rekao sam ti da ga ispustiš!

Djevojčina se ruka polagano otvorila, a nož je uz glasan zveket pao na pod.

— Zašto si to učinila? Nitko u ovoj zemlji ne bi pucao na ženu. To ti je dobro poznato.

— On nije poput ostalih, Weaver. Vjeruje da ste vi najveći krivac za smrt njegove majke. Ne može ga se mjeriti uobičajenim mjerilima.

— Makni se u stranu! — zapovijedio je Jim. — Na drugu stranu!

Djevojka se povukla od Weavera i sjela duboko uzdahnuvši.

* * *

— Prokletstvo, zar nisi gladan? — govorio je agent dok je sumrak polagano počeo ispunjavati cijelu prostoriju. — Svaki čovjek jednom ogladni. Već cijelu vječnost nisi ništa jeo. U kuhinji ima kukuruznog kruha i slanine. Divne, dimljene slanine. Čuješ li, Jime?

Mladić je čvrsto stisnuo usnice.

Weaver je počeo promuklo kašljati. Pogledao je svoju ruku.

— Čini se da ruka polagano odmire. Gotovo je više i ne osjećam.

Djevojka je sjedila na stolici i spavala. Iznenada se pomakla i otvorila oči.

Jim je stao pred barski pult i trljanjem zapalio šibicu na dršci vinčesterke. Zatim je zapalio fitilj svjetiljke. Svjetlost je brzo ispunila cijelu prostoriju. Weaver je trepnuo očima i ponovno pogledao ranu.

— Bože moj! — šapne djevojka. — To ne izgleda dobro.

Weaver ju je pogledao.

— On je pravi sadist!

— Njegovoj je majci bilo još gore.

— Ali njoj nije bilo pomoći! — zaviknuo je promuklim glasom prestrašeni agent.

— Tò i ja znadem. Ali on to ne želi shvatiti. — Djevojka je okrenula glavu u stranu. — Jahači! Čujem topot konja!

Jim, koji je ponovno stajao iza pulta, naglo se okrenuo. Uvukao je glavu među ramena i dohvatio vinčesterku. Začuo se pucanj. Metak je pogodio svjetiljku i slomio je na tisuće komadića. Bljesak vatre trenutak je osvijetlio prostoriju, a potom se njih troje ponovno nađoše u mraku. Jim je i opet repetirao pušku.

Iz dvorišta su se začule zapovijedi. Jim je pošao prema prozoru i zamijetio nekoliko jahača. Među njima bili su Ray Corrin i Miles. Svi su ostali bili vojnici. Jedan od njih podignuo je ruku u žutoj rukavici. Svi su jahači zaustavili konje. Jim je gurnuo cijev puške kroz prozorsko staklo koje se slomilo uz glasan zveket. Jedan je konj glasno zarzao. Propeo se na stražnje noge. Njegov je jahač odletio kroz zrak i počeo se kotrljati po zemlji. Samo nekoliko koraka od njega srušio se ranjeni konj.

— Sjašite i podite u zaklon! — zaviknuo je kapetan.

Vojnici su skočili s konja i potražili zaklon iza staje i pojate. U međuvremenu je Jim repetirao i ponovno pucao.

Miles se pojavio iz zaklona iza pojate i zapucao nekoliko puta iz svog revolvora. Zatim se brzo povukao. Slomilo se još jedno prozorsko staklo poštanske postaje. Komadi stakla pali su u sobu uz glasan zveket. Weaver je prestrašeno kriknuo.

— Sve će nas ubiti zbog prokletog glupana! — zavikne sav očajan.

— Miles je pucao — kazala je djevojka. — Ali vidjela sam i Corrina.

— Jime! — zaviknuo je Ray Corrin. — Moram razgovarati s tobom! Hoćeš li me pustiti u kuću?

Momak se uznemireno počeo ogleđavati.

— Sad će te udesiti! — prosiktao je Weaver. — Objesit će te!

— Jime, odgovori mi! — vikao je Ray iz dvorišta.

— Ovamo neće nitko ući! — zaur-lao je grubo mladić.

Jim je zamijetio da se neki čovjek pojavio kraj pojate. Prepoznao je Corrina i uperio pušku u njega. Zapucao je, a metak je pogodio zid pojate.

Corrin je zastao.

— Povucite se, Corrine! — zapovjedio je kapetan.

— Jime, budi razuman! — govorio je Ray Corrin, približavajući se polagano kući.

Jim je napeo pušku promatrajući čovjeka koji se sada nalazio između staje i pojate.

— Ni koraka dalje, Corrine! — zaviknuo je.

Ray je nastavio hodati.

Jim je opalio. Metak je pogodio zemlju tik Rayovih nogu. Fini je pijesak prekrrio Corrinove čizme. On se još uvijek nije zaustavio.

— Prestani, Jime! Ne budem li ja mogao razgovarati s tobom, to drugi neće ni pokušati.

Jim je ponovno zapucao. Corrin je sada bio od kuće udaljen još samo nekoliko koraka.

Jim se povlačio s puškom u ruci kraj barskog pulta i uz zid. Kad je stigao do stubišta, otvorila su se

vrata i u kuću je stupio neustrašivi Ray Corrin.

...

Ray je iznutra zatvorio vrata udarcem noge. Nejasno je u polumraku sobe raspoznavao Weaverovo bolom iskrivljeno, lice. Vidio je i djevojku koja mu se pričinila poput svijetle mrlje. Pogledao je prema vratima. U sobi nije vidio Jima.

Iznenada je sa stubišta začuo Jimov glas:

— Što želiš ovdje?

— Miles je stigao brže s vojnicima na što sam to pretpostavljao. Upravo sam pokapao Cartera koga sam bio otpremio na neko udaljeno mjesto. Vojnici su stigli prerano. Da nije bilo leša, ne bi bilo ni optužbe. Miles je s vojnicima slijedio moj trag. Kapetan je pravedan čovjek. Dobro ga poznajem.

— Taj me kapetan uopće ne zanima!

— Jime, on te želi povesti sa sobom u Laramie.

— Posve mi je svejedno što on želi!

— Nisam ti sve objasnio, momče! — rekao je Ray promatrajući pritom agenta. — Pričao sam mu i o Weaveru i Bronsonu. On sad sve zna.

— Nikoga se ne tiče što ja ovdje radim! — viknuo je bijesno Weaver. — Odvedite već jednom svoje proklete konje iz moje staje!

— Kapetan mora sve znati — kazao je mirno Ray. — Ako u Laramieju žele donijeti presudu, mora im sve biti potpuno jasno.

— On je uskladištio puške koje netko donosi ovamo. Bronson dolazi po njih — počeo je Jim objašnjavati. — U pojati ćete naći pun san-

duk. Jednu od tih pušaka, Corrine, držim i ja u ruci.

— Držiš je? — zapitao je Ray. — To će pukovnika veseliti, Weaver. Bit će oduševljen kad to sazna.

— Ja moram ovdje živjeti, a ne pukovnik? — prosiptao je Weaver. — Jim me ranio u ruku. Do mi je trebala zaviti ranu, ali on to nije dopustio. Sadistički uživa dok ja nemoćno umirem.

— Jime, odloži pušku!

— Ako to ne učinim?

— Tad će vojnici prodrijeti u kuću i svezati te. Miles će te vjerojatno pokušati ubiti.

— Neću dopustiti da me odvedu u Laramie. To možeš kazati kapetanu. Ako me se žele domoći, tad će morati doći po mene.

— Kazao sam ti da nemaš druge mogućnosti.

— To i sam znam, Corrine, neću im se živ predati.

— U Laramieju će te objesiti — počeo se rugati poštanski agent. — Doris, sada mi konačno možete previti ranu.

Djevojka se nije ni pomakla s mjesta.

— Neće te objesiti, Jime. Siguran sam u to — rekao je Ray.

— Možeš li mi to zajamčiti?

— Da! Oni znaju na kakav način rade ljudi poput Cartera i Milesa.

— A ipak im za to plaćaju. Ne, Corrine, ne vjerujem ti. Možeš izaći i kazati im neka dođu po mene.

— To je ludost, momče! Vidjet ćeš, pukovnik će te bolje razumjeti no što ti misliš.

— Pođi konačno, Corrine! — kazao je mladić odlučno.

Izvana se začuo kapetanov glas:

— Što se događa, Corrine?

— Pođi, već te čekaju!

— Što će se dogoditi s nama? -- zapita prestrašeno Weaver.

— Ostat ćete ovdje! I ne pokušavajte ništa. Još vas prilično dobro vidim. — Jimove su se oči divlje krijesile.

Ray se povukao do prozora, razbio staklo i viknuo:

— Pričekajte, kapetane, on je ovdje! Ali ne želi dobrovoljno poći s vama.

— To sam vam odmah mogao kazati — začuo se zloban Milesov glas. — Želite li odvesti momka sa sobom u Laramie, morat ćete ga baciti u okove.

— Umuknite, Miles! — naredio je kapetan. — Corrine, recite mu da mu se ništa neće dogoditi. On je pod mojom zaštitom.

— Jesi li čuo, Jime?

— Ne zanima me, Corrine!

Iako se Corrin približio nekoliko koraka, nije vidio Jima.

— On ti želi pomoći — umiješala se djevojka. — Ne budi tako tvrdo-glav i poslušaj ga.

Jim je šutio.

— Dakle, što je? — začuo se kapetanov glas.

— On vam ne vjeruje. Weaver mu je kazao da će ga u Laramieju objesiti.

Agent je počeo glasno kleti.

— Kakva glupost! — zaviknuo je kapetan.

— Vjeruješ li mi sada? — zapitao je Ray.

— Ne, vi me samo želite izvući oдавде a da sebe pritom ne dovedete u opasnost. Svi vi lažete! Možda je Weaver još najiskreniji među vama. On barem kaže ono što misli. Znam koliko me mrzi. Točno znam na čemu sam s njim. Ali i vas sam sada progledao. Sve vas, Corrine!

— Jime, što misliš, zašto sam te slijedio? — zapitao je gorko Ray. — Zapravo sam već trebao biti na putu prema ranču sa svojim konjima.

— Isprva si mi i želio pomoći. To je sigurno. Ali poslije mnogo se toga promijenilo. Ništa više nije onako kao prije Carterove smrti. To mi je Weaver odmah rekao. Kazao mi je da mogu učiniti sve samo ne ubiti čovjeka. Čak ni tada ako je lopov i razbojnik.

Weaver se promuklo nasmijao. — Objesit će te u Laramieju. To je jedino što je sigurno.

— Corrine, neću više dugo čekati! — zaviknuo je nestrpljivo kapetan.

— Razmisli još jednom, mladiću! Ne iziđeš li sa mnom, nitko neće povjerovati ono što sam im ja ispričao. Milesu ćeš tada omogućiti još više da te oblati i prikaže razbojnikom.

— Posve mi je svejedno što Miles i Weaver govore. Iziđi sada! A Weaver će ostati ovdje — reče Jim.

Začuo se pucanj koji je glasno odjeknuo od zidova sobe koja je trenutak bila obasjana vatrom iz cijevi. Metak se zabio negdje u drvo. Tad je nastala duboka tišina.

— Nestani, Corrine! — zaviknuo je Jim Dewall. — I kaži im da moraju doći po mene ako me žele povesti sa sobom.

Iz dvorišta su dopirale glasne kapetanove zapovijedi.

Ray je pogledao kroz razbijeni prozor i zamijetio kako vojnici trče preko dvorišta. Vani je već pao mrak. Za nekoliko trenutaka ništa se više neće vidjeti.

— Okružićemo kuću! — rekne kapetan. — Corrine, odmah iziđite!

— Jim, to je posljednja mogućnost za tebe! — navaljivao je Ray.

— Ostavi me na miru! Izidi i pridruži se vojnicima! Možeš im kazati da će Weaver i djevojka ostati ovdje. Oni su surađivali s ona dva lopova.

Ray je pogledao u smjeru u kojem se morala nalaziti djevojka. Nije je više vidio. Ponovno je pogledao prema stubama. — Zašto ne dopustiš da djevojka izide? Čak se ni Miles ne bi borio protiv žene.

— Ostat će ovdje, Corrine!

— Kuća je okružena! — zaviknuo je vani vojnik.

— Jime! — navaljivao je Ray.

Mladić nije ništa odgovorio.

— Corrine, napustite kuću! — začula se kapetanova zapovijed.

Na trenutak je zavladała tišina.

— Jesi li još ovdje, momče? — zapitao je Ray.

— Naravno, ovdje sam.

— Mislio sam da si se popeo stubama. Ne vidim te. Da li bih kapetanu kazao da sam dođe u kuću? Tad bi on mogao potvrditi moje riječi.

— Ne bih mu vjerovao.

— Hoćemo li vječno čekati? — vikao je vani Miles. — Vojnici moraju napasti kuću, kapetane!

— Corrine!

Ray je otvorio vrata.

— Ne dopušta da djevojka i Weaver napuste kuću. Nije mi vjerovao ni jednu jedinu riječ, kapetane. Nikome ne vjeruje. A to zaista i ne iznenađuje.

— Corrine, izlazite!

Ray je još jednom pokušao nazrijeti kroz mrak gdje se Jim nalazi ali mu to nije uspjelo. Tad je otvorio vrata i izašao u dvorište među vojnike.

— Naprijed! — zauriao je Miles.

— Valjda se neće usuditi učiniti nešto djevojci i Weaveru.

Kapetan je još oklijevao. Iza nje ga i Milesa stajalo je pet vojnika s naperenim puškama.

Ray je pogledao Milesa i kazao:

— Za to ste vi krivi. Vi ste to učinili od mladića. Postao je divlja zvižer. Postoji li još malo pravde tad biste morali platiti životom za to.

Miles se prezirno nasmijao. Iz kuće je odjeknuo pucanj. Metak je prošao kroz prozor i njegov zloko-ban zvižduk odjekivao je trenutak dvorištem.

— Moramo ga uhvatiti živog! — zaviknuo je kapetan Hale. — Naprijed, momci!

Ponovno se začuo pucanj Jimove vinčesterke. Vojnici su pucali. Kapetan je počeo kleti. Odvratan Milesov smijeh odjekivao je kroz mrak. I ponovno pucnjava iz kuće. Ray je zamijetio plamen iz puščane cijevi.

— Trebali ste ga dovesti sa sobom — ljutio se kapetan.

— To bih i učinio da sam mu se mogao približiti. Ali ono što vaši ljudi sada rade, prava je ludost.

U kući je zavladała tišina.

Hale je odgurnuo Corrina i prišao otvorenim vratima.

— Kamo si se sakrio, momče! — zaviknuo je Miles. — Ne budi glup, ionako ćemo te uhvatiti!

Kapetan je ušao u kuću.

— Prokletstvo, kad bismo barem znali gdje je! — zaviknuo je Miles. — Nekamo se zavukao. Još će, na kraju, pobjeći!

— Je li netko ranjen? — zapita kapetan.

— Mislim da nije — odgovori Miles. — Ali možda sam pogodio De-

walla i već je mrtav. Upalite, do-
davola, svjetlo!

Ray je pošao prema kući. Ušao je
u nju onog trenutka kad se upalilo
svjetlo. Jedan je vojnik držao šibi-
cu u ruci. Sjene su plesale po podu
i po zidovima. Vojnici su potrčali
dalje. Jima nije nigdje bilo.

— Sigurno je gore — rekao je
Miles.

Plamen umalo što nije dopro do
vojnikovih prstiju. Ispustio je šibi-
cu, a prostorija je ponovno utonula
u mrak.

— Zapalite svjetiljku! — naredi
kapetan. — Dewall, predaj se! Iona-
ko nam nećeš pobjeći. Čuješ li me?

Kapetanov je glas tajanstveno
odjekivao po kući. Ponovno su zapa-
lili šibicu. Slijedeći je trenutak svje-
tiljka osvijetlila sobu.

— Moramo poći po njega. Neće
dobrovoljno doći — doda Miles.

Ray je zamijetio da kapetan gle-
da prema stubištu. Činilo se kao da
još oklijeva.

— U Laramieju će te objesiti! —
zaviknuo je Weaver i zlobno se nas-
mijao.

Ray je vidio Weavera kako sjedi
na stolici. Krv na njegovoj ruci
bljeskala se u svjetlu svjetiljke.
Kraj njega se djevojka naslonila na
zid i drhtala. I ona je ukočeno pro-
matrala galeriju na katu.

Tog je trenutka jedan od vojnika
zaviknuo:

— Tamo je!

Začula se pucnjava.

Kapetan se naglo okrene i istrči
van. Miles i vojnici potrčase za
njim. Pucnjava još uvijek nije pre-
stajala. Weaver je teturajući ustao i
rekao:

— Oni će ga objesiti!

— Čini se da biste to od srca že-
ljeli, zar ne?

Agent se nasmijao.

— Ne vjerujem da će ga objesiti!
— iznenada je rekla djevojka. —
Uostalom, to i nije tako jednostav-
no.

Weaver se ponovno podrugljivo
nasmijao i pao na stolicu. Iznenada
je zamuknuo, a na licu mu se vidje-
la bol.

— Prokletstvo, moja ruka! — ka-
zao je napokon teškom mukom. —
Doris, mogla bi mi poviti ruku!

Činilo se kao da ga djevojka ne
čuje.

Vani je i opet netko pucao. Vojni-
ci su nešto uzbuđeno vikali. Tad su
konji zarzali. Iznenada je glasan
krik nadglasao sve ostale zvukove.
Za njim su se začuli pucnjevi i
konjski galop.

— On ima konja! — zaviknuo je
u dvorištu Miles. — Pobjeći će!

— Na konje! — Kapetanov je
glas nadvisio sve druge glasove.

Ray se okrenuo i izišao u dvori-
šte. Pucnjava je prestala. Vojnici su
trčali kroz mrak po dvorištu. Poja-
vio se jahač da bi ga trenutak za-
tim ponovno progutao mrak. Praši-
na se uzdigla i obavila sav taj noć-
ni prizor. Šumovi su se polagano
počeli gubiti u daljini.

Djevojka je tiho prišla Rayu.

— Što se dogodilo? — zapitala je
sva zbunjena.

— Jim je pobjegao. Vjerojatno je
skočio kroz prozor.

— Što će sada biti?

— Progonit će ga. Šteta, mogao
se spasiti da mi je povjerovao.

Ray je upravo htio krenuti kad
je zamijetio neki lik kraj pojate.
Činilo se kao da ga je i Do tog tre-
nutka vidjela jer je prestrašeno kri-

knula. Nejasni je lik polagano počeo poprimati oblik i postajao je sve jasniji. Ray je zamijetio da nešto vuče za sobom. Još se više ljudi pojavilo u snopu svjetla koje se širilo iz kuće.

— Miles — kazala je djevojka promuklim glasom.

Ray je u međuvremenu također prepoznao tog čovjeka. Ugledao je Stana Milesa kako vuče za sobom nekog vojnika.

Miles je zastao usred svjetla i ispustio vojnika. Pao je ukočeno na zemlju i ostao nepomično ležati. Miles se đavolski zlobno nasmijao.

— To je Jim učinio! — kazao je pobjedonosno. — Ubio je vojnika.

* * *

— To nije moguće — šapnula je djevojka.

Milesov je smijeh zvučio poput laveža. — Kako ne bi bilo!? Možda ga i ne bi objesili zbog Cartera. Ali sad se sve promijenilo. Ubojstvo vojnika kažnjava se vješanjem. Što sad kažeš, Corrine?

Raya je oblio hladan znoj.

— Ne mogu to povjerovati — govorila je djevojka. — On je kanio ubiti Weavera, ali nije čak ni to mogao. Nadao se da će metak u Weaverovoj ruci obaviti za njega ono za što on nije bio sposoban. A trebao je samo jednom pucati. Ne, on za to nije sposoban!

— Jim je to učinio — opetovao je Miles. — Možete pitati kapetana. On je stajao kraj zida pochte i sve je vidio.

Djevojka je pogledala Raya kao da od njega čeka objašnjenje. Uhvatila ga je za ruku.

— Pogledaj ga, Corrine! — Milesove su se oči zaiskrile u mraku.

Weaver je kraj Raya oteturao u dvorište. Ranjenu je ruku čvrsto stisnuo uz tijelo. Zastao je kraj nepomičnog tijela.

— Što kažeš na to, Weaver? Sad će taj lopov visjeti. Ako ga živog uhvate. — Miles se smijao zlobno i zadovoljno.

I na agentovu se licu pojavio izraz zadovoljstva.

— Objesit će ga u Fort Laramieju.

Iznenada je Weaver zateturao, okrenuo se i pao kraj mrtvacu na prašno tlo dvorišta.

— Što je s tobom? — Miles je povukao agenta za noge i podupro ga.

— Moja ruka! Ne mogu to više izdržati! Već sam joj nekoliko puta kazao da mi povije ranu. Ali ona to neće. Vjeruj mi, ona i Corrin surađuju s onim malim lopovom.

— To im sada više neće ništa koristiti. Jim je ubio vojnika, a kapetan je to vidio. Hajde, izrežat ću ti metak iz ruke.

— Izrežati...?

— Naravno. Ili želiš radije umrijeti od otrovanja krvi? Nećeš dugo živjeti s olovom u ruci.

Miles je odvuкао agenta u kuću.

— Ne vjerujem mu — rekla je djevojka pogledavši Corrina.

— Što to?

— Da je Jim ubio vojnika a kapetan vidio.

Ray je slegnuo ramenima.

— Miles je govorio tako uvjerljivo, da bi moglo i biti tako.

— Bože moj! — Do ga je prestrašeno pogledala. — Sada je proigrao sve mogućnosti. Poslije nikoga više neće zanimati kako je sve to počelo.

Corrin je prišao mrtvom vojniku i njegova je sjena pala preko nepomičnog lika. Škripajući koraci iza

njega odavali su da ga je Do slijedila.

Djevojka je ponovno stajala iz Raya. Do je drhtala tako jako da to više nije mogla prikriti.

— Ray, čini se da se sve u meni promijenilo otkad sam došla ova-mo.

— Da, sve se promijenilo.

— Iznenada tako dršćem. Zar je postalo hladnije? — zapitala je djevojka.

— Nije.

Do je pogledala prema kući. Ray se sagnuo. Uhvatio je mrtvaca pod ramena i odvuкао ga prema kući. Ispustio ga je kraj kućnog zida, vratio se djevojci, uzeo je pod ruku i odveo u kuću. Zatvorio je za sobom kućna vrata. Tad su vidjeli agenta koji je sjedio kraj stola i položio na njega ispruženu ruku. Rukav mu je bio odrezan. Pred Weaverom stajala je na stolu boca viskija. Miles je držao oštricu noža nad plamenom svijeće.

— Pij, Abele! — naredi Miles. — Odmah ću početi. Samo još trenu-tak.

Weaver je dršćućim prstima dohvatio bocu i ispio gutljaj.

— Što se toliko skanjuješ — govorio mu je Miles. — Gutni pošteno! Tako kao da si zaista žedan i piješ vodu iz te boce. Inače ćeš od vikanja izgubiti glas.

— Zar to tako boli?

— Glupo pitanje! Zar još nikada nisi bio ranjen?

— Nikada! — Weaver je podigao bocu i počeo piti tako da mu je Adamova jabučica poskakivala u grlu.

— To je već bolje! — Miles mu uzme bocu iz ruke i sam popije ostat-tak, a potom je baci preko rame-

na. Udarila je o zid i razbila se na male komadiće. — Do, još jednu bocu!

Djevojka se nije ni pomakla.

Miles prvo pogleda Do, pa Corri-na.

— Trebao bi joj objasniti, Corrine, da je kažnjivo odbiti pomoć ranjeniku.

Ray je prišao susjednom stolu i sjeo na njega.

— Odmah donesi bocu! — zaviknuo je Miles.

— Otkad mi ti možeš zapovijeda-ti? — odvrtila je odlučno djevojka. — Osim toga, posve mi je svejedno hoće li me zbog toga kazniti ili neće.

Miles je pogledao Weavera.

— Već sam ti prije kazao da su oni protiv nas — kazao je agent promuklim glasom. — Čini se da je na nju djelovao onaj sat vremena koji je provela s tim mladim lopovom.

Miles je bacio nož na stol i prišao djevojci.

— Do, želim brzo punu bocu viskija!

Djevojka se povukla i udarila leđima o zid. Miles je krenuo za njom uzdignutom rukom.

— Ako je samo dodirneš, Miles, ustrijelit ću te — rekne tiho Ray.

Miles se brzo okrenuo. Još dok se okretao, dohvatio je revolver. Pogledao je Raya uvukavši glavu među ramena. Corrin je već držao revolver u ruci. Miles je ispustio držak svog revolvra i zloban mu se smiješak pojavio na licu. — Ne vjeruješ valjda da bi mladom Dewallu moglo koristiti ako me ubiješ?

— Dodirneš li je, Miles, ustrijelit ću te! To je jedino sigurno.

Miles se povukao nekoliko koraka, prišao barskom pultu i dohvatio punu bocu i odnio je Weaveru.

Ray je spremio revolver.

U međuvremenu je Miles zubima otčepio bocu. Pružio ju je poštanskom agentu govoreći:

— Pij sve dotle dokle budeš mogao. Tad ćemo započeti.

Pošto je Weaver prinio bocu ustima, Miles je ponovno stavio oštricu noža nad plamen svijeće. Agent je pio tako naglo da se zagrenuo i počeo kašljati. Boca mu je pala iz ruke i otkotrljala se po podu. Njezin se sadržaj prolio po prljavom tlu. Miles je počeo glasno psovati. Weaver je još uvijek kašljao i glasno hroptao. Nakon nekog vremena povukao je Miles oštricu noža s plamena, uzeo ga u lijevu ruku, a desnom čvrsto udario Weavera u bradu. Agentova je glava pala na njegovu ruku, ispruženu na stolu. Miles je nešto zadovoljno promrmljao i okrenuo se. Ray je sad vidio još samo njegova leđa. Istodobno je tako sakrio i onesviještenoga poštanskog agenta okupanog u znoju. No, iznenada je Weaverova glava poletjela u vis, i on je užasno zaur-lao. Miles je odahnuo i povukao se. Weaver je još uvijek vikao kad je skočio sa stolice.

Metak se počeo kotrljati po stolu i pao na pod.

— Sve je u redu! — rekao je Miles i bacio krvavi nož na stol. Zatim je prišao barskom pultu. Dohvatio je još jednu bocu s police i potrčao natrag. Weaver je pao na stolicu i prestrašeno promatrao Milesa.

— Položi ruku na stoll — naredio mu je Miles.

— Zar još nisi gotov?

— Ne govori toliko! Pruži ruku!

Weaver ga je poslušao.

Miles je grlom boce udario o rub stola i slomio je. Potom je prosuo žareću tekućinu po Weaverovoj rani. To je učinio tako brzo da je iznenadio agenta. Taj je uz glasne kletve ponovno skočio sa stolice i počeo se svijati od bola.

— Sad moramo još samo povezati ruku, Abele — objašnjavao mu je Miles. Zatim je zabio glavu i ostatak viskija sasuo u grlo.

VI

Miles je stajao kraj prozora i zurio u noć. Weaver je teturajući ušao u sobu. Miles ga je pogledao preko ramena.

— Čuo sam pucanje — kazao je Weaver nesigurnim glasom. Dobro sam to čuo.

Miles ga je prezirno pogledao. — Pijan si poput svinje, Abele. Gluposti, ništa nisam čuo.

Weaver je oteturao do najbliže stolice i sjeo. Staklenastim je pogledom promatrao Raya i djevojku koji su stajali pred barskim pultom.

— Zašto ne uzmeš svoje ždrijepce i ne kreneš do ranča? Tvoj gazda zasigurno te već čeka — kazao je. — Miles, ti bi mu to najbolje mogao objasniti.

— Želi biti prisutan kad dovedu momka. Zar te možda smeta?

— Ne!

— Tad se ne trebaš brinuti za njega. — Miles se sad posve okrenuo i prišao pultu. Natočio je viski i zapitao: — Do, hoćeš li i ti jedan?

— Hvala!

— Sjećaš li se još zašto smo ovdje napustili poštansku kočiju? Htjeli smo nekoliko dana slaviti.

— Stane, nisam to zaboravila. Ali kad ste ugledali onog mladića, obuzela vas je pohlepa.

Ray je pogledao Weavera koji je zurio u svoju ruku. Debeli je zavoj prekrivao ranu.

— Zašto niste uzeli novac koji vam je Corrin nudio? Dvadeset dolara je mnogo novaca, pogotovu ako za njih ne treba ništa učiniti. Ali, htjeli ste više. Carter se sigurno više nije imao prilike pokajati zbog toga.

Miles ponovno napuni čašu viskijem i ispi je. Odmakne se od pulta i polagano okrene. Obratio se Rayu zlobnim smiješkom.

— Corrine, koliko si ti zaista brz? Jesi li pokazao protiv Kansas-Joea sve što znaš?

— Želiš li to ustanoviti? — Ray se povukao korak od barskog pulta.

Činilo se kao da Miles trenutak oklijeva. Zatim je odmahnuo.

— Time bih ti učinio uslugu, zar ne?

— Stane, ti si brži od njega! — kazao je Weaver. Pri tom je ustao. Još nije bio siguran na nogama.

Miles je pogledao agenta.

— Pokaži mu što znaš, Stane!

— Abele, ne znam što hoćeš? Meni on ne smeta. Ljutiš li se ti na njega?

— A zašto bih se ja ljutio?

— Prisjeti se Bronsona. Kapetan će te pitati za njega. Vidio sam puške u pojadi. Abele, Dewall je govorio istinu.

Weaver je odgurnuo stol u stranu.

— Sve ono što je Jim kazao o Carteru i tebi također je istina.

— Misliš li pritom na ugovor?

— A na što bih drugo mislio?

— Taj je ugovor izgubio svaku vrijednost za kapetana od onog trenutka kad je Dewall ubio vojnika.

— I nećeš dobiti svoj novac — umiješao se Ray Corrin.

— To ti misliš — okrenuo se Miles. — Uostalom, nije moja krivnja ako neki poštteni mladić iznenada poludi i postane ubojicom. Vjeruješ li sada da ću dobiti svoj novac?

Weaver je oteturao do prozora pridržavajući se za — Danas nema mjesečine — govorio je pijano.

Miles se ponovno okrenuo.

— Trebao bi uzeti svoje konje i nestati, Weaver. Vojska ne voli ljude poput tebe. Neće oni dugo oklijevati.

Weaver se povukao od prozora.

— Savjetuješ li mi da nestanem kako Corrin ne bi imao svjedoka, zar ne? Možda će njegova izjava ipak još biti važna. Objesit će momka u Laramieju. Prije toga postaviti će mu nekoliko pitanja, pitanja u vezi s nekim Stanom Milesom, koji nabavlja vojnike za vojsku. Uvjeran sam da će ga to pitati.

— Čini se da odviše znate jedan o drugome — prezirno je zamijetila djevojka. — Ne vjerujete jedan drugome. Pri tom čini se zaboravljate kapetan zna sve o vama.

— Oni se samo boje dokaza — umiješao se Ray. — Za jednog i drugog svi su ostali opasni koji se ovdje nalaze.

Miles se naslonio na zid.

— Taj je momak lukav, to valja priznati. Znaš li na koji bismo se način mogli sporazumjeti, Corrine?

— Naravno. Možeš to pokušati sa mnom, Miles.

— Htio bi to još urediti za onoga malog lopova, zar ne? Možda bi

spoznaja da je Miles odapeo mogla smiriti njegovo srce. Žao mi je, Corrine, moram te razočarati.

Weaver je oteturao do stolice i sjeo.

— Koliko je dugo da su odjahali?

— Najmanje dva sata. — Miles je sumnjičavo promatrao svaku Corrinovu kretnju. — Abele, zar je to važno?

— Zapravo su se već morali s njim vratiti.

— Vojnici ipak nisu tako brzi. Jesi li promislio?

— O čemu?

— O tome da bi bilo najbolje kad bi zajahao svoje kljuse i izgubio se. Kapetan će te sigurno uhapsiti kad se vrati.

— Ne može me uhapsiti samo zato što sam ovdje uskladištilo nekoliko sanduka. Nisam imao pojma što se nalazi u njima.

Miles se glasno nasmije.

— To možeš pričati svojoj baki.

— Ostat ću ovdje. Budu li od mene nešto htjeli, morat će mi prvo objasniti kako bih inače mogao živjeti ovdje na granici i kako bi bilo moguće da poštanske kočije dolaze u Laramie. Stane, znam kako im je važna poštanska veza. Jednako tako važna kao i ljudi koji im nabavljaju vojnike.

Miles je izustio ogavnu kletvu.

— Svi vi imate opravdanje za sebe — rekao je Ray. — No, ni sami ne vjerujete u ono što govorite.

— Zadovoljan si sa sobom zar ne, Corrine? — zapitao je Miles. — A što ako nam ti smetaš više, no što mi smetamo jedan drugome? I to bi bilo moguće, zar ne?

— Miles, moja ponuda još uvijek vrijedi. Ako želiš možeš je još uvijek prihvatiti.

— Naravno! Poštena borba među muškarcima. Tome se čak ni kapetan ne bi mogao protiviti.

— Tome se nitko u ovoj zemlji ne protivi. A kapetanu se ljudi poput tebe jednako tako malo sviđaju kao i meni.

U Milesovu se pogledu pojavio plamen mržnje, a ruke su mu se otvorile poput kandža.

Ray se uspravio. Miles se udaljio korak od zida.

— Hajde, Miles! — prosiktao je Weaver. — Pokaži mu! Ti si brži od njega!

Milesova se ruka stegnula u šaku. — Nisam lud. Zašto bih se doveo u opasnost zbog tebe? Meni on ništa ne može. Sve je to samo glupo brbljanje.

Ray je šutio.

— On se boji — zamijeti djevojka. — Poznajem ga već neko vrijeme. Nisam još doživjela da se izvlaćio. Inače je uvijek bio vrlo brz sa svojim revolverom. Stane, zar je to što je on ubio Kansas-Joa tako djelovalo na tebe?

— Odmah sam shvatio da je rođeni revolveraš. Čudno što radi za običnog vlasnika ranča. Corrine, nisam više najmlađi. Već sam pomalo ukočen. Nisam lud da se tebi suprotstavim.

— Miles, dakako, nisam imao pojma da imaš poteškoća sa starošću — rekao je Ray i nasmiješio se.

Tog je trenutak svjetiljka zatreperila. Sjene su sablasno počele plesati po sobi poštanske postaje.

— Nema više petroleja — nasmijao se Miles.

— Svijeća će gorjeti barem još jedan sat — odvratí Weaver.

— Šoba neće biti dovoljno rasvijetljena.

— Možda je to prednost, Miles. Tad on neće tako točno vidjeti što radiš. A on će zasigurno čekati dok ne bude uvjeren da si izvukao revolver. On je takav.

— Što time misliš kazati? — zapitao je Miles.

— Ne pretvaraj se! — Weaver se pijano nasmije.

Miles mu počne prilaziti. — Zar si time htio reći da ubijam ljude s leđa?

— Naravno da nisam, Miles! Nisam tako mislio! — Weaver se počeo povlačiti korak po korak, sve dok nije udario o stol. Tog je trenutka Miles stigao do njega. Uzdignuo je šaku i udario ga. Weaver je urlajući preletio preko stola. Njegova je vika postala još glasnija kad je udario rukom o pod.

— Nikada to više nemoj reći! — bijesno zaurla Miles. — Jesi li me razumio, Abele?

Agent se digao uz glasno stenjanje. Pridržavao se za rub stola, ali nije ništa govorio.

— Jesi li me razumio? — ponovio je bijesno Miles.

— Jesam, Stane! Ali ja sam samo želio reći... — Weaver je prestao govoriti dalje. — Uostalom, svejedno je.

Svjetiljka je počela još jače treperiti.

— Donesi petrolej! — naredio je Miles. — Uzmi svijeću i pazi da ne zapališ tu daščaru.

Weaver je obrisao usta, a potom oteturao prema stolu na kojem je stajala svijeća. Dohvatio ju je, okre-

nuo se i htio proći kraj Milesa. Međutim, ovaj ga je uhvatio i zadržao.

— Gdje je petrolej?

— U pojati.

— Zapališ li slučajno pojatu, Weaver, Bronson će oderati kožu s tebe. Pripazi dobro da se njegovim puškama ništa ne dogodi. Uvjeren sam da će se on uskoro ovdje pojaviti. — Miles se glasno nasmije i gurne Weavera tako da je odletio do kućnih vrata. Svjetiljka je ponovno zatreperila. Sjene su postale još nemirnije.

Weaver je otvorio vrata i izišao. Dok je još stajao na kućnom pragu, začuo se pucanj. Poštanski je agent kriknuo, ispustio svijeću iz ruke i povukao se u kuću. Svijeća se u pijesku ugasila. Miles je skočio prema vratima i zalupio ih. Tad potrčao prema prozoru.

* * *

— Je li to on stigao? — zapitao je prestrašeno Weaver.

Miles je stajao kraj razlupanog prozora nastojeći razaznati nešto kroz mrak. No tama je bila tako duboka da se ništa nije vidjelo. Tog je trenutka iz staje netko zapucao. Pucanj je odjeknuo kroz noć. Metak je udario u drveni prozorski okvir kraj Milesove glave. Miles se naglo povukao. Izvukao je revolver i puknuo u svjetiljku. Petrolejka je poskočila u zrak i ugasila se, a potom uz glasan zveket pala na pod. Komadići stakla razletjeli su se po svoj sobi.

— Je li to on? — zapitao je Weaver teško dišući.

— Stane, jesi li ga prepoznao?

— Prokletstvo, nisam! Ali osim njega to nitko ne može biti. Prevario je vojnike i vratio se ovamo.

Ray više nije mogao prepoznati one koji su se šuljali u mraku. Pomaknuo se korak udesno kako oni vani ne bi znali gdje stoji. Poštanski se agent počeo šuljati po prostori. Kad je udario o pult, kriknuo je od bolova.

Izenada se djevojka prodorno nasmijala.

— Stane, to niste očekivali?

— Ti se tome očito raduješ — zagrižljivo joj je odgovorio Miles i ponovno se okrenuo.

— Sad shvaćam da sam uvijek premalo razmišljala. Da, raduje me što se napokon pojavio netko tko se brani.

Weaver je izišao iz kuhinje.

— Stane, našao sam svoj kolt. Imaš li pojma gdje je sada taj lopov?

Ray je pošao iza barskog pulta i pogledao kroz prozor. Staja i pojata nejasno su se ocrtavale u pozadini. Bile su to samo velike kocke čiji su se obrisi gubili u mraku.

— Želim znati vidiš li ga? — zapitao je Weaver.

— Ne vidim ga!

Ray također nije vani vidio nikoga.

— Možda je izgubio svog konja ili ga je vodio. Inače bismo ga morali čuti. — Agent je počeo psovati kad je rukom udario u nešto. — Za tebe bi bilo najbolje kad bi on već bio mrtav.

— Za mene?

— Vjerujem da bi ga kapetan rado doveo živog u Laramie. Pa ti poznaješ kapetana Hala. On nije poput ostalih oficira. Vojnici žele služiti u njegovoj jedinici. Kad je gdjekad navratio ovamo, dopuštao im je da piju viski. To prije njega još nije učinio nitko. Ima suosjećanja za te jadnike. Možda je takav

vojnici i sam bio. Pokušat će svim silama poduzeti nešto protiv tebe.

Miles je odgovorio nešto nerazumljivo.

Ray još uvijek nije vani vidio bilo kakvo kretanje. Zapravo su morali računati s tim da će se Jim vratiti. Očito mu nije bilo osobito teško prevariti mnogobrojnu potjeru.

— A što ako je već u kući? — U Weaverovu se glasu osjećao strah. Sad je već bio posve trijezan. — Sjetimo se samo kako je izišao iz kuće. Stane, nitko nije računao s tim. Čini mi se da je već negdje u kući.

Miles je oprezno krenuo naprijed.

— Moramo zapaliti svjetlo, inače ćemo se međusobno pobiti — predložio je Weaver.

Ray se odmaknuo od prozora, jer je Miles mogao vidjeti njegove obriše. Kad je stigao do barskog pulta, sudario se s djevojkom. Osjetio je njezin topli dah na svojem licu.

Milesovi se koraci više nisu čuli. U kući je nastala potpuna tišina. Samo bi kadikad zaškripale grede.

— On nije u kući — kazao je odlučno Miles. — Valjda ga se ne plašimo?

— I te kako se plašite — oštro je zamijetila djevojka. — Načinili ste iz njega bijesnu zvijer, a sada ga se plašite.

Miles je ponovno oprezno prolazio kroz sobu, a zatim otvorio vrata. Skočio je natrag, ali se izvana nije čuo pucanj. Prošao je kraj Raya i skinuo bocu s police. Tada je ponovno pristupio vratima i bacio bocu u dvorište. Ona se kotrljala po zemlji, ali se ništa nije dogodilo.

— Vjerujem da je u kući — govorio je nesigurno Weaver.

— Hajde, priđi prozoru! — naredio je Miles.

— Ja?

— Naravno, ti, prokletstvo! Pokušat ću se odšuljati do pojate. Primi-jetiš li neko sumnjivo kretanje, pucaj! Ali ne na mene! Je li to jasno?

— Dobro, Stan! Zašto se nas dvojica ne bismo slagali? Naš je cilj isti. Nema više blata na našim čizmama, nego na onima drugih ljudi. To je tako u ovoj zemlji.

— Ne brblijaj toliko! Radije priđi prozoru.

Weaver je pošao do prozora.

— Vani se ništa ne vidi.

— A hoćeš li uopće moći pucati ako nešto ugledaš?

— Glupo pitanje!

— Kao što sam već kazao, ne na mene! Pazi!

Miles je izišao iz kuće i pretrčao preko dvorišta.

Pucanj je glasno odjeknuo.

Ray je zamijetio kroz prozor da je Miles dalje trčao i nestao u staji.

I ponovno se začuo pucanj.

Weaver je glasno kleo, jer nije mogao ustanoviti kamo se strijelac sakrio. Nekoliko trenutaka poslije začula su se iz staje petiri pucnja. Pucnjevi su odjekivali među zgradama. No, ubrzo potom jeka je zamrla i dvorištem je zavládala tišina.

— Sad barem znam da on nije u kući! — zaviknuo je Weaver. — Sigurno je u pojati.

— Kakve ste vi bijedne kukavice! — prezirno je procijedila djevojka.

— Mir! — zaviknuo je bijesno poštanski agent.

— On želi čuti što se u kući događa — objašnjavao je Ray. — Pozna-je ovdje svaki šum, i zamijetit će

ako zaškripi stepenica ili podna das-ka.

Tad su ponovno zašutjeli i počeli osluškivati. Ali u postaji Wells Fargo bila je grobna tišina.

VII

Minute su prolazile jedna za drugom vrlo polagano. Prošlo je već i pola sata, ali još uvijek je sve bilo tiho. Weaver je uzbuđeno trčao po sobi. Uvijek bi ponovno zastao i osluškivao, da bi odmah potom nastavio svoje nemirno šetanje. Konačno je zastao kraj kućnih vrata i pogledao u dvorište. Bez vidljivog razloga izišao je iz kuće i počeo se šuljati uz kućni zid. Ray začuje škripu njegovih koraka po pijesku. Pri-stupi prozoru i pogleda van. Weaver se vraćao prema kući, naglo zastao i pucao iz svog revolvera prema zidu pojate. Ray tamo nije mogao zamijetiti ništa do li tamne sjene zida. Osim pucnja nije se čuo nikakav drugi šum. Weaver je pošao prema staji. Bijeli zavoj na njegovoj ruci svijetlio je kroz noć, ali je brzo nestao. Umjesto toga neka se sjena odvojila od zida staje i potrčala prema ogradi korala.

— Sad uopće više ne znaju što bi poduzeli — rekao je Ray djevojci.

— Gdje bi Jim mogao biti? — Do mu je prišla.

— Kako bih ja to znao?

Tog je trenutka zaškripala neka podna daska. Ray i djevojka naglo se okrenuše. Pogledali su gore prema galeriji.

— On je gore! — šapnula je djevojka.

Negdje su zalupila vrata.

Do je uhvatila Rayovu ruku, čvrsto stisnuvši prste. — Zašto je ponovno izišao? Zar se i nas boji?

Tog se trena vani začuo pucanj. Ray je odgurnuo djevojčinu ruku i okrenuo se. Iz staje su se začuli pucnjevi. Netko je kriknuo i neka nejasna prilika počela je teturati dvorištem. Stigavši do sredine, iznenada je pala na zemlju.

— Ray, to je Weaver! — šapnula je djevojka. — Jim je vjerojatno još uvijek u kući.

Čovjek u dvorištu tiho je stenjao. Činilo se kao da se miče. Ali to se nije moglo posve jasno vidjeti.

— Weaver? — zapitao je preko dvorišta Miles. — Abele, jesi li to ti?

Jaukanje je postalo tiše i ubrzo je zamrlo. Činilo se kao da se čovjek na zemlji još jednom trgnuo, i poslije toga se nije više ni pomaknuo.

Ray je prošao oko barskog pulta i prišao vratima. — Miles, nisi pogodio onoga koga si želio! — zaviknuo je. — Ili je to možda bilo namjerno?

Iz pojate je ponovno odjeknuo pucanj. Ray je skočio u stranu. I opet je netko pucao. Metak se zabio u kućni zid.

— Ray, on sad želi obračunati s nama! — zaviknula je djevojka. — Mi previše znamo!

Ray je izvukao revolver, okrenuo bubnjić i napeo udarač.

— Što će se dogoditi? — zapitala je uzbuđeno djevojka. — Kad bih barem znala pucati.

— Do, nemoj izgubiti živce! Kuća će odati svakoga tko se pokuša ušuljati.

Izenenada se ponovno začulo nešto iz kuće. Slijedio je trenutak napete tišine.

— Što je to bilo, Ray? — Djevojka je govorila tako tiho da se jedva moglo razumjeti.

— Nemam pojma! Jime, jesi li još u kući? — zapitao je glasno Corrin.

Djevojka je iza pulta lupila u policu. Boce su udarile jedna o drugu glasno zveknuvši.

— Jime? — zapitao je Ray. — Možeš sići. Sâm sam s Do.

— Weaver je mrtav! — zaviknula je djevojka. — Vidim da leži u dvorištu.

I ponovno je zaškripala daska na podu. Ray je bio sada posve uvjeren da zvuk dolazi gore s galerije. Začuli su se koraci po stubama koji su se približavali. Stolica je zagrebla po podu i do Rayeva je uha dopro tihi jauk.

— Čini se da je ranjen — rekla je djevojka. — Možda ga je Miles pogodio kad je pucao?

Ray je prepoznao blijedu mrlju nečijeg lica. Tog je trenutka shvatio da se pred njim nalazi Jim. Ležao je na dnu stubišta. — Gdje si ranjen? — zapita Ray.

Jauk je zamro. Jim se htio uspraviti, ali nije uspio.

— Vidite li Milesa, Do? — zapitao je Ray djevojku.

— Ne!

— Ostanite kraj prozora i pazite na njega.

— Da, Ray!

Corrin je kleknuo na pod. Kad je odložio revolver, počeo je opipavati čovjeka pred sobom. Umočio je prste u ljepljivu tekućinu na košulji. Odmah je shvatio da je to krv.

— Ranjen je u grudi — rekne. — Jime, čuješ li me?

— Da! — začuo je hrapav glas.

— Moramo upaliti svjetlo. Ali vani-vreba Miles.

— Pazite! — zaviknula je Do. — Vani sam nešto zamijetila.

Ray je dohvatio revolver, ustao i prišao vratima. Začuo se pucanj iz pojate. Ray se brzo zaklonio kraj vrata. Miles je pucao tri puta. Nakon toga nastala tišina.

— Ako nešto želiš od nas, morat ćeš izaći, Stane! — zaviknula je djevojka. — Jim je ovdje s nama!

Ray je čuo kako mladić stenje. Teškom se mukom pridigao, držeći se za stol, i poče teturati po sobi.

— Miles, sad si ti na redu! — zaviknuo je i pao uz zid na pod.

Ray je pogledao mladića. Ako želi pomoći ranjeniku, mora upaliti svjetlo.

— Evo! — zaviknula je djevojka. Ray pogleda van, zamijetio je kako neki čovjek trči preko dvorišta i nestaje u staji.

— Corrine, izađi ili ću ustrijeliti tvoje konje!

Ray je uvukao glavu.

— Čuo si me, Corrine! Brojit ću do tri, a tad ću ubiti konje, Jedan...

— To je ludost! — šapnula je djevojka. — Pa ne možemo se osvetiti na životinjama.

— Dva! — začulo se iz staje.

— Ne smijete izaći, Ray! On samo čeka na to da puca na vas. A vi ga nećete moći pogoditi!

— Tri! — zaviknuo je Miles.

Začuli su pucanje i tužno rzanje konja. Kopita su udarala o zid staje. Zatim je ponovno nastala tišina.

Ray osjeti kako ga je oblio znoj. Prljavština na koži počne ga peći.

— Ubio je konje! — kazala je djevojka.

— Da!

— Ray, on samo čeka da izađete! Nemojte to učiniti! Ubit će vas!

Corrin je počeo puniti revolver. Prignuo se, počeo nešto tražiti oko ranjenog Jima, koji je stenjao. Izvukao je njegov kolt. Kad je i njega napunio mecima, gurne ga straga za opasač.

— Ne smijete izaći! — preklinjala ga je uzbuđeno djevojka. — On samo to i čeka.

Kao da slijedi neku čudnu prisilu, Ray krene prema vratima i pristupi prag.

— Ray, poslušajte me!

Tog trenutka on je već bio vani. U staji se ništa nije micalo. Ray je krenuo u stranu i napustio zid kuće tek na onom mjestu na kojem se iz staje morao pojaviti Miles, ako je želio pucati na njega. Sagnuvši se, Corrin je potrčao prema pojati. Još se uvijek ništa nije micalo. Milesa nije nigdje bilo. Ray je ušao u pojam kroz mala vrata. S druge strane zgrade ugledao je vrata poput svijetle mrlje u noći. Dok se kretao prema njima, zamijetio je revolver. Zastao je korak iza vrata. Mogao je razaznati sa suprotne strane stajska vrata, koja su također bila otvorena. Iza njih je vladao duboki mrak.

— Miles! — zavikne.

Iz staje je odjeknuo Milesov pucanj, a Milesov se lik pojavi u svjetlu plamena. Ray je začuo metak koji je proletio kraj njegove glave. Pucao je s boka. Miles je tiho kleo. Corrin je krenuo dalje. Kad je ostavio vrata za sobom, djevojka je kriknula:

— Nemojte ići dalje!

Nije svraćao pozornost uopće na to što mu govori. Prilazio je staji. Zastao je nakon nekoliko koraka. Iznenada je neki čovjek isteturio iz staje i udario u zid jaučući glasno. Ray je shvatio da je to Miles. Očito je da ga je pogodio. Nije mogao razaznati drži li još uvijek revolver u ruci. Miles je nekoliko trenutaka stajao sklopčen uz zid. Iznenada se pokrene i stupi korak naprijed.

— Ray! — zaviknula je djevojka, a njezin je glas titrao od uzbuđenja.

Čovjek je stajao nesigurno ispred staje njišući se poput napiljenog debla. Činilo se kao da ni trenutak dulje neće moći ostati na nogama.

— Što je, Miles? — zapitao je Corrin. — Ako ti još nije dosta, podigni revolver.

Miles je teturajući krenuo prema Corrinu. Kad je zastao, iznenada je zapucao. Ray se trgnuo. Metak mu je okrznuo ruku. Odjednom ponovno ugleda plamen i začu metak kraj svog lica. Tog je trenutka podignuo revolver i pucao. Metak je odbacio Milesa. Kriknuo je i zahrop-tao. Ray je ponovno pucao. Miles se trgnuo, srušio na pod i okrenuo na lice.

Ray je ispustio revolver koji se pušio. Prišao je nepomičnom čovjeku i prevrnuo ga na leđa. Milesove su oči ukočeno gledale u prazninu. Corrin je glasno odahnuo i okrenuo se.

— Je li mrtav? — poviče djevojka.

Ray je pogledao preko ramena. Zamijetio je djevojičino lice iza zastora. Djelovalo je poput bijele mrlje.

— Da, mrtav je!

Odmaknuo se, krenuvši prema staji. Zastao je kraj otvorenih vrata. Konji su povlačili lance, udarajući kopitima po podu. Prepoznao je svog bijelca. Uzalud je tražio šibice u svom džepu.

— Do, imaš li šibice? — zaviknuo je prema kući.

Nekoliko trenutaka poslije djevojka je izašla iz kuće i preko dvorišta krenula prema njemu. U širokom je krugu obišla oba mrtvaca, nastojeći da ih ne vidi. Napokon je stigla do staje i zastala kraj Raya. Disala je brzo i glasno.

— Evo!

Ray je uzeo šibicu i zapalio je.

Iznenada je svjetlost ispunila staju. Ždrijepci su ležali na kraju hodnika, ispuživši ukočene noge. Nesmiljeni ubojica ubio ih je bez razloga.

— Što su mu oni učinili? — zapitala je Do. — Nisam znala da je takva svinja.

Ray je bacio šibicu na pod. Plamen se odmah ugasio.

— Što će biti s Jimom? — zapitala je Do uhvativši ga za ruku.

Pogledao je djevojku i slegnuo ramenima.

— Oni su svi mrtvi — nastavila je djevojka. — A sve je to tako besmisleno!

— Ostane li Jim živ, tad je sve to možda ipak još imalo nekog smisla.

— Odvest će ga u Fort Laramie i objesiti. Nećeš to valjda dopustiti.

— Neću ga zadržati bude li pokušao pobjeći.

— Ali ubio je vojnika.

— Tko zna ne potječe li metak iz Milesovog revolvera? — Ray je uhvatio djevojku za ruku i osjetio da je hladna poput leda. — Moramo požuriti. Možda će se ubrzo vratiti, jer ga ne mogu vječno tražiti.

Slabo je svjetlo osvijetljavalo upalo liče ranjenika. Ležao je na dva spojena stola. Ray je stegnuo zavoj, a potom se uspravio. Do ga je pogledala kao da ga želi nešto pitati.

— Preživjet će bude li imao nekoliko dana mira i njege — kazao je Corrin i odmaknuo kosu sa čela.

— Zato ga treba staviti u krevet.

— Da, to bi bilo doista potrebno.

— Ray je iznenada dignuo glavu.

I djevojka se uspravila i počela osluškivati. Polagano je i posljednja kap krvi nestala i njezina lica.

— Jahači, Ray! Što ćemo učiniti?

— Dođi, odnijet ćemo ga u najdalju sobu i položiti ispod kreveta. Prokletstvo, budu li pretraživali kuću, zavirit će i ispod kreveta. Staviti ćemo ga na krevet. Još sam se nečeg sjetio. Konj na kojem je pobjegao, mora biti negdje u blizini. Možda će ga naći i...

— Da! — šapnula je djevojka. — Postoji li ovdje tavan? Jahači se približavaju.

— Čujem. Potraži skrovište, a ja ću pogledati gdje je konj. Bit će im potrebno barem još deset minuta prije no što stignu ovamo. — Ray se okrene i istrči iz kuće. Brzo je obišao staju i pojamu. Kad je ponovno potrčao prema kući, ugledao je životinju na kraju korala. Corrin je požurio onamo, odvezao konja privezanog za ogradu i zajahao. Nekoliko metara iza korala zamijetio je guštik i ujahao u njega. Nekoliko minuta kasnije već je bio u kući. Konjski je kas sada bio već mnogo glasniji. No jahači se još uvijek nisu vidjeli. Do je sva prestrašena stajala kraj ulaznih vrata.

— Jesi li nešto pronašla?

— Na stropu jedne od soba ima otvor. Ljestve vode prema njemu. Bit će ih teško sakriti.

— Možda ćemo imati sreću. — Uhvatio ju je za ruku i odvuкао u sobu. Jim Dewall je još uvijek bio u nesvijesti.

— Pomozi mi, Do!

— Ray, čini mi se da su već u dvorištu.

— Prevarila si se. Još će nam uspjeti da ga odnesemo. Uхвати ga za noge. Poći ću prvi.

Podigli su Jima sa stola i odnijeli ga po stubištu do galerije. Vrata jedne od soba bila su otvorena. Do je teško disala, a na čelu su joj se pojavile debele graške znoja.

VIII

Kapetan Hale je prvo pošao do Milesa, a potom do Weavera. Njegovi su vojnici stajali s obje strane dvorišta držeći u rukama upaljene baklje. Svjetlo i sjene tajanstveno su plesale po dvorištu. Na trenutke se činilo kao da se mrtvaci miču.

Kapetan je pošao prema kući pred kojom su stajali Do i Ray.

— Jim Dewall je pobjegao. Slijedili smo njegov trag do potoka po kojem je jahao. Nismo mogli ustanoviti gdje je ponovno izjahao iz njega. Naredniče!

— Da, gospodine!

— Pobrinite se da pokopaju mrtvace.

— Dobro, gospodine!

— Vojnika Ryana nećete pokopati s Milesom i Weaverom.

— Naravno, gospodine!

Kapetan je ušao u kuću i odmah opazio spojene stolove. Ray i djevojka su ga slijedili. Do je bila samrtnički blijeda. Na stolu je bilo krvi, a komadić zavoja bio je na podu.

— Miles je povezao Weaverovu ranu — kazao je brzo Ray.

Hale je odmahnuo. — Razumijete li vi zašto ga je ustrijelio?

— Sigurno ga je s nekim zamijenio, kapetane.

— S vama?

Ray je slegnuo ramenima.

— Viknuo je moje ime, a kad nisam izašao, ustrijelio je moje ždrijepce.

— I tad ste izašli?

— Tako je bilo, kapetane.

— Imate li pojma gdje bi Dewall mogao biti?

— Ne znam o Jimu više od vas.

— Corrine, vjerojatno vam nije drago što sad moram progoniti tog mladića?

Ray je osjetio da ga kapetan ispitujuće gleda.

— To je vaša dužnost — izbjegavao je odgovor.

Hale se okrenuo i napustio kuću.

Vojnici su već bili odnijeli mrtvace u pojamu.

— Zar ćete ga i dalje tražiti? — zapitala je djevojka kapetana.

Kapetan joj je odgovorio preko ramena. — Izvijestit ću u Fort Laramiju što se dogodilo, i kako se to moglo dogoditi.

— Progonit će ga zato što je ustrijelio vojnika, zar ne? — zapitala je dalje djevojka.

— Što je ubio vojnika?

— To je Miles kazao — počeo je objašnjavati Ray. — A vi ste to navodno vidjeli.

— Ne, to nije točno. Vidio sam samo kako je vojnik pao. Mogao je

to biti i zalutali metak koji je zapravo bio namijenjen Dewallu. To nitko ne može točno znati.

Djevojka se okrenula. Hale je pošao dalje govoreći pritom:

— Moramo krenuti i za Bronsonom i njegovom bandom. Sad barem znamo od čega ti razbojnici žive.

— Zar ne bi bilo najbolje ovdje pričekati Bronsona? — zapitao je narednik. — Sigurno će ti razbojnici ubrzo doći po svoje puške.

Zatim su se obojica udaljila.

— Budemo li imali nesreću, Ray, oni će ovdje ostati danima — rekla je tiho Do. — Jesi li čuo? Za njega to nije bilo umorstvo.

Corrinu se pričinilo kao da je začuo stenjanje. Djevojka se prestrašeno trgla i pogledala gore.

— Pođi van i nastoj odvratiti njihovu pozornost — rekne joj Ray, promatrajući vrata. — Pobrini se da Hale više ne uđe u kuću.

— Da, Ray! — Djevojka je krenula za oficirom.

Ray se popeo stubama na kat, tiho u posljednju sobu i prišao ljestvama. Kad je pomakao dasku koja je zatvarala otvor na tavanu, začuo je još glasnije stenjanje. Oprezno se počeo provlačiti kroz mrak.

— Tko je to? — zapita promuklim glasom Jim Dewall.

— To sam ja, Corrin, dječače! — Ray je u mraku uspio napipati grozničavo Jimovo tijelo. Čuenuo je kraj njega. U tom mraku nije mogao prepoznati ranjenika.

— Jime, vojnici su se vratili. Moraš biti posve miran. Inače će te čuti. Miles je takođe također mrtav. Prije toga je ustrijelio Weavera. Njih se više ne moraš bojati.

— Vojnici su ovdje?

— Da, izgubili su tvoj trag. Ne budu li čuli nešto sumnjivo, vjerojatno neće pretraživati kuću. — Ray se ponovno uspravio. — Moram dolje, inače će me kapetan tražiti. Uostalom, on ne vjeruje da si ti ubio njegova vojnika.

Ray je čekao hoće li mladić nešto kazati na to što mu je rekao, ali on to nije učinio.

* * *

Noćne su sjene postale bljeđe, a danje je svjetlo počelo polagano ispunjavati kuću. Vojnici su stajali za dugačkim barskim pultom i pili viski. Stražar je polagano obilazio dvorište.

Do bi uvijek ponovno prestrašeno pogledala gore. Neprekidni strah obilježilo je njezino lice. Duboke su se bore pojavile oko njezinih usana, a crni su krugovi uokvirivali oči. Činilo se kao da je ostarjela za to kratko vrijeme.

Stražar je zastao i pogledao prema zapadu. Nakon nekog vremena okrenuo se i potrčao prema kući.

— Gospodine, jahači se približavaju! — zaviknuo je.

Vojnici su istrčali.

Ray je sjedio za stolom, a Do se spustila kraj njega na stolicu.

— Vrijeme je da netko pogleda što se događa s Jimom. Već je prošlo nekoliko sati otkad si posljednji puta bio kod njega. Koliko dugo zapravo govorimo jedno drugom »ti«?

— Već cijelu noć, Do! — Ray se nasmiješio. — Nadajmo se da neće sada kad se razdanilo, vidjeti konja.

— To bi mogao biti Bronson i njegovi ljudi — čuli su kako kapetan vani govori. — Svi u zaklon! Konje u pojatu!

Ray je pogledao kroz prozor. Zamijetio je da su konje odveli u pojatu. Zatim su vojnici zatvorili dvorišna vrata i nestali iza kuće i staje. Kapetan se pojavio na vratima.

— Rekao bih da nam se sreća nasmiješila.

— Nadajmo se.

Sve se glasnije čulo udaranje kopita po tvrdoj zemlji. Iz polumraka pojavili su se jahači. Nešto poslije moglo se zamijetiti da voze sa sobom kola.

— To su oni — kazao je Ray i ustao.

Malko zatim jahači su stigli do dvorišta i zaustavili se.

— Weaver! — zaviknuo je Bronson. — Gdje si?

Kapetan je prišao vratima i stao na prag.

— Vojnici! — zaurao je jedan od jahača, a glas mu se lomio od uzbuđenja.

Tog su se trenutka pojavili Halo- vi ljudi kraj kuće i staje. Jahači su brzo okrenuli konje. Kočijaš je zamahnuo bičem. Začulo se pucanje. Potom su se okrenuli i pojurili kroz dvorište. Kočijaš je pao s kola, ali se ostali nisu ni osvrnuli. Pucajući, nestali su u svjetlu zore.

— Na konje! zapovijedi kapetan. — Moramo za njima!

Nekoliko je vojnika potrčalo kroz dvorište. Ostali su pucali za bjeguncima. Povelili su konje iz pojate. Ubrzo zatim svi su zajahali i krenuli u potjeru za razbojnicima.

— Što sada? — zapitala je Do kad se sve smirilo.

Ray je slegnuo ramenima.

Izenada je začuo pucanje iz puške.

— Možda će se ubrzo vratiti, Ray. Bi li se on mogao držati na konju?

— Nemoguće! Za to će mu biti potrebno još nekoliko dana.

— Kapetan će vjerojatno ostaviti ovdje nekoliko vojnika kad odluči da se vrati u Fort Laramie. Uostalom, netko mora čuvati ovu postaju. Jim neće nikada moći napustiti kuću, ako ne iskoristi ovaj trenutak.

— To je moguće, Do — složio se Ray i kimnuo.

— Možda bi mu to ipak uspjelo. Ray, kad bi znao da za njega postoji samo ova jedna prilika. Odjahat će s Jimom i pobrinuti se za njega. Znam, zvuči prilično ludo, ali radujem se što će napokom morati obaviti pravi zadatak. Hoćeš li ga dovesti?

Možda mu to zaista uspjeti, bude li imao dovoljno čvrstu volju. Vjerojatno ga poslije više neće tražiti. Sve je to i odveć zamršeno. Pukovnik će možda biti sretan što se neće morati time baviti. Dobro, pokušajmo dakle.

* * *

Oba su se konja polagano izgubila u daljini. Zatim su se, nakon nekog vremena, vojnici vratili u postaju. Nosili su sa sobom mrtve razbojнике. Kapetan je prvi sjahao, ušao u kuću i zastao.

— Gdje je djevojka?

— Do je odjahala. — Ray je, stojeći kraj barskog pulta, napunio čašu viskijem i popio je.

— Kako to?

— Zar je trebalo ostati ovdje?

— Ali nije imala konja.

— Kazao sam joj da uzme konja majke Jima Dewalla. U tome valjda nema zla. Hoćete li i vi čašu viskija, kapetane?

Hale je prišao pultu.

— Vi se ljutite na mene, jer ja, usprkos svemu ipak nastojim pronaći onog mladića?

— Mislio sam da je ustrijelio vojnika. Ali ovako — naravno, poznato mi je da morate vršiti svoju dužnost, ili ono što time smatrate. Ne ljutim se na vas.

— Corrine, vjerojatno će se na sve to ubrzo zaboraviti. Pukovniku će cijela priča biti i odveć prljava.

— Nadam se. Hoćete li, dakle, čašu viskija?

— Hajde, natočite!

Ray je napunio čašu i gurnuo je prema kapetanu.

— Što sad namjeravate, Corrine?

— Morat ću nekako svom gospodaru objasniti da nisam doveo ždrijepce. Dugo je štedio dok je skupio novac za te životinje. I onda je baš meni povjerio da mu ih nabavim.

— Kad ponovno dodete u Laramie, moći ćete kupiti druge ždrijepce. Mnogo ste nam pomogli, Corrine, a to će se zasigurno platiti.

Kad su vojnici sat kasnije odjahali prema jugu, Do je s mladim Dewallom bila već negdje daleko na sjeveru. A budući da kapetan više nije spominjao mladića, Corrin je bio uvjeren da je zaborav već počeo sve prekrivati.

RATNO SIJELO

Pokopali smo oca na padini brda zapadno od logora. Na grob smo položili visoku hrpu kamenja, zbog kojota.

Ljudi iz karavane smatrali su da će se majka sad vratiti, ali oni je nisu poznavali tako dugo kao ja. Kad je ona jednom nešto odučila, onda od toga nije odustajala.

Bila je mlada i zgodna žena, ali i vrlo uporna. Bila je udovica s dvoje djece, a ipak nije razmišljala o povratku. Proživjela je pokolj kod Little Crowa u Minnesoti i znala je što je to nevolja.

— Bude — rekla je kad smo ostali sami — možemo se vratiti, ali tamo nemamo nikoga tko bi se o nama brinuo. Zato mislim na tebe i Jeanie. Ako odemo na zapad, ti ćeš biti glava kuće, i morat ćeš teško raditi da bi uspio poput oca.

— Idemo na zapad.

Ryerson i njegova žena odlučili su se vratiti. Ona je bila žena koja je neprekidno kukala, a on čovjek koji je pobolijevao kad bi god trebalo obaviti neki posao. Četvora ili petora kola vraćala su se s ljudima koji su podvili repove, hrleći pod okrilje grada.

Kad netko prijeđe Mississippi i iza sebe ostavi civilizaciju, nešto se u njemu prelomi. Svijet mu se čini širom otvoren, obzorje odjednom puca unedogled i čovjek se više ne osjeća skućeno. Ne pritišću ga više tjeskoba naseljenih mjesta i napučenost gradova. Ništa više nema osim njega između prerija i neba.

Neki ljudi to ne mogu podnijeti. Oni se uvlače u sebe i počinju tražiti

izgovore kako bi se vratili tamo odakle su došli. Velikoj su zemlji potrebni ljudi da bi mogli u njoj živjeti; tu nema mjesta za zaplašene i prosječne.

Prerija i nebo imali su načine da ljude svedu na najmanju mjeru, ili da ih promijene u divove kojima ništa nije nemoguće. Ljudi koji su se dobro snalazili u civiliziranom svijetu, ovdje bi se potpuno izgubili, jer ovdje su jedino važni bili značaj i odvažnost.

Otac je bio snažan, nezavisan čovjek, koji je po noći čitao, i iz puške uvijek pogadao metu. Borio se s Komancima i živio sa Suima (Sioux), pa ipak nije bio dovoljno jak da izdrži više od dva dana sa strijelom Kiove u plućima. Umro je svjestan da je majka, stojeći iza kotača kola, ubila onoga Indijanca koji ga je pogodio strijelom.

I tad sam shvatio da majku neće prestrašiti ni Indijanci ni ova zemlja, jer ona je bila odvažna žena i često je zamjenjivala oca kad nije bio kod kuće.

Samo, majka nije dopuštala meni i Jeanie da to zovemo domom.

— Mi smo došli iz Illinoisa — govorila bi — ali sada idemo kući.

— Ali, majko — prosvjedovao sam — mislio sam da je dom ostao tamo odakle smo došli?

— Dom je tamo kamo sada idemo. I budući da oca više nema, morat ćemo taj dom sagraditi sami.

Znala je reći »dom« punim ustima, tako da je to zvučalo kao rijetko i prekrasno mjesto. Jeanie i mene to je uvijek tjeralo da zrikamo niz obzorje, jer smo znali da je to negdje tamo i čeka da ga ugledamo.

Gospodin Buchanan, vođa karavane, došao je k nama s Tryonom Burtom, vodičem.

— Pomoći ćemo vam — reče gospodin Buchanan. — Znam da se želite vratiti i...

— Ali mi se ne želimo vratiti. I, nemojte misliti da ćemo vam biti na teret. Znam, imate i svojih briga, no mi ćemo se i sami nekako snaći — prekine ga majka.

Gospodinu Buchananu je bilo neugodno i pokušavao je pronaći prave riječi.

— Pa, vidite — zamuckivao je — kretnuli smo na put pod jednim uvjetom: u svakim kolima mora biti bar jedan muškarac.

Majka je stavila ruku na moje rame.

— Ja imam svog čovjeka. Budu je gotovo trinaesta i preuzima odgovornost. Ne moram tražiti boljeg čovjeka.

Prišao je Ryerson. Bio je mršav, pognutih ramena, a kad je god pogledao svoju majku bio bi to prijav pogled koji mi se nije dopadao.

— Vratite se zajedno sa mnom, gospodo — reče. — Dobro ću paziti na vas.

— Gospodine Ryersone — majka ga pogleda ravno u oči — vi imate ženu kojoj bi morali pokloniti više pažnje, a ja imam svog sina.

— On je još dječak.

— Vi se vraćate a moj sin nastavlja putovanje. Ni uzrast ni godine ne čine čovjeka, gospodine Ryersone, već srčanost.

Ryerson je samo nešto promrmrljao i žurno otišao.

— Rado bih vam rekao da možete poći — reče gospodin Buchanan — ali dječak ne može obavljati posao muškarca.

Majka se nasmije.

— Kladim se, gospodine Buchanane da u logoru nema čovjeka koji bi mogao slijediti Buda cijeli dan, trčati kada on trči, šuljati se kada se on šulja, puzati kada on puže, loviti kada on lovi, i koji bi sve to izdržao dulje od njega.

— Možda imate pravo, gospodo. Ipak, pravilo je pravilo.

— Mi smo u indijanskoj zemlji, gospodine Buchanane.

Da vi za tjedan dana poginete vaša bi se žena morala vratiti natrag na Istok?

— To je drugo! Nitko se od tamo ne bi mogao vratiti!

— Tako, čini se da svako pravilo ima iznimke. — rekla je majka prijazno. — Ali se točno sjećam, o tim iznimkama nije bilo govora na početku putovanja.

— Znam upravljati kolima, a zna i majka — rekoh. — posljednja dva dana sam sâm vozio i nitko nije imao zamjerki sve dok otac nije umro.

Gospodin Buchanan nije znao što bi odgovorio, ali vidjelo se da to ne odobrava. Najmanje mu se dopao način na koji je majka s njim razgovarala.

Tryon Burt progovori.

— Neka dječak vozi. Ja ću na nj pripaziti, pa će nekako ići. On bolje rasuđuje nego većina ljudi iz družbe i dobro obavlja svoj posao. Bude li potrebno, voljan sam i pomoći.

Gospodin Buchanan se ljutito okrenuo i ode. Majka pogleda Burtu i reče mu: — Hvala vam, gospodine Burte. To je bilo lijepo od vas.

Iduće su jutro naša kola bila spremna da druga u redu zauzmu mjesto u koloni, s obadva osedlana konja privezana pozadi kola, dok sam ja stajao uz volove.

U bilo kom smjeru pogledali nije bilo ničeg drugog do trave i neba; samo bi se ponegdje vidjeli brlozi bizona. Prvog dana nakon toga što je otac pokopan, prešli smo jedanaest milja, šesnaest narednog, pa zatim devetnaest, trinaest te dvadeset i jednu. I za sve to vrijeme krajolik se nije izmijenio.

Šestog dana nakon što je otac umro ubio sam prvog bizona.

Bio je to mlad mužjak, ali prilično velik. Otrkio sam ga dok je izlazio iz udoline. Kako nisam bio na konju, bacio sam se u travu prije no što je Try Burt shvatio što je posrijedi. Taj je mužjak došao iz udoline i tamo zastao, zureći u karavanu kola, udaljeno oko pola milje. Duboko sam udahnuo i nanišanio iza njegovog lijevog rame-na.

Bik je koraknuo natrag, kao da ga je nešto iznenada udarilo. Ponovo sam opatio, a bizon je pao na koljena i zatim prevaleo na bok.

— Pogodio si ga, Bude!

— Burt je bio uzbuđen više nego ja. Sjahao je i pokazao mi kako valja oguliti bizona. Nakon toga izrezali smo mnogo svježeg mesa, pa smo ga prenijeli do kola.

Majka je bila kod vatre kada smo došli.

— Bud je ubio svog prvog bizona — reče joj Burt.

— Zar, Bude? Pa to je divno! — U njezinim je očima zasjalo nešto vrugljasno kada je dodala: — Bude, zašto ne bi odnio dio tog mesa gospodinu Buchananu i ostalima?

Burt mi je pomogao, pa smo isjekli meso na osamnaest komada i podijelili ga po kolima. Nije bilo mnogo, ali to je bilo prvo sježe meso u posljednjih nekoliko tjedana.

John Sampson me lupio po ramenu i rekao:

— Čini mi se da ste ti i tvoja majka ljudi s kojima se isplati putovati.

Svaku noć razapinjao sam bizonovu kožu i svako je jutro redio, prije no što bih je smotao i stavio u kola. Vjerujte mi, bio sam ponosan na tu kožu.

Nakon večere muškarci su redovito raspravljali o planovima. Nismo imali puno vremena ako želimo prije snijega prijeći Sierru. Premda sam prisustvovao tim razgovorima kao muškarac s naših kola, meni nitko nije pridavao važnosti. Gospodin Buchanan se pravio kao da me ne vidi, ali ne i John Sampson, dok mi se Try Burt uvijek osmjehivao.

Nekolicina je zagovarala povratak, iako gospodin Buchanan reče da zna nekoliko družbi koje su prošle stazu i kasnije od nas. Jedno je bilo sigurno: naša se kola neće vratiti. Kao što je majka rekla, dom je bio negdje ispred nas, a tamo na Istoku nismo imali ni novaca niti ikoga kome bismo se mogli vratiti, čak ni rodbine. Bilo nas je samo troje.

— Mi idemo dalje — rekoh u jednom od tih razgovora.

Webb mi dobaci pogled pun omalovažavanja.

— Vi ćete ići tamo kuda idu i ostali.

Idući dan padala je kiša, pa smo bili sretni što smo prešli i šest milja. Dan iza toga kotači kola tonuli su u blato; kiša je dalje lijevala, pa smo logorovali smo dvije milje udaljeni od mjesta do kojeg smo tog jutra krenuli.

Kod vatre nitko nije mnogo govorio. Većina je onih ljudi uložila svu svoju imovinu u opremu koju su imali, pa im ne bi ostalo ništa za život ako se sada vrate.

— Ne moramo stići u Kaliforniju — rekla je jednom majka. — Ono što većina od nas želi jest zemlja, ne zlato.

— Ovo je indijanska zemlja — odvratio je John Sampson — i suviše je opasna. Ono što bih želio jest dolina u brdima i potok u blizini.

— Bit će tamo dolina i livada — odgovori majka. — I visokog drveća pored brzog potoka, i visoke trave na livadama, i divljači u šumi.

— A gdje ćemo sve to naći? — U Webbovu glasu bilo je omalovažavanja.

— Na zapadu, prema planinama.

— Zar ste već bili tamo? — rugao se Webb.

— Ne, gospodine Webb, nisam, ali sam o tome slušala. Zemlja je tamo, a moja djeca i ja imat ćemo dio te zemlje. Ostat ćemo preko zime, a u proljeće ćemo posijati usjeve.

— Lako je to reći.

— Prema sjeveru je zemlja Sua — reče Burt. — Imat ćemo sreću ako tim područjem prodemo bez borbe. Prije nekoliko dana neda'eko odavde, trideset do trideset i pet ratnika održali su ratno sjelo.

— Sui.

— Da... bez žena i djece, a pronašao sam i ratnu boju otrtu o grmlje.

— Možda bi bilo bolje skrenuti malo južnije — predloži gospodin Buchanan.

— Bliži se zima — odvrati majka — pa je sada izravan put i najbolji put.

— Ne brinite — upao je White. — Ovi će Indijanci proći mimo nas. Oni, vjerojatno, ni ne znaju da smo u blizini.

— Jahali su na jugoistok — reče majka, a njihov je dom na sjeveru. Znači, kad se budu vraćali, jahat će na sjeverozapad i nema nade da će mimoći naš trag.

— Tada je najbolje da se vratimo — predloži White.

Poče raspra. Jedni su bili za povrat, a drugi da se ide dalje, dok naposljetku White nije rekao da bi valjalo krenuti naprijed, ali i brzo putovati.

— Brzo? — zapita Webb prijezirno. — Indijanac može prejahati u jednom danu rastojanja koje mi predemo za četiri.

Prije nego su se ljudi vratili u svoja kola, a da ništa nisu odlučili, gospodin Buchanan zapita Burtu:

Poznaješ li Sue?

— Nikad se nisam sreo s njima, ali sam čuo da napadaju nenadano i ne trpe bijelce u svojoj zemlji. Ako nalećimo na njih grdno nam se piše.

Načuo sam da se po kolima još koješta šuška. Posjetioци koji su se okupljali oko naše vatre natuknuli bi riječ-dvije o temi, neki su spominjali Tryona Burtu, a neki opet svašta dodavali.

Toga smo dana prešli sedamnaest milja, ali navečer gospodin Buchanan nije prišao našoj vatri. A kada je to uradio White, došla je njegova žena i odvela ga. Majka ju je gledala i nasmijala se.

— Gospodine Burte — majka je bila vrlo odlučna žena — da li me ogovaraju?

Try Burt je pocrvenio oko ušiju. Otvorio je usta, ali nije mogao pronaći riječi koje je želio.

— Možda... pa možda ne bih ovdje trebao jesti sve vrijeme.

Majka se nasmijala.

— Nadam se da to nije jedini razlog zašto nas posjećujete gospodine Burte.

Pocrvenio je još više i brzo se udaljio.

Dotad su ljudi povremeno navraćali da nam malo pomognu, ali idućeg jutra nitko nam nije prišao.

— Ne obraćaj pažnju Bude. Uvijek će biti ljudi koji će te ogovarati, i što

ćeš biti bolji, to će neki ružnije pričati o tebi. Sjećaš li se kako su tamo u naseljima psi trčali i lajali za kolima?

— Da, majko.

— Da li su kola stala?

— Ne, majko.

— Zapamti to, sine; Psi laju, ali karavana prolazi.

Toga smo dana prešli osamnaest milja i trava je bila sočnija, premda smo čuli tutanj udaljene grmljavine što je grmjela po kanjonima obećavajući kišu.

Webb je zastao i bacio naramak drva pokraj naše vatre. Onda izvadila i napuni je.

— Mi želimo zemlju i nema smisla da idemo do Kalifornije — reče majka. — Ovdje oko nas je dovoljno zemlje. U brdima ćemo naći potoke i šume, rijeke i divljači, debila za kuće i livade za stoku.

Pridružio nam se i gospodin Buchanan.

— To su gluposti — izjavio je. — U tim bismo brdima bili odsječeni od svijeta. Okanite se toga.

— Ina tamo više mjesta nego u Kaliforniji — primijeti John Sampson. — Vidio sam koliko se mnogo ljudi tamo uputilo.

— Za ženu — prozbori Webb, ne obazirući se na ostale, — vrlo ste razboriti, gospodo.

— A Sui? — suho zapita gospodin Buchanan.

— Mi nećemo prisvajati njihovu zemlju. Oni žive sjevernije — reče majka i mahne prema brdima. — Tamo je zemlja koju možemo uzeti već za nekoliko dana. Naša će se kola tamo zaustaviti.

Nekoliko dana! Svi su se pogledali. Ne mjeseci, tek nekoliko dana. Oni koji se tamo zaustave imat će dovoljno zaliha da prežive zimu. I vremena da obrade drvo, pa čak i sagrađe kolibe prije nego padne prvi snijeg.

U cik zore, kad su naša kola krenula niz dolinu, Indijaci su se pojavili na vrhu brda sjeverno od nas — visoki, pristali ljudi s perjem u kosi.

Ja sam jahao naprijed s Tryonom Burtom. On mi reče:]

— Čovjek uvijek može pokušati barem razgovarati i laskati Indijancima. Ti se vrati kolima.

No, ja sam nastavio jahati uz njega s puškom preko sedla. Usta su mi bila suha, a srce mi je tako tuklo da sam se bojao da bi ga Try mogao čuti. Iza nas kola su se postavljala u krug, pa je svaka sekunda bila važna.

Poglavica bijaše snažan muškarac sa sjajnim mišićima.

Burt je pokušao s njima razgovarati na šošonskom, ali to je bio jezik njihovih neprijatelja, pa su ga mal'ne napali, iako su ga razumjeli; međutim, nisu htjeli tim jezikom govoriti. Jedan mladi ratnik počeo piljiti u Burtu izazivajući ga. U to progovori poglavica, pa su svi pogledali prema kolima.

Iz tog smjera približavao se jahač. Bila je to moja majka.

Dojahala je tik uz nas i čim je stala, počeo govoriti. Govorila je jezikom Sua! Indijanci su je s pažnjom slušali. Kad je nešto upitao poglavicu, on odgovori na engleskom: — Red Horse.

Majka je nastavila na engleskom.

— Moj je muž bio brat po krvi s Gallom, najvećim ratnikom tvog naroda. Moj muž je našao teško ranjenog Galla u grmlju, prenio ga u svoj dom i liječio dok nije ozdravio.

— Tvoj je muž bio vrač? — upita Red Horse.

— Moj je muž bio ratnik — odvrati majka ponosno — ali on je ratovao jedino protiv jakih muškaraca, a ne protiv žena i djece ili ranjenika. — Stavila je ruku na moje rame. — Ovo je moj sin. Kako je moj muž bio brat po krvi s Gallom, isto je tako njegov sin u krvnom bratstvu s Gallovinim sinom.

Red Horse je dugo zurio u majku a ja sam se još više uplašio. Onda Red Horse pogleda mene i upita: — Je li on dostojan sin za Galla?

— Jest, dostojan je. Već je ubio svog prvog bizona.

Red Horse se okrenuo i obratio ostalima. Jedan mu je mladi ratnik učesto ljutito dobacio, na što mu poglavica oštro odgovori. Iako nevoljko, kolona ratnika krenu za svojim poglavicom.

— Gospođo — reče Burt — spasili ste nam život. Oni su bili spremni za borbu.

— Možemo putovati dalje — objasni majka.

Kad smo se vratili, gospodin Buchanan nas je dočekao riječima:

— Što se tamo dogodilo? Pokušao sam je zadržati, ali ona je svojeglava žena.

— Ona vrijedi koliko bilo koja tri muškarca iz družbe — odvrati Burt.

Toga smo dana prešli osamnaest milja, a pošto su kola postavljena u krug, ponovo su počele kolati priče. Ubrzo su zaboravili da im je majka spasila život. Nije dolikovalo pristojnoj ženi da zna jezik Indijanaca ili da se miješa u poslove muškaraca.

Nitko nije prišao našoj vatri, no dok sam rasedlavao konje čuo sam ikako netko govori:

— Mora da je napol Indijanka. Zašto bi oni inače obraćali pažnju jednoj ženi?

— Možda je napol Indijanka i vodi nas u klopku?

— Da nije bilo nje — odbrusi Burt — svi biste sad bili mrtvi.

— Kako znaš što im je ona rekla? Tko bi razumio taj jezik?

— Nikad nisam vjerovala toj ženi — reče gospođa White. — Suviše je ohola. Ni njezin muž nije bio mnogo bolji.

Kad smo idući dan krenuli, zrak je bio sjez poslije kratkog pljusk, a Indijancima nigdje ni traga.

Prije sumraka ustrijelio sam antilopu i zamijetio Indijanca kako me promatra s grebena.

Povremeno sam prolazio duž kolone, no svi su se pravili da me ne zamjećuju.

Kad smo napravili krug, nahranio sam konje i odveo volove u stado.

Majka je pripremala večeru, kad su prišli gospodin Buchanan, braćni par White i još neki ljudi, među njima i Webb.

— Gospođo — reče gospodin Buchanan ozbiljno — došli smo da čujemo što ste rekli Indijancima.

— Zar je to važno?

Lice gospodina Buchanana se ukočilo.

— Mislimo da jeste. Neki sumnjaju da biste vi mogli biti Indijanka.

— A ako jesam? — Majka se zabavljala. — Što ste naumili, gospodine Buchanane?

— Ne želimo Indijance u družbi — poviče gospodin White.

— Kako to da vi znate njihov jezik? — upita je gospođa White. — Čak ga ni Burt ne zna.

— Sumnjamo da ste s njima u dosluhu i da želite da nastavimo putovanje kako bismo upali u njihovu zasjedu — izjavi White.

Nikad nisam mogao ni pretpostaviti da bi ljudi mogli biti tako podli.

— Slučajno — reče majka — nisam Indijanka, iako se ne bih sramila kad bih to bila. Imaju oni mnogo dobrih osobina. Međutim, ne trebate se više brinuti, jer vas mi ujutro napuštamo. Ne želim dalje putovati s vama... gospodo!

Buchanan je ostao trenutak bez riječi. Da bih poštedito majku njihovih prostota, podigao sam pušku i ubacio metak u cijev.

— Gospodine Buchanane, ponašajte se pristojno u nazočnosti moje majke.

— Spusti tu pušku, zelembaču! — dreknu na mene.

— Gospodine Buchanane, možda sam još zelembač, ali ovoj puški je svejedno tko pritišće obarač.

Doimao se kao da će ga udariti kap. Okrenuo se i udaljio ukočenih leđa.

— Gospodo — reče Webb — moram priznati da imate više mozga od ove gomile budala. Ako nemate ništa protiv, ja i moj dječak željeli bismo nastaviti putovanje zajedno s vama.

— Svidaju mi se ljudi koji govore što misle, gospodine Webbe. Bit će mi čast ako nam se pridružite.

Tryon Burt je gledao majku i smijeshio se.

— Čini mi se da je došlo vrijeme da čovjek mijenja odluke, pa bih želio da me primite zajedno s Webbom.

— Gospodine Burte, moram vam reći da sam odrasla među djecom Sua u Minnesoti. Oni su bili moji sudruzi u igri.

U zoru naša su kola krenula na sjeverozapad, prema brdima, a gospodin Buchanan je išao dalje na zapad. Webb je slijedio majčina kola, a za njim pođoše kola Johna Sampsona, Neelyja Stuarta, dvojica Shafertova kola i kola Toma Crofta.

*

Dva dana kasnije i gotovo četrdeset milja dalje popeli smo se na vrh uspona i tu zastali da se volovi odmore. Pred nama se pružala dugačka dolina, okružena planinama, s visokom travom mokrom od kiše, a visoravan podno planinskih obronaka nazirala se kroz sivu koprenu sitne kiše.

— Majko! Pogledaj! — uzviknuh ushićeno.

— Da, Bude — rekla je tiho — našli smo svoj dom.

Potjerao sam volove. Krenusmo u dolinu u kojoj ću stasati u muškarca.

KRAJ

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

149. Louns L'Amour: KILRONE
150. Frederick H. Christian: SUDDEN VRAĆA UDARAC
151. H. S. Sharon: PRERIJSKI VUCI
152. Matt Chisholm: BORBA ZA ŽIVOT
153. G. F. Unger: CRNE SJENE
154. Matt Chisholm: POTJERA KROZ PUSTINJU
155. H. S. Sharon: ZLATO U KLANCU SMRTI
156. Louis L'Amour: PUTOVANJE NA ZAPAD
157. Matt Chisholm: McALISTEROVA OSVETA
158. Louis L'Amour: OSVETNIK
159. U. H. Wilken: KORACI U SMRT
160. Matt Chisholm: BORAC ZA MIR
161. G. F. Unger: PROGNAICI
162. Peter Dawson: ZAMKA SE ZATVARA
163. G. F. Unger: BRZI REVOLVERAŠI
164. G. F. Unger: »TIGRICA«
165. Louis L'Amour: POTJERA KROZ PUSTINJU
166. G. F. Unger: KLOPKA NA TOPOLINOM POTOKU
167. Louis L'Amour: KILLOE
168. G. F. Unger: POSLJEDNJI OBRACUN
169. G. F. Unger: ČOVJEK ZA DESET DOLARA
170. Frank Gruber: KUDRAVI VUK
171. G. F. Unger: TAJNA ZELENOG SLAPA
172. Louis L'Amour: IZ KLOPKE U ZASJEDU
173. G. F. Unger: VISE OD REVOLVERAŠA
174. Louis L'Amour: VATRENO KRŠTENJE
175. G. F. Unger: STUPICA ZA VUKOVE
176. G. F. Unger: ODMETNIK IZ DAKOTE
177. Scott F. Scott: BORI SE ZA SVOJ ŽIVOT, ČOVJEČE!
178. G. F. Unger: RIDOKOSA KARTASIĆA
179. Louis L'Amour: BITKA ZA VISORAVAN
180. G. F. Unger: DVONOŽNI TIGAR
181. Louis L'Amour: KAZNA STIŽE
182. H. S. Sharon: OLUJA U PRERIJI
183. Frank Striker: OSAMLJENI JAHAG
184. H. S. Sharon: TRI NITKOVA
185. Peter Dawson: KRV ZA ZEMLJU
186. Louis L'Amour: BROD ZA DIVLJI ZAPAD
187. G. F. Unger: SLATERLEE JOŠ JAŠE
188. Louis L'Amour: HONDO
189. H. S. Sharon: POHLEPA VODI U SMRT
190. H. S. Sharon: BLAGO LESINARA
191. G. F. Unger: KAD SJEVERNJAK ZOVE
192. Louis L'Amour: SABLASNI KLANAC
193. G. F. Unger: SERIF IZGUBLJENOG GRADA
194. H. S. Sharon: POKAŽI IM ZUBE!

U PRIPREMI:

195. Louis L'Amour: CALLAGHEN

Jeste li nabavili

cijena 20 dinara

LJETO

MAGAZIN

144 stranice

Ljubavne pripovijetke:

Alberto Moravia: LJUBOMORA
Brigitte Rielaw: RUŽE ZA PATTY
Ann Duffin: MOJ DJEVER CHARLES
Ana Žube: JEDNOG SUNČANOG JUTRA

Kriminalističke pripovijetke:

Alberto Avellano: RUTINSKA ISTRAGA
Neil Forsyth: UBOJSTVO U ZRCALU
Ivo Košutić: SJENKA PROŠLOSTI
Dorothy B. Bennett: RAZLOG ZA RASTAVU
Timothy Tatcher: NADNICA ZA HRABROST

Vestern pripovijetka:

Louis L'Amour: UDOVICA IZ DO-LINE SANTA ANA

SF pripovijetke:

Isaac Asimov: ZAJAMČENO ZA DOVOLJSTVO
Isaac Asimov: MAMU TREBA SLUŠATI

Stripovi:

Modesty Blaise: OPAKI PATULJCI (kompletan kriminalistički strip)
Alan Ford: PONOVO BABY KATE (kompletna neobjavljena epizoda)
Serif Matt Dillon u kompletnoj western epizodi: OSVETA MALE SOVE
Pink Panther: DOSADNA SLOBODA, PUT DO SREĆE (kompletne epizode)
Tom i Jerry: RASTEZLJIVA RUKA (kompletna epizoda)
Popaj (četiri kompletne epizode)

VATROMET PRIPOVIJEDAKA I STRIPA!